305

นิตยสารคู่ใจคู่กายชายหญิงรายสัปดาห์ โดยทีมงานนวลนาง ราคา 25 บาท

นวลนาง

เซ็กซี่สสส์ ซู่ซ่าสสส์ ท้าทายอารมณ์ทุกหน้า

สะบัดร้อนสะบัดหนาว
กับสาวซ่าส์สุดสวิง
นันทนา เจริญจันทร์
[illegible] 35-24-36

เริ่มนวนิยาย
ภูติเสน่หา
ผี-เซ็กซ์-สยิว!
มันส์ตั้งแต่บทแรก

น้องเบส ดีที่สุด ... คือไม่ใช่ธรรมดา !!

เอาเป็นว่า "เบส" พอจะมีของดีมาอวดก็แล้วกัน

-ต้องเป็นผู้ชาย ที่เป็นลูกผู้ชายนะคะ" เบสตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวของหัวใจให้เราทราบ

☐ คำนี้กินความหมายมากนะ

"ค่ะ มันกินความหมายมากพอๆ กับชื่อเล่นของเบส บางคนมาถามว่าเบสนี่แปลว่าดีที่สุด แล้วยังถามอีกว่าที่ดีที่สุดนั้นเป็นยังไงกัน (หัวเราะ) ใครจะไปตอบได้หมด เขาเรียกว่าพวกช่างสงสัยน่ะค่ะ"

☐ นั่นน่ะสิ เป็นพี่ก็คงให้คำถามที่ยากเหมือนๆ กัน

"เอาแค่มองหุ่นเบสแล้วไม่ต้องแปลความหมายให้ลึกซึ้งหรอกค่ะ"

อ่านต่อหน้า 75

นิตยสารคู่ใจคู่กายชายหญิง ราคา 25 บาท ★ จัดทำโดยทีมงาน

นวลนาง

ปีที่ 6 ฉบับ 305 (8-14 ก.พ. 34)

ทักทายปราศรัย

ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า สงครามอ่าวเปอร์เซียจะยืดเยื้อยาวนานออกไปแค่ไหน สั้นหรือยาว แต่ผลกระทบในด้านต่าง ๆ ก็ส่งผลให้ประชาชนโลกได้รับรู้กันแล้วทั้งด้านบวกและลบ ส่วนรายละเอียดในแง่มุมต่าง ๆ จะเป็นอย่างไรบ้างทุกท่านก็สามารถติดตามข่าวได้จากสื่อมวลชนทุกแขนงที่ทำงานกันอย่างกระฉับกระเฉงฉับไว การสื่อสารที่ทันสมัยล้ำยุคจะทำให้เราได้รับรู้ข่าวสารอย่างต่อเนื่องทันเหตุการณ์ และสามารถปรับสภาวะต่าง ๆ ของตัวเองได้อย่างถูกทิศทางลม

การรบกันนั้น ไม่ใช่สักแต่ว่าถล่มกันโครม ๆ แบบสุ่มสี่สุ่มห้าใครเหนือกว่าก็สามารถเผด็จศึกได้และถือว่าเป็นผู้ชนะ เป็นอีโร่เสร็จแล้วก็แล้วกันไป แต่สิ่งที่น่าติดตามก็คือสภาวะการณ์หลังสงครามจบต่างหาก ประเทศชนะจะดำเนินการต่อไปอย่างไร และประเทศผู้แพ้จะปรับสถานะของตัวเองอย่างไร หันเข็มทิศไปทางไหน โดยเฉพาะประชาชนจะอยู่กินหรือดำเนินชีวิตกันอย่างไร สังคมโลกหรือประเทศข้างเคียงเขาจะมองแบบไหน ปัญหามันมากมายเชียวแหละพี่น้อง...ก็ต้องติดตามกันต่อไปนะครับ จะว่าใครรบกับใครเราไม่เกี่ยวนั้นไม่ได้หรอก เพราะผลกระทบมันย่อมมีมาถึงเราไม่ทางตรงก็ทางอ้อมจนได้นั่นแหละ เอาแค่ผู้ประกอบกิจการด้านสถานเริงรมย์หรือแหล่งท่องเที่ยวของไทยเราตอนนี้ต่างก็ร้องเจี๊ยกกันเป็นแถวแล้วเพราะผลของสงครามนี่แหละ...ไม่มีแขกมาเที่ยว...หงอยเลยเชียว

นวนิยาย **"ภูติเสน่หา"** เริ่มสะบึมส์ความมันส์แล้วครับ หวังว่าทุกท่านคงไม่พลาดที่จะติดตามตั้งแต่บทแรก เพราะเรื่องเขามันส์จริง ๆ **"ไฟลามทุ่ง"** ก็ถึงบทอวสานในฉบับนี้ เล่มหน้าเริ่มเรื่องใหม่คือ **"เหยื่อ"** ครับ ชื่อสั้น ๆ แต่มันส์ไปอีกแบบ เรื่องนี้เคยเป็นหนังใหญ่มาแล้วและฉายในเมืองไทยเมื่อไม่นานมานี้เอง ท่านที่เป็นคอหนังคงจะจำสองดาราสาว "โจดี้ ฟอสเตอร์" กับ "เคลลี่ แม็คกิลลิส" ได้นะครับ

เมื่อเรานำมาลงใน **"นวลนาง"** โดยฝีมือแปลของ **"มิโดริ"** จะมันส์แค่ไหน เราก็ต้องติดตามกันดูล่ะครับ

วันวาเลนไทน์กับตรุษจีนต่อเนื่องกัน ก็ขอให้ทุกท่านสนุกสบายตามถนัดนะครับ

ลอยลม รุ่งนภา

ร∙อ∙บ∙จั∙ก∙ร∙ว∙า∙ล

วัน จมูกแดง

วันจมูกแดงในออสเตรเลียถูกจัดขึ้นในวันศุกร์ที่ 31 สิงหาคม เพื่อหาเงินทุนไปช่วยเหลือ เพื่อวิจัยโรคที่ทำให้ทารกที่ตายหลังคลอด ตะหมูกแดงนั่นมีขายทั่วประเทศ ราคาอันละดอลลาร์ครึ่ง ถ้าขายให้กับคนที่ขับรถมาก็คิดเสีย 3 ดอลลาร์ รถบรรทุก 5 ดอลลาร์ รถบัส 25 ดอลลาร์

กองทุนนี้เกิดขึ้นเพราะพบว่าทารกแรกเกิดในออสเตรเลียตายไปโดยไม่รู้สาเหตุปีละ 570 คน ดีครับ ...ดีที่ช่วยกันเข้าไปแก้ไขปัญหากันอย่างฉับพลันทันที...

สาวงาม กับกระดาน โต้คลื่น

ก็ไม่เห็นจะมีอะไร! กระดานโต้คลื่นก็เป็นกระดาน ผู้หญิงก็คือผู้หญิง จะเป็นอะไรไปได้มากก็ไม่เกินผู้หญิง แต่จุดสะดุดตาคือสีแดงๆ บนกระดาน สีเหลืองนั่นล่ะที่ชวนให้คิดไปถึงคำพูดของกระทาชายนายหนึ่งในวงเหล้า

รู้กันว่าคำบอกเล่าเหนือแก้วมักจะเกินจริงไปเสียเกินครึ่งที่นำมาเล่า ก็ชายนายหนึ่งเล่าถึงการเผด็จศึกหญิงสาว **"เลือดกระฉูดเลย!"** โอ้โห! เพื่อนในวงเหล้าอุทานแล้วอมยิ้ม (Chicken นอกจากแปลว่า "ลูกไก่" แล้วยังแปลว่า "ไก่อ่อน" ซะด้วย แฮะ...

In addition to waterbombers, the helicopter is now widely used to fight bushfires in

ดับไฟ

แต่ละปีในฝรั่งเศสจะเกิดไฟป่าขึ้นไม่ต่ำกว่า 4,000 แห่ง เผาผลาญเนื้อที่แห่งละ 35,000 เฮคเตอร์ และเพิ่งเมื่อ 4 ปีที่แล้วนี่เองที่ทางการจัดเฮลิคอปเตอร์ 30 ลำไว้พกพาน้ำขึ้นไปปล่อยลงมาดับไฟ

การสูบน้ำใช้สูบมาจากสระน้ำที่ไหนก็ได้ จากลำคลองก็ดี กับแบบที่บางประเทศใช้โปรยสารเคมีชนิดดับไฟลงมา อย่างไหนสะดวกหรือถูกแพงกว่ากัน...ไม่รู้สิ...

รถเก่า เอามานี่

ดูๆ ไปก็คล้ายภาพสโตนเฮนจ์ หรือแนวหินสมัยโบร่ำโบราณแต่กาลก่อนโน่น แต่เปล่า...พวกว่างงานจับรถยนต์เก่าๆ ที่เจ้าของไม่ต้องการแล้วมาจับเรียงกันเล่นๆ ก็ทำให้เกิดศิลปกรรมแปลกตาในท้องทุ่งดีไปอีกแบบ

มนุษย์เนี่ย เก่งซะไม่มีดีล่ะ...

ภาพประวัติศาสตร์

ไม่เคย...ไม่เคยเลยที่เจ้านายในราชวงศ์อังกฤษพระองค์ใดจะ "ตามสบาย" กับการวางพระองค์เท่าเจ้าหญิงซาราห์ พระชายาของเจ้าชายแอนดรูว์อีกแล้ว

ไม่อยากบรรยายมาก ดูกันดีกว่านะครับ นี่ถ้าเป็นเจ้าหญิงไดอาน่าจะทรง "หนีบ" ขาได้นุ่มนวลชวนมองกว่านี้...

แชมป์สกี

รีส์ ดันแคน วัย 17 เป็นแชมป์สกีโต้คลื่นของโลกคนล่าสุด การพยายามหาจุดสุดยอดตามความถนัดของตนก็เป็นสิ่งลดความฟุ้งซ่านได้เป็นอย่างดี แม้จะไปไม่ถึงเป้าหมายที่อาจวาดไว้ แต่การหมกมุ่นอยู่กับการไปถึงดวงดาวก็ดีกว่าลดเลี้ยวลงขวดเหล้าหรือบ้องกัญชา

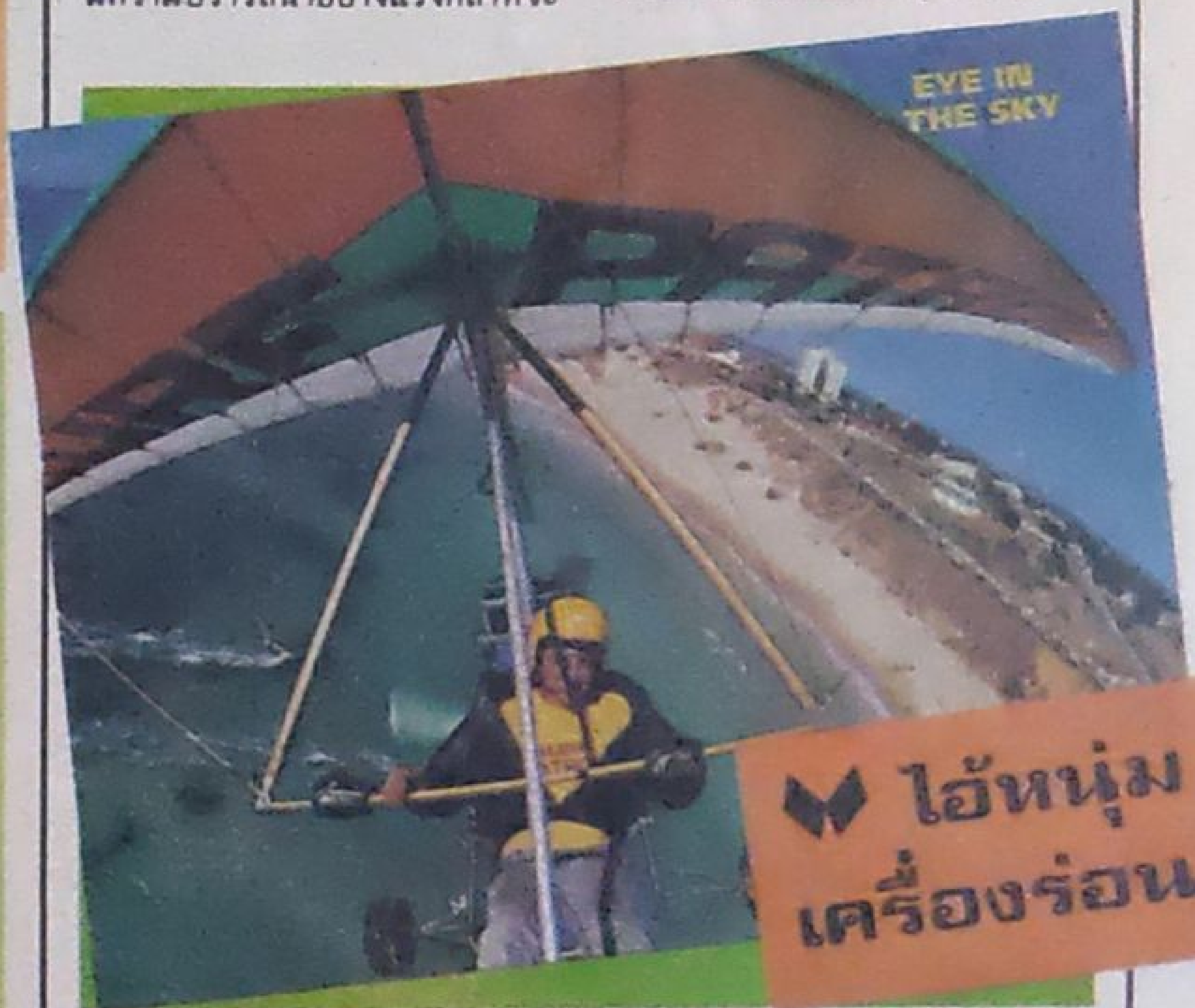
จงทำให้ดีที่สุดเถิดแม้จะไม่ได้ดังหวัง คุณก็ได้ทุ่มเท ภูมิใจซะ อย่ารอให้คนอื่นตัดสินคุณแต่เพียงถ่ายเดียว...

เสียงเพรียกแห่งความเป็นแม่

ไดแอน เป็นอัมพาตตั้งแต่เอวลงไป เดินเหินไปไหนไม่ได้ ต้องอาศัยเก้าอี้เข็นเป็นพาหนะ เธอมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะมีลูก แต่แพทย์ยืนกรานว่าเธอไม่สามารถที่จะมีลูกได้ แม้ตอนตั้งครรภ์ลูกก็จะสิ้นอายุขัยเสียก่อน ได้ออกมาดูโลก

แต่ไปๆ มาๆ เธอก็กลับมีลูกทีเดียว 3 คน พระเจ้าทรงมีพระเมตตาต่อแม่ผู้ยอมเสี่ยงตายเพื่อจะได้มีลูก ช่างห่างไกลกับแม่ที่มีลูก แต่ทำลายเสียแต่ยังไม่กี่เดือนแบบหน้ามืดแท้ๆ เชียว...

ไอ้หนุ่มเครื่องร่อน

ลินด์เซย์ แมนนิกซ์ เป็นไลฟ์การ์ด หรือยามคอยดูแลความปลอดภัยของผู้คน ที่มาเล่นน้ำแถบทะเลแห่งหนึ่ง แต่ความเท่ไม่ได้อยู่ที่เขาเป็นยามเดินถือกระบองเดินถองเหล้าไปมาตามชายหาด

เขาขึ้นเครื่องร่อนที่เคลื่อนที่ไปได้ 160 กิโลเมตรต่อชั่วโมงเพื่อดูแลเมื่อพบคนที่เป็นตะคริว หรือโดนฉลามเล่นงานหรือเหตุร้ายอื่นๆ ด้วยการส่งวิทยุบอกหน่วยกู้ภัยให้ไปช่วยเหลือได้อย่างฉับพลันทันที...

เที่ยวติดดิน

โดย... สาลิกา ดงดอกรัก ...เรื่อง/ภาพ

ปีใหม่ม้งเขียว ที่แม่สาใหม่

★ คนไหนจน คนไหนรวย ดูได้ที่รองเท้า

★ เข้าปีใหม่

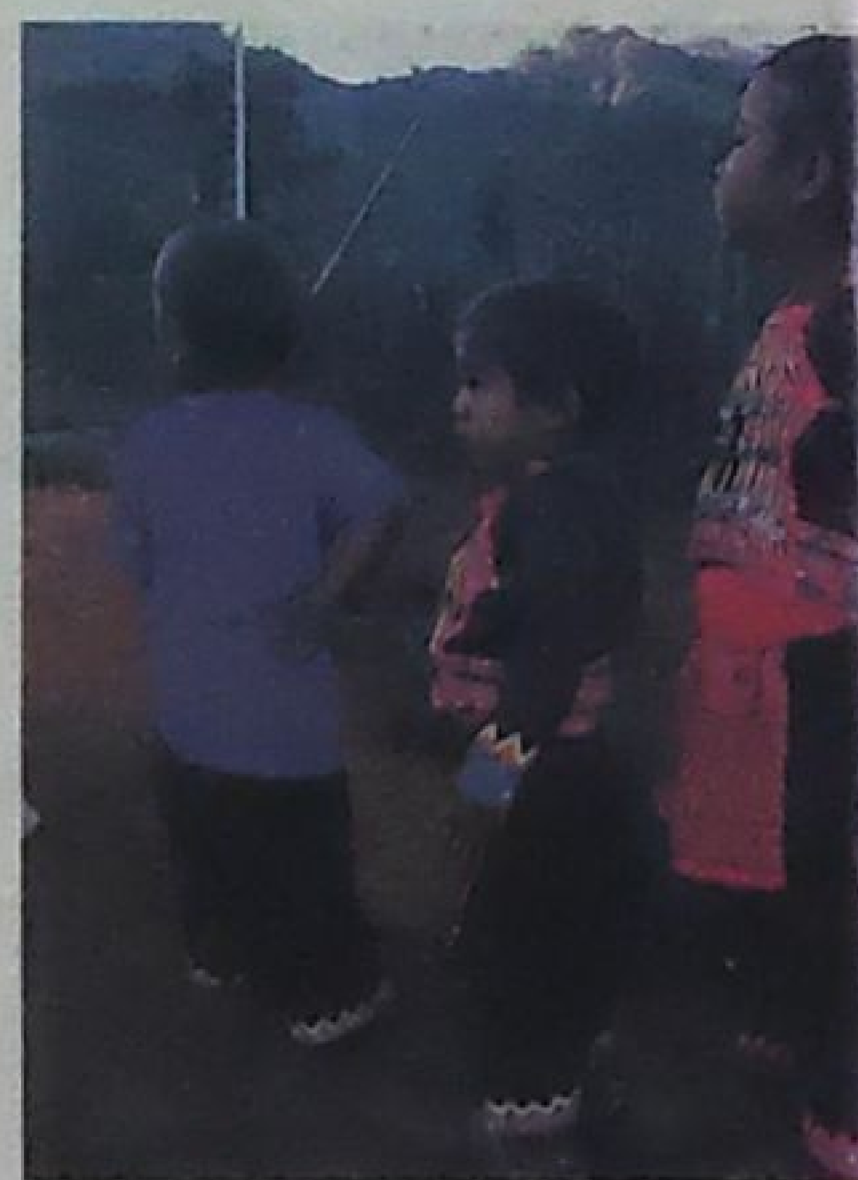

★ เด็กชายโชว์เครื่องแต่งตัวเต็มยศ

★ หนุ่มๆ ม้งเขียวช่วยกวาดลานรับงานปีใหม่

★ [illegible]รุ่นใหญ่

ปีใหม่ของชาวเขา ไม่เหมือนของชาวเรา สนุกสนานและเต็มไปด้วยสีสัน ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บ เขาฉลองปีใหม่กันสี่ห้าวัน สี่ห้าคืน - และเราไปเที่ยวปีใหม่ชาวเขาม้งเขียว...

★ เครื่องแต่งตัวเด็กชาย

ม้งนั้นคนไทยเราเรียกติดปากว่า "แม้ว"...ความจริงแม้วแปลไทยว่า "ทาส" ส่วนม้งนั้นแปลว่า "ไท" ความหมายต่างกันสิ้นเชิง เพราะฉะนั้นชาวเขาเผ่านี้พอใจให้เรียกเขาว่า "ม้ง" มาก

★ แข่งขันยิงลูกดอก...เล็ง

★ เด็กผู้หญิงรักสวยงาม ที่ไหนก็เหมือนกัน

กว่า มังมีสองเผ่าคือ "ม้งขาว" และ "ม้งเขียว" บรรพบุรุษแต่ดั้งเดิมของพวกเขาอยู่ประเทศจีนแผ่นดินใหญ่โน้น

ถึงแม้จะเป็นม้งเหมือนกัน แต่ภาษาพูดของสองม้งคือขาวและเขียวก็ต่างกันจนพูดกันไม่รู้เรื่อง, ผมจะเล่าเรื่องความเป็นมาหรือกำเนิดของชนเผ่าม้งให้ฟัง...

แต่โบราณกาลนั้น พวกเขาอาศัยในดินแดนหนาวเหน็บ, มีหิมะตกหนัก มองไปทางไหนก็ขาวโพลนและช่วงระยะเวลากลางคืนนั้นยาวนานเสียเหลือเกินพอๆ กับเหมันตฤดู พวกเขาอพยพลงมาจากธิเบต ไซบีเรียและมองโกเลีย เข้าสู่จีนและตั้งหลักแหล่งอยู่แม่น้ำฮวงโห หรือแม่น้ำเหลือง อันคนไทยรู้จักกันดี, นั่นคือ เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อ 3,000 ปีมาแล้ว

แต่เพราะคนจีนไปรุกรานม้ง จึงมีความรู้สึกว่าจีนเป็นศัตรู แต่พวกเขาสู้ทีไรก็แพ้ทุกที จึงต้องหนีร่นลงมาตามแม่น้ำเหลือง การอพยพนั้นนับเป็นครั้งใหญ่ได้สามครั้ง ตั้งแต่คริสตวรรษที่ 18-19 และโดนปราบราบคาบใน ค.ศ.1870

มาถึงยุคของสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง รัฐบาลจีนพยายามจะห้ามให้ม้งแต่งกายชุดประจำเผ่า ห้ามให้พูดภาษาม้ง ในที่สุดเรื่องนี้ก็กลายเป็นเรื่องใหญ่โต มีการต่อต้านและอพยพอีกระลอกหนึ่ง จึงอพยพมาเรื่อย เข้าไปลาว และส่วนหนึ่งตั้งหลักแหล่งอยู่นั่น และบางส่วนก็ลงมาเรื่อย จนกระทั่งมาอยู่ในเขตไทย

มีการสำรวจว่ามีครอบครัวม้งเข้ามาอยู่ในเมืองไทย ไม่ต่ำกว่า 250 หมู่บ้าน มีประชากรม้งไม่ต่ำกว่า 70,000 คน และอาศัยกระจัดกระจายทางภาคเหนือ 13 จังหวัด แต่ม้งถูกพบมากที่เพชรบูรณ์, เชียงใหม่, ตาก, เชียงราย

คนไทยนั้นพอพูดถึงชาวเขาบางคนนึกไม่ออกว่าแต่ละเผ่าต่างกันอย่างไร สำหรับพวกม้งนี้ รักเสรีเหนืออื่นใด พวกนี้จะเร่ร่อนไม่อยู่กับที่ ทำอะไรตามใจชอบ และม้งคือชาวเขาที่เราเห็นพวกเขานำเอาสินค้ามาวางขายกันริมถนน และที่สวนจตุจักร นี่แหละพวกม้ง!

★ เป้าคือกระสอบข้างหน้า

และบรรดาม้งที่เอาของมาขายในกรุงเทพฯ นั้นมาจากหมู่บ้านเดียวกันคือ หมู่บ้าน "แม่สาใหม่" จังหวัดเชียงใหม่ หรือหมู่บ้านที่ผมได้มีโอกาสขึ้นไปเที่ยวงานปีใหม่ของพวกเขานี่แหละครับ

เรื่องราวของการจัดปีใหม่ หรือกำหนดว่าวันไหนเป็นปีใหม่ของเขานี้ไม่มีการกำหนดตายตัว แต่อย่างไรก็ตาม มันอยู่ในช่วงสิ้นปีและต้นปี คือประมาณธันวาคม และไม่เกินกุมภาพันธ์ สำหรับปีนี้ม้งเขียวแห่งหมู่บ้านแม่สาใหม่จัดให้ตรงกับวันที่ 26 ธันวาคม ไปเรื่อยจนกระทั่ง 30 ธันวาคม มีการสนุกสนานรื่นเริงหลายอย่าง

พูดถึงหมู่บ้านแม่สาใหม่นี้แล้ว นับว่าเป็นชาวเขาม้งที่พัฒนาและสะอาดสะอ้าน เช่น ห้องน้ำห้องท่าทำอย่างเรียบร้อย ไม่มีการไป "นั่งทุ่ง" เหมือนหลายเผ่าที่ผมเคยไปเยี่ยมเยือน, แต่กระนั้นพวกเขายังคงมีความรักในเอกลักษณ์ชาวเขาและความเป็นม้ง

"โต้ง" คือเด็กหนุ่มที่พาผมไปเที่ยว และผมพักอยู่กับครอบครัวเขา โต้งบอกว่าแม่สาใหม่ เป็นหมู่บ้านที่พัฒนาแล้ว แต่ยังคงความเป็นม้งเอาไว้

"พวกเราเลิกยาฝิ่นและยาเสพติด แต่ก็ยังมีบางคนที่แอบสูบ นี่เป็นเรื่องน่าเศร้าใจมาก"

โต้งได้เรียนหนังสือและอ่านภาษาไทยออก เขานำสินค้าชาวเขามาขายในกรุงเทพฯ โต้งบอกว่าแม่ของเขาติดฝิ่นมาห้าสิบปีและเพิ่งเลิกได้ไม่ถึงห้าปีนี้เอง

แม่สาใหม่อยู่เลยปางช้าง หรือโรงเรียนหัดลูกช้างบนถนนสายแม่ริมไปไม่เท่าไหร่ อย่างที่ว่าคือเป็นหมู่บ้านพัฒนาแล้ว มีโบสถ์ของคนคริสต์อยู่หลังหนึ่ง ประมาณสิบครอบครัวของชาวม้งเขียวแห่งแม่สาใหม่เข้ารีตเป็นคริสต์ และในคืนแรกของปีใหม่ที่วงดนตรีที่เป็นเครื่องมือแพร่ศาสนาคริสต์มาบรรเลงให้คน (ชาวเขา) ฟังสลับกับการเทศน์ ผู้ชายไทยคนหนึ่งเทศน์เสียงดังด้วยน้ำเสียงก้าวร้าว กำลังสอนให้ชาวม้งเลิกนับถือผี ซึ่งเขาว่าเป็นสิ่งชั่วร้าย ให้ชาวเขา

★ มอเตอร์ไซค์พาหนะจำเป็นชาวม้งแม่สาใหม่

★ บ้านบนเขา

★ ครอบครัวชาวคริสต์ไม่ได้ไปฉลองปีใหม่ เพราะนับถือพระเจ้า

ไปนับถือพระเจ้า ซึ่งชาวเขาที่ว่าอยู่สูงแล้วยังมองไม่เห็นตัวพระเจ้าเลย !

ผมสังเกตเห็นว่าโต้งไม่พอใจอย่างมาก เขาบอกว่า "พวกนี้ชอบเห็นว่าตนเองดีกว่าคนอื่นและไม่น่าจะว่าชาวเขาว่าโง่ที่ไปนับถือผีเพราะพวกเรามีความเชื่อผีเหมือนที่พวกเขามีต่อพระเจ้า..."

ไม่มีใครให้ความสนใจกับการเทศน์เท่าไหร่นัก !

ชาวเขานั้นไม่ว่าเผ่าไหนหรอกครับ เขาจะจัดการเตรียมเนื้อเตรียมตัวสำหรับปีใหม่ บางทีสามสี่เดือนล่วงหน้า เพื่อเตรียมเสื้อผ้าเครื่องประดับสำหรับปีใหม่ ทั้งนี้เพราะปีใหม่นั้น ชาวเขาม้งเขาถือครับ ต้องแต่งกายด้วยชุดใหม่'

ภาระหนักจึงตกแก่ผู้หญิงในหมู่บ้าน เพราะพวกหล่อนจะต้องทำการตัดเย็บเสื้อผ้าทั้งของตัวเองและลูกๆ ทั้งชายหญิงพ่วงผัวไปด้วย นับเป็นงานใหญ่ทีเดียว ถึงแม้ว่าจะมีเครื่องมือคือจักรเข้ามาช่วย แต่เสื้อผ้าแต่ละชิ้นมีความยากอยู่ตรงลวดลายตามเชิงชายและปกข้อมือ รวมถึงหมวก เครื่องประดับจำพวกเงินก็มีการจ้างวานช่างทำกันล่วงหน้า

เครื่องเงินของม้งเขียวนั้นใช้เงินเปอร์เซียหรือเงินผสมค่าเงินต่ำ ไม่เหมือนเงินเก่า ซึ่งไม่ใคร่ได้พบเห็นแล้ว นัยว่าพวกเขานำออกขายกันหมดเสียแล้ว เพราะได้เงินดีนั่นเอง

ผ้ากระโปรงจีบของม้ง มีความงามอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเนื้อผ้านั้นทำมาจากเปลือกต้นกัญชา และคนเมืองหัวใสเอาผ้ากระโปรงจีบมารีดแล้วตัดเสื้อใส่เกร่อกันทั้งเมือง ยิ่งช่วงที่วงดนตรีคาราบาวใส่ทั้งวงก็เห็นวัยรุ่นตามเป็นพรวนเหมือนกัน, โต้งว่าผ้าสมัยใหม่ไม่ได้ใช้เปลือกไม้ต้นกัญชาแล้วเพราะกัญชาหาที่ปลูกยาก

เสื้อผ้าของชาวเขานั้นต้องสวยงาม เพราะมันบอกถึงความสามารถของคนปักคนเย็บ เพราะฉะนั้นคนสวมใส่จะชื่นใจ ถ้าพบว่าเสื้อผ้าที่ตัวเองสวม สวยที่สุด--โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กๆ

ไม่ว่าปีใหม่ของฝรั่งแขกไทยและแม้แต่ชาวเขา ถ้าปราศจากเด็กๆ เสียแล้วดูมันจะไม่สนุกและขาดสีสันแห่งความรื่นเริงไป

วันเริ่มแรกของปีใหม่ ยังมีผู้หญิงบางคนเร่งปักเสื้อกันไม่วางตา บางครอบครัวทำพิธีกรรมตั้งศาลบรรพบุรุษในบ้าน และถวายเครื่องเซ่นแด่เทวดาและภูติพราย อันได้แก่ผีเหย้าผีเรือน

ศาลพระภูมิ หรือหิ้งบูชาบรรพชนของม้งเขียวนั้น ตั้งอยู่ตรงข้ามประตูพอดี มีอย่างน้อยหนึ่งศาล (บ้านคุณโต้งเพื่อนผมมีศาลเดียว)

"ตรงนี้เป็นจุดศูนย์รวมของม้งเขียว" โต้งว่ามีแผ่นกระดาษขาวแปะเอาไว้กับฝาบ้านกระดาษนั้นยาวราวหนึ่งฝ่ามือ ทุกคนในบ้านจะกราบไหว้และขอความคุ้มครองจากศาลนี้ พอเข้าเทศกาลปีใหม่ก็จะเซ่นไก่หนึ่งตัว แต่ต้องเป็นตัวผู้แล้วนำเอาขนไก่จุ่มเลือดไปติดไว้กับกระดาษสีขาวนี้ด้วย

ด้วยเหตุที่ชาวม้งเขาเชื่อเรื่องผีบรรพบุรุษหรือเจ้าที่นี่เอง จึงมีผีเย้าผีเรือนมากมาย 6 ตน จากสูงสุดลงมาดังนี้, ผีปู่ย่าตายาย, ผีเสาเอก, ผีเตาไฟ, ผีเตาข้าวหมู, ผีประตู และผีห้องนอน

และสำหรับม้งบางคนมีความเชื่อเรื่องผีมากกว่านั้นคือเชื่อว่ามี "เจ้าที่" อยู่ประจำทุกแห่งหน เขาก็เลยไปสร้างศาลในป่าตามไม้ใหญ่เหนือหมู่บ้านบ้าง พอถึงปีใหม่ทีหนึ่ง คนเฒ่าคนแก่ที่มีความเชื่อในเรื่องผีเจ้าที่จะทำการเซ่นไหว้ขอให้เจ้าที่คุ้มครองปกป้องหมู่บ้าน

ให้คนในหมู่บ้านนั้นรอดพ้นจากไฟป่า, สัตว์ป่า, โจรและศัตรู และปกป้องจากบรรดาผีร้ายที่คอยจ้องจะเล่นงานคนในหมู่บ้าน

★ เด็กผู้ชายกับลูกข่าง

★ แข่งลูกข่างรุ่นเล็ก

ผมถามโต้งว่า ผีที่ชาวม้งเขียวเชื่อว่ามีความสำคัญที่สุดสำหรับพวกเขานี้จริงๆ แล้วผีอะไร

- โต้งตอบว่าผีประตู, ถามกลับไปว่าทำไม เขาเลยอธิบายให้ฟังว่า...

"พวกเราเชื่อว่าเมื่อตายลงไป วิญญาณจะต้องขออนุญาตผีประตู เพื่อจะออกจากบ้านไปสู่ปรโลกหรืออีกโลกหนึ่งหลังความตาย เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการเซ่นไหว้เป็นประจำทุกปี"

คืนแรกของปีใหม่ นอกเหนือจากมีการเซ่นไหว้ในตอนกลางวันแล้ว คืนนั้นเที่ยงคืนโดยประมาณชาวม้งจะจุดประทัดและตีเกราะเคาะไม้ พร้อมกับเรียกหมาแมวให้แหกปากร้องขับไล่เอาผีเลวร้ายออกไปจากหมู่บ้าน พร้อมกันนั้นก็เรียกให้ผีที่ดีคุ้มครองปกป้องพวกเขา ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านยังร่วมเคาะฝาบ้านและท่องมนตร์ทำนองเรียกเชิญให้ผีที่เฝ้ารักษาหมู่บ้านช่วยทำหน้าที่ของคนดังอยู่จนตีสอง เห็นจะได้ หนุ่มๆ พากันไปดื่มเหล้าข้าวโพดจะกลับก็เกือบสว่าง นอนได้สักพักก็ตื่น เพราะต้องไปทำเวทีและทำความสะอาดลานหน้าโรงเรียนเพื่อใช้เป็นสถานที่เล่นกีฬา และการแสดง

เพราะค่าที่ความเจริญเดินทางเข้าไปถึงนี่เอง ทำให้การละเล่นดั้งเดิม ออกจะกลายๆ ไป และมีการเพิ่มแต่งเติมเกมการละเล่นเข้ามาอยู่เรื่อยๆ เช่น มีการแข่งฟุตบอล ตะกร้อ ระหว่างหมู่บ้านและชาวพื้นเมือง (เชียงใหม่) กับชาวเขามีการพนันขันต่อกันพอสนุกสนาน ไม่ได้จริงจังอะไร

การโยนผ้ายังพอมีให้เห็นการเล่นลูกข่างไม้-โดยให้ฝ่ายหนึ่งโยนลูกข่างให้หมุนปั่นในวงกลม แล้วให้อีกฝ่ายหนึ่งโยนไปตี ใคร

อ่านต่อหน้า 61

ด้อมๆมองๆ

SEXY ACTION

ภาพชุดต่อเนื่อง เรื่อง นวลนางเปลื้องผ้า ท้าสายลม แสงแดดอ่อนตอนบ่ายๆ อย่างนี้หาดูได้ไม่บ่อยครั้ง เผอิญได้อาศัยเครื่องมือหากิน คือ กล้องติดเลนส์ซูม สแน็ปภาพร้อนๆ อย่างทันทีทันใด

ลองดูไปตามอิริยาบถเรียบง่าย ไร้พันธนาการของเจ้าหล่อน สาวผมปลอนซ์ที่อยากปลดปล่อยอารมณ์ให้เป็นอิสระ แล้วจู่ๆ คู่ขาของเธอก็มานั่งพักข้างๆ กล้องก็เลยจับภาพสุดท้ายเอาไว้ก่อนที่ทั้งคู่จะรู้ตัว ให้สังเกตเห็นว่าอะไรมันดุงๆ ที่กุงเกงในของบอยเฟรนด์น้องนาง แต่สำหรับคนถ่ายภาพชุดนี้ ก็ใจเต้นไม่เป็นจังหวะเหมือนกัน

ไม่ใช่กลัวว่าสาวเจ้าจะเอะอะ เพราะฝรั่งมันแก้ผ้าอาบแดดกันยิ่งกว่านี้ แต่กังวลว่านอกชานของตึกที่ปีนอยู่จะรับน้ำหนักได้ไม่ไหวเท่านั้น เพราะมีพรรคพวกร่วมขบวนการด้อมๆ มองๆ กันเพียบเลย - ชะอุ๊ย !?!

แบล็คบอดี้ รายงาน

☆ควันที่ยังไม่จางหาย...

ปฏิทินแม่โขง 2534

☆☆☆☆

ปีละครั้ง ที่สุราแม่โขงของไทยเราสร้างความฮือฮาเรื่องของการแจกปฏิทิน หรือกาลันเดอร์ที่ออกจะหวือหวากว่าคนอื่น (ในด้านข่าว) ในขณะที่มีปฏิทินของคนอื่นออกมาแจกแบบเท่ และดุเดือดกว่าแม่โขงอีกหลายฉบับ โดยที่ไม่เป็นข่าว

สำหรับ "เรื่องราวและความเป็นมา" ของปฏิทินแม่โขงปี 2534 นี้ มีเรื่องเล่าสู่กันฟังมากมาย เพราะปีนี้แม่โขงลงทุนจ้าง "ดาราโทรทัศน์" เป็นแบบ โดยเพิ่งออกข่าวให้ได้เห็นกันเมื่อรวๆ กลางเดือนธันวาคม 2533 ที่ผ่านมา โดยแหล่งข่าวจากหน้าหนังสือพิมพ์รายวันฉบับใหญ่ๆ อย่างไทยรัฐ ผมก็ว่าพอจะเชื่อได้ว่า ข่าวที่ได้มานั้นเป็นข่าวที่เชื่อถือได้

ข่าวใหญ่ข่าวนั้นก็คือ ข่าว

ทหารพม่า-เปล่า-ไม่ใช่เรื่องบุกเข้ามาทำมิดีมิร้ายใครต่อใครในบ้านเราเมืองเรา แต่เป็นการตื่นตาตื่นใจของทหารพม่าที่ได้เห็นภาพในหนังสือพิมพ์ว่าดาราละครโทรทัศน์จะแก้ผ้าถ่ายปฏิทินแม่โขง ยอดสุราของไทย เลยเกิดความอยาก... อยากได้ เอาไปประกอบการกินเหล้าแหม คงคิดว่าผมจะเขียนเรื่องลามกชิท่า ถึงได้มองหน้าว่า ทหารพม่าจะเอาภาพดาราของไทยไปประกอบอะไร ? เค้าคงไม่ต้องการจะเอาภาพเหล่านั้นไปประกอบอะไรหรอก นอกจาก ประกอบการกินเหล้าแม่โขง คงเมาเร็วกว่าปกติน่ะเพราะขบวนดาราปีนี้ เธอเป็นดาราดังๆ หลายคน ที่ยอมเป็นแบบให้ถ่ายปฏิทิน

ผู้ชมเค้าวิจารณ์กันว่าทำไมดาราเดี๋ยวนี้ถึงได้ยอมกันถึงขนาดนั้น ? โถ-อย่าไปว่าเธอเลย เป็นดาราน่ะ มันวิเศษกว่าคนเราตรงไหน ? มีหนังมีละครเล่น มันก็ดีหน่อย เป็นคนดัง ไปไหนมาไหนก็มีคนรู้จัก แต่เชื่อไหมว่ายิ่งมีคนรู้จักมากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้ตัวเองจมไม่ลงมากเท่านั้น จะไปนั่งกินข้าวแกงข้างถนนก็ไม่ได้ ต้องเข้าที่ร้านดีหน่อย มันก็ต้องใช้เงิน... เวลาดัง มีหนังเล่นมีละครเล่น มันก็ได้เงินใช้-ไม่มีเล่น-เอาอะไรกิน ? กินน้ำอย่างเดียว คนใน กทม. ยังไม่มีสิทธิ์ด้วยซ้ำ

เพราะฉะนั้นผู้ใหญ่คนไหนที่เป็นลูกพี่ของดาราคนนั้น โปรดได้เห็นใจดาราที่ไปแก้ผ้าเป็นแบบปฏิทิน เห็นใจเธอข้อนี้ด้วย ส่วน

จะว่ากล่าวตักเตือนกันว่า ไม่น่าเอาร่างกายไปเสี่ยงมากมายอย่างนั้น ก็อย่าว่ากันเลย ราคาค่าถ่าย มันไม่ใช่ถูกๆ

ระดับ **"จริยา สมชนะ"** ค่าตัวแสดงละครช่อง 3 หรือช่องไหนๆ ก็แค่ไม่เกิน 3 พันบาท ต่อหนึ่งตอน ละครเรื่องหนึ่ง เธอมีคิวแสดงอยู่ไม่เกิน 10-15 ตอนเต็มที่แล้ว ค่าตัวจะได้เท่าไร หลังจากหักภาษีไปอีก

แต่ปฏิทินแม่โขง คนธรรมดาๆ ที่ไม่ใช่ดารา ยังมีการจ้างสูงถึง 2 แสนบาท **และถ้าเป็นดาราก็แน่นอนเหลือเกินว่า จะต้องสูงกว่านี้แน่** สถิติค่าตัวที่แม่โขงไม่เคยอั้น-จาก **"ผุสรัตน์"** ที่มีค่าตัวสูงถึง 8 แสนบาท ต่อมา **"ดาริน กรสกุล"** เมื่อปีกลายนี้ได้ค่าตัวสูงถึง 1 ล้าน 2 แสนบาท โดยไม่ต้องเสียภาษี เพราะแม่โขงเสียภาษีให้ด้วย

ย้อนกลับไปพูดถึง เรื่อง **"ปฏิทินแม่โขง"** ที่เมืองพม่าว่าทำไมเขาสนใจนัก ? ทั้งนี้ก็เพราะว่าพม่าเป็นเมืองปิด ภาพโป๊ไม่มีให้ดูคนเราเมื่อปิดกั้น ก็เป็นธรรมดาที่จะต้อง...อยาก

"คุณบุษยา รังสี" อดีตนักร้องดัง เธอรั้งตำแหน่งภรรยาทูตทหาร เพราะสามีของเธอไปเป็นทูตทหารที่พม่า วันที่เธอกลับมางานวันธรรมศาสตร์เมื่อ 10 ธันวาคม 2533 ที่ผ่านมา เธอกระซิบดังๆ ว่า เธอจะเอาปฏิทินอย่างว่าไปฝากเพื่อนทหารของเธอที่ที่ทำการของสามีเมืองพม่า บ้านพี่เมืองน้องของเรานี่เอง และที่พม่าสนใจมากก็คือ **"ปฏิทินแม่โขง"** ที่โด่งดัง... ชิชะ พม่าน้องรัก หากได้เห็นปฏิทิน **"นวลนาง"** แล้ว จะตะลึง เพราะของเรา ฮะฮ้า ! อย่าบอกใคร โดยเฉพาะนางแบบคนดังๆ เราเอามาโชว์ให้คุณดูในปฏิทินปี 34 ที่แจกไปแล้วเมื่อปลายปี ใครยังไม่ได้ซื้อเห็นทีจะหมดหวัง เพราะมีจำนวนจำกัดเสียด้วย

และสำหรับปฏิทินแม่โขงปีนี้มีเรื่องแปลกเกิดขึ้น คือเราได้ทราบว่า แม่โขงเป็นงงกับปฏิทินที่ออกไปก่อนหน้าที่บริษัทจะแจกและเป็นดาราชุดเดียวกัน ผิดกันแต่ว่า ปฏิทินแม่โขงชุดลับสุดยอดนี้ออกมาเด็ดกว่า

แบบว่า...เปลือยหมด

นั่งหันหน้ามาสู้กล้อง โจ๊ะกันจะจะ ว่ากันเจ๋งๆ ไม่ต้องเอียงอายให้เสียอารมณ์

มีที่ไหน ? ไม่ว่าชุดผุสรัตน์ ดารา หรือ ดารินก็ไม่มี

ชุดนี้เห็นกันทุกจุด ไม่ต้องเอาเงินมาอุดให้ปิดข่าว เพราะแม่โขงชุดนี้ พิมพ์ออกมาขายชุดละ 50 บาท เราเองก็เป็นเหยื่อเขาไปหลายชุด เพราะต้องซื้อเอาไปฝากเพื่อนพ้องที่เขาสนใจเรื่องแบบนี้

ไปถามเอเย่นต์เหล้า (เมื่อปลายปี 33) ต่างก็บอกว่า ปีนี้ยังไม่แน่ใจว่าจะให้ลูกค้าได้หรือเปล่า เพราะได้ข่าวตอนนั้นว่า แม่โขงจะขายให้กับเอเย่นต์ต่างๆ พวกเอเย่นต์ก็บอกว่า ไม่รู้ว่าจะเอายังไงจะขายเหล้าหรือขายปฏิทิน แต่ยังไงก็ตามที เอเย่นต์แห่งนั้นบอกว่าก็ต้องเอา ถ้าเขาจะขาย เพราะเราทนให้ลูกค้ามาต่อว่าเราไม่ได้ต้องลงทุนแจกกันเองเลย

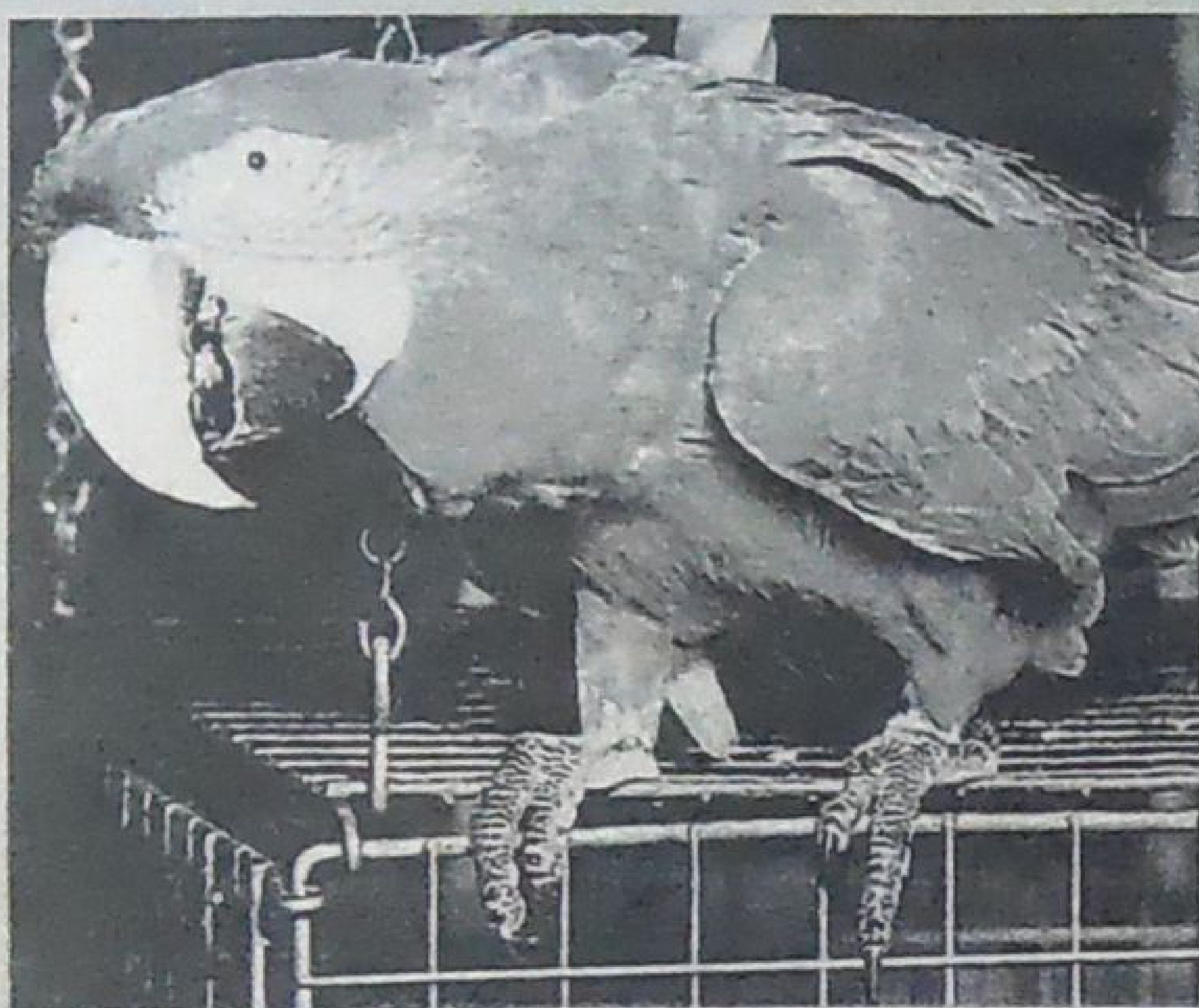
เอเย่นต์เหล้าแม่โขงรายนั้นบอกเราว่า ถ้าเค้าขายจริง ปีหน้าผมอาจจะแก้ผ้าถ่ายเอง...ขอร้องเถอะ เฮ้าแก่ ! อย่าทำเลยน่ะ ถ้าภาพเฮ้าแก่ เค้าไม่เรียกปฏิทินแม่โขงหรอก-เค้าอาจจะเรียก **"ปฏิทินเซี่ยงชุน"** เฮ้าแก่หัวเราะ...แล้วบอก-อั๊วหลอกลื้อเล่น

เอาเป็นว่าปีนี้ปฏิทินแม่โขงที่เอามาให้ดูนี้ เป็นปฏิทินที่บริษัทแม่โขงไม่ยอมรับว่าเป็นปฏิทินของตัว แต่ยอมรับว่าเป็นนางแบบชุดเดียวกัน และก็...เอิกเกริกกว่าของจริงเยอะ-ใครสนใจภาพไหนดูกันไปก่อนเน้อ

เห็นกันจะจะ ประกบกันจะได้รู้ไปว่าของแท้และของเทียมอันไหนเด็ดกว่ากัน □

ชีวิตพิสดาร

★ "ซูเปอร์เบิร์ด" - นกแก้วแม็ค โผเข้าโจมตีขโมยคนหนึ่งจนถูกจับเขวี้ยงกระแทกพื้นสลบไสล

นกแก้วจับโจร

☆☆☆☆☆☆☆☆

มันหวีดร้องเสียงแหลมก้องและแผ่กรงเล็บ เจ้านกแก้วใจถึงชื่อ "แม็ค" โผเข้าโจมตี "ไอ้ตีนแมว" คนหนึ่ง ซึ่งย่องเข้าไปในร้านค้า-และถ่วงเวลาขี้ขโมยรายนั้นจนกระทั่งตำรวจมาจับกุมทันเวลา

ปกติเจ้าแม็คมีนิสัยเรียบร้อยมาก ทั้งนี้ตามคำให้การของนายพอล สคริวาโน-ผู้จัดการร้านค้าแห่งนั้น แต่ในคืนวันที่ 13 มิถุนายนที่ผ่านมา เจ้านกผู้มีท่าทีอ่อนโยนก็กลายเป็นมฤตยูติดปีก !

จากการเปิดเผยของตำรวจ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ :

- หลังเที่ยงคืนไม่นานนัก "เจ้าตีนแมว" ชื่อ จอห์น โรดริเกซ, อายุ 21 ปี, เล่นกุญแจผีแล้วลอบเข้าไปในร้านค้าแห่งหนึ่ง ซึ่งผลิตขายไฟประดับประดา อยู่ในเมืองเกลนเดล, แคลิฟอร์เนีย ระหว่างลักลอบเข้าไปนั้นเอง สัญญาณเตือนภัยแบบไร้เสียงก็เดินเครื่องทำงานด้วยระบบอัตโนมัติ

ครั้นเจ้าจอห์นด้อมเข้าไปด้านหลังอาคารซึ่งมืดสนิท พาตัวเข้าไปใกล้ชิดกับคอนนกมหาภัย มฤตยูติดปีกก็โผเข้าโจมตีขี้ขโมย !

"เจ้าแม็คมันเล่นงานในท่ามกลางความมืดนั่นแหละ - มันโผออกจากคอนเข้าจิกตีนายจอห์นเป็นพัลวัน ใช้กรงเล็บข่วนแล้วก็จิกเข้าหัวแม่มือนายจอห์น" สารวัตรสตีฟ ดาเรนสบูร์ก แห่งท้องที่เกลนเดล เล่า

"นายจอห์นมาสารภาพภายหลังว่า เขาไม่รู้เลยว่าตัวอะไรมันเล่นงานเขา เท่าที่รู้ก็คือต้องเป็นสัตว์ร้ายชนิดหนึ่งและส่งเสียงกรีดแหลมชวนขนลุกขนพอง...

เจ้าแม็คโจมตีอย่างดุร้ายมาก ชุลมุนชุลเกอยู่ในนั้นประมาณ 30 วินาที นายจอห์นก็คว้าส่วนขนหางนก ซึ่งมีน้ำหนักตัวแค่สองปอนด์ แล้วเหวี่ยงตัวมันกระแทกพื้นห้อง..."

"นายจอห์นตอนนั้น ลุกลี้ลุกลนมาก เพราะไม่นึกไม่ฝันจะเจอดีแบบนี้ เขาตะเกียกตะกายจะหนีออกจากร้านโดยปล่อยทิ้งอุปกรณ์งัดแงะมูลค่านับพันๆ ดอลลาร์ที่ติดตัวมา"

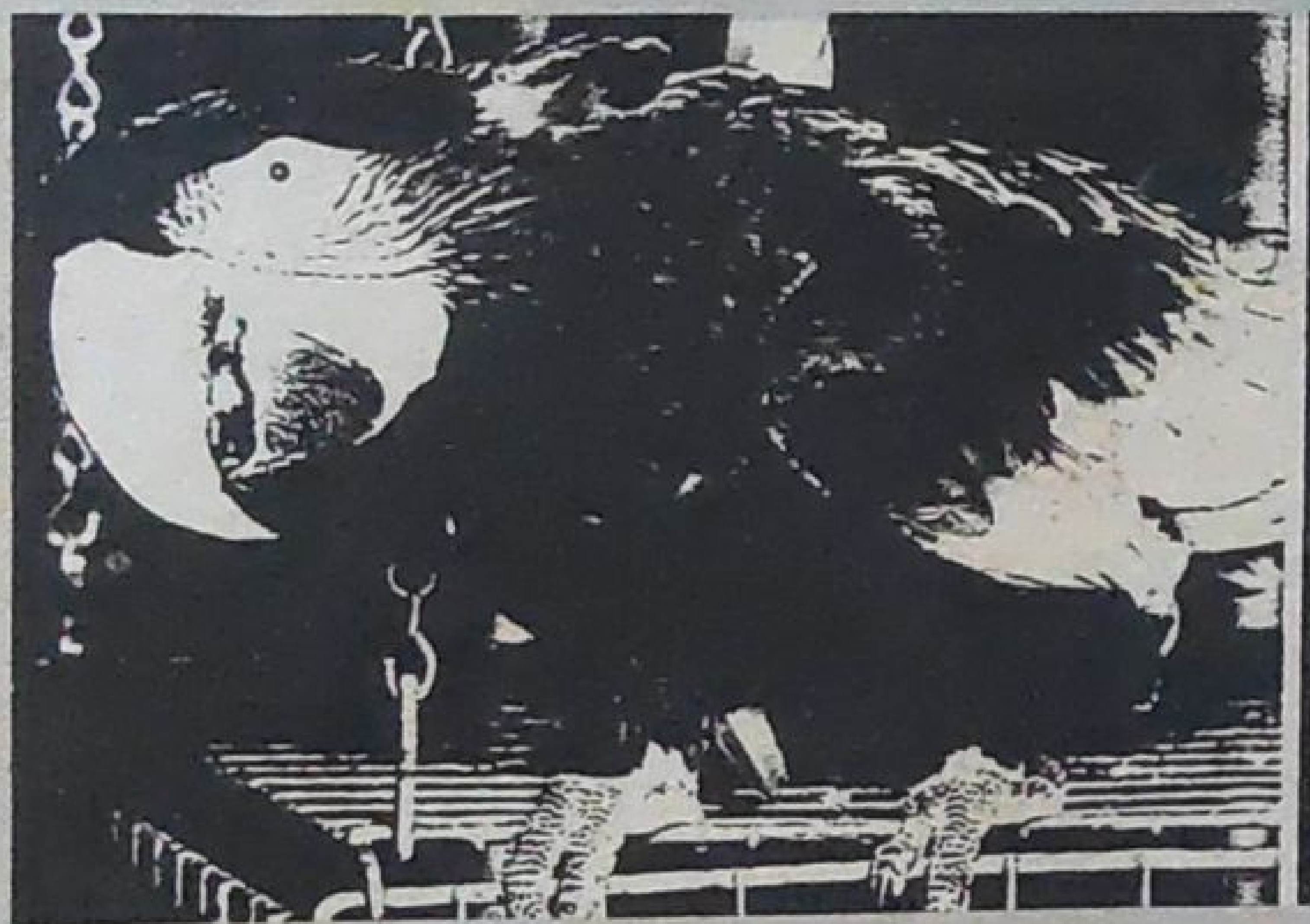
ตำรวจสายตรวจสองคนกำลังตระเวนอยู่แถวนั้นพอดี ได้ยินเสียงผิดสังเกตเลยรีบรุดเข้าตะครุบตัวตีนแมวจอห์นทันควัน

• นายตำรวจพบตัวเจ้าแม็คนอนสลบอยู่กับพื้นห้องร้านค้า จนกระทั่งเจ้าแม็คฟื้นขึ้นมา

สารวัตรสืบสวนสตีฟกล่าวว่า : "นกแก้วแม็คถ่วงเวลาเจ้าตีนแมวจอห์นถึง 30 วินาที...แค่นั้นก็พอแล้วครับ ตำรวจท้องที่เรานะฉับพลันทันการณ์เสมอ แต่ถ้าไม่ได้ 30 วินาทีจากความเก่งกาจของนกแก้ว นายจอห์นอาจจะคว้าข้าวของมีค่า แล้วเปิดหนีไปเลย..."

"เราสอบประวัติดูแล้ว นายจอห์นคนนี้มีประวัติอาชญากรรม ถูกพิพากษารอลงอาญากับคดีโจรกรรมอีกแห่ง นกแก้วแม็คมันทำดีมากๆ เลยในฐานะช่วยจับกุมขโมย"

นายจอห์น โรดิเกซ เจอข้อหาพยายามกระทำโจรกรรมและทารุณสัตว์ คราวนี้เห็นทีไม่พ้นตะราง แต่นายจอห์นกำลังยื่นอุทธรณ์ขอลดหย่อนผ่อนโทษ

ส่วนเจ้าแม็ค - สัตว์เลี้ยงยอดเก่ง ตอนนี้ฟื้นฟูสุขภาพเป็นปกติแล้ว และขึ้นไปเกาะคอนเพื่อปฏิบัติหน้าที่อารักขาร้านค้าต่อไป

ตีนแมวระวังไว้ให้ดี และพึงจดจำชื่อร้านนั้นไว้ให้แม่นยำ ...ร้าน ดี'ไล้ท์ส □□

สัปดนคนดัง

เหตุเกิดจาก "ไอ้จู๋"?... เจ้านายใหญ่ของ เมโทร โกลวินด์ เมเยอร์ เลยต้องปั้นข่าวสร้างสถานการณ์

เซ็กซ์ในอดีต ฮอลลีวู้ดยุคทอง - จีน ฮาร์โลว์

ตอนที่นายพอล เบิร์น สามีของ (อดีต) เทพธิดาแห่งฮอลลีวู้ด-จีน ฮาร์โลว์ ยิงตัวตายนั้น ร่ำลือกันไปทั่วโลกว่าสาเหตุแห่งอัตวินิบาตกรรมครั้งนี้ เนื่องจาก "เครื่องเพศ" ของนายพอลนั้น "เล็กเกินไป" จนไม่อาจปรนเปรอสุขสวาทแก่ภรรยาของเขาได้เต็มพิกัด

แต่เบื้องลึกเบื้องหลังนั้น แหล่งข่าวแฉว่าเกิดจากฝีมือของนายหลุยส์ บี.เมเยอร์ หัวหน้าใหญ่โรงถ่าย มกม. (เมโทร โกลวินด์ เมเยอร์ หรือ "เมโทรสิงโตเห่า") ซึ่งเป็นฆาตกรที่แท้จริงสำหรับความตายของนายพอล, วัย 42

ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เนื่องจากนายหลุยส์ต้องการปกป้องภาพพจน์ดาราระดับ "ราชินีแห่งบ็อกซ์ ออฟฟิศ"

ว่ากันว่านายกาวิน แลมเบิร์ท สามีของยอดดารานอร์มา เชียเรอร์ รู้เรื่องนี้ดี และเขาเคยประณาม "การกระทำอันสกปรก" หลายต่อหลายครั้งจากฝีมือของนายหลุยส์ โดยเฉพาะกรณีของนายพอล เบิร์นนั้น นายหลุยส์ได้กระทำการปลุกปั่นนายแพทย์และบุคคลระดับบริหารกิจการโรงถ่าย ให้ช่วยกันสนับสนุน "กุเรื่องและหลักฐาน" บิดเบือนสาเหตุการตายของนายพอล

☐จีน ฮาร์โลว์ "หญิงดีรับบทบาทหญิงเลว" ในภาพยนตร์เรื่อง "เร็คเลสส์" แสดงคู่กับวิลเลียม พาเวลล์

☐หลุยส์ บี.เมเยอร์

☐วิลเลียม แรนดอล์ฟ เฮิร์สท์

คนทั้งวงการฮอลลีวู้ดพากันตะลึงงัน หลังจากมีผู้พบศพนายพอล (ซึ่งอยู่ในระดับผู้บริหารกิจการโรงถ่ายเช่นกัน) เปลือยกายจมกองเลือดอยู่กับพื้นห้องน้ำ หลังจากเข้าพิธีสมรสกับจีน ฮาร์โลว์ แค่สองเดือนเท่านั้น

□ จีน ฮาร์โลว์ กับพอล เบิร์น

เขายิงตัวตายและทิ้งโน้ตมีเนื้อความสั้นๆ สำหรับภรรยาสาวของเขา ซึ่งอ่านแล้วชวนสงนสนเท่ห์ที่สุด ดังนี้ :

"สุดที่รัก

ช่างเคราะห์ร้ายเหลือเกิน ผมมีทางออก เหลือแค่ทางเดียว สำหรับความผิดอันน่าหวาดกลัวที่ผมกระทำกับคุณ และเพื่อขจัดความอับอายขายหน้าอันต่ำช้าของผม

ผมรักคุณ, พอล

คุณเข้าใจเถอะว่าเมื่อคืนก่อนเป็นเพียงเรื่องตลกเรื่องหนึ่งเท่านั้น"

ผู้สื่อข่าวฮอลลีวู้ด พากันวิ่งหัวปั่น พยายามเจาะลึกสาวไส้กรณีนี้ และทำข่าวต่อเนื่องเป็นสัปดาห์ๆ สรุปแล้วได้เรื่องราวอย่าง (พยายามทำให้) ตรงไปตรงมาถึงขนาดเขย่าทั่ววงการฮอลลีวู้ดสะเทือนไปหมด ดังนี้ :

-นายพอล เบิร์น ถูกตีไข่ใส่สีว่าเป็นชายผู้ไม่รู้จักอิ่มหนำทางเพศรส แต่เป็นคนไร้สมรรถภาพ และมักแสดงอาการบ้าคลั่งเพื่อชดเชยปมด้อย

รายงานข่าวอ้างว่านายพอลเคยทุบตีภรรยาสาวสวยวัย 22 และขู่เข็ญให้เธอตอบสนองทางเซ็กซ์แบบวิตถาร พร้อมด้วยอุปกรณ์อวัยวะเพศชายเทียม (ดิลโด้) เพื่อทดแทน "ของแท้" ของเขา ซึ่งสั้นจู๋

จีน ฮาร์โลว์ เคยบอกกับเพื่อนๆ ของเธอว่า สาเหตุที่เธอพึงอกพึงใจชายวัยกลางคน - พอล เบิร์น ซึ่งตัวเตี้ยแถมหัวเถิกล้านอีกต่างหาก ก็เพราะบุรุษผู้นี้เป็นคนมีกิริยามารยาท "เนี้ยบ" และแสดงท่าทีเข้าใจในตัวเธอ

เธอกล่าวต่อว่า พอลเป็นผู้ชายเพียงคนเดียวที่ไม่แสดงท่าทีหื่นกระหายต่อเรือนกายของเธออย่างบุรุษทั้งหลายที่เคยพบเห็นมา แต่แล้วพอลก็เผยสัจจธรรมว่า "ทำไมเขาจึงไม่งี่ง่าน" ในราตรีแรกเริ่มดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์กับเจ้าสาวสดซิงของเขา

พอลระเบิดสะอึกสะอื้น เขาบอกสาวจีนว่าคงไม่อาจเล่นเซ็กซ์กับเธอ เพราะอวัยวะเพศของเขามันสั้นจู๋ แถมหมดสมรรถภาพอีกต่างหาก !

"เธอเป็นเทพธิดาเซ็กซ์นะ... เธอต้องช่วยฉันได้แน่เลย" นายพอลอ้อนภรรยาสาวของเขา

"ฉันไม่ใช่เทพธิดา" สาวจีนซึ่งว้าวุ่นและฉุนเฉียว ตวาดผัวคืนแรก (ตามกฎหมาย) "ฉันเป็นแค่ผู้หญิง...ผู้หญิงธรรมดาๆ คนนึง"

ทั้งสองเลยเปิดฉากดื่ม (สุรา) เพื่อระงับอารมณ์ฟุ้งซ่าน จนกระทั่งนายพอลถึงขีดคลั่ง คว้าไม้ตะพดด้ามหนึ่งหวดปั๊บๆ เข้าแผ่นหลังภรรยาสดซิงของเขา แล้วก็โผเข้าทับร่างเธอ กัดย้ำที่น่องและขาอ่อนของเธอ

จีน ฮาร์โลว์ กรีดร้องเรียก "ตัวแทน" ของเธอ ซึ่งเฝ้าอยู่หน้าห้อง ตัวแทนคนนั้นถีบประตูถลาเข้ามาช่วยเหลือเธอ แล้วพาเธอไปนอนที่บ้านของเขา...ที่นั่น... สาวจีนเปลื้องเสื้อผ้าหมด เพื่อเผยรอยกัดตามท่อนขาของเธอ ทั้งรอยฟกช้ำบริเวณกระเบนเหน็บและงอนก้นของเธอ อันเกิดจากพิษไม้ตะพด

เพราะกลัวเรื่องจะอื้อฉาวลุกลามใหญ่โต "ตัวแทน" ผู้นั้นเลยสุมหัวคบคิดกับเจ้าหน้าที่ระดับบริหารโรงถ่าย มกม. เพื่อแก้ไขปัญหานี้

แต่กรณีพิพาทระดับเซ็กซ์วิตถารระหว่างนายพอลกับนางจีนยังดำเนินต่อไป

มีอยู่คืนหนึ่ง นายพอลโผล่เข้าไปในห้องนอน คาดอวัยวะเพศเทียมท่อนมหึทำด้วยหนัง เขาทำเป็นเต้นรำทำเพลงไปรอบๆ ห้องนอนพร้อมด้วย "ดิลโด้" ท่อนนั้น (เพื่อชดเชยปมด้อย) ยังกับนายวงดนตรีออเครสตร้า กำลังขยับไม้บาตองเพื่อกำกับเพลง ผลสุดท้ายทั้งผัวเมียเลยพากันหัวเราะท้องคัดท้องแข็ง

นี่เอง...ที่นักข่าววินิจฉัยว่า "เป็นเรื่องตลก" ตามที่นายพอลเขียนโน้ตทิ้งไว้ก่อนฆ่าตัวตายภายในสองวันต่อมา

ตามอ้างของนายกาวิน แลมเบิร์ท ผู้รู้สึกเกี่ยวกับกรณีนี้แถมมีอาชีพนักเขียนด้วย เขากล่าวว่า ในคืนวันที่นายพอลฆ่าตัวตายนั้น นายหลุยส์ บี. เมเยอร์ ซึ่งเป็นกังวลมากๆ กับเรื่องของนายพอลกับนางจีน - (ดาราสาวยอดฮิตในสังกัดกิจการของเขา) ได้เรียกประชุมกลุ่มผู้บริหารบริษัท มกม.

"ชายที่เกี่ยวพันกับการฆ่าตัวตาย (หมายถึงนายหลุยส์) ได้ใช้เครื่องมือทั้งหมดเท่าที่จะอำนวย รวมทั้งกลุ่มผู้บริหารบริษัท เพื่อกันพวกนักข่าวหนังสือพิมพ์ หรือแม้กระทั่งตำรวจ ให้พ้นจากตัวจีน ฮาร์โลว์ ในช่วงสองวันถัดมา" นายกาวินเขียนไว้

-ไม่ว่าความเป็นจริงจะเป็นเช่นไรก็ตามเถอะ แต่สำหรับสาวจีน ฮาร์โลว์ ทุกคนใน มกม. จะต้องสนับสนุนเธอและสร้างภาพพจน์ให้อยู่ในสภาพผู้บริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับความวิตถารของสามีเธอทั้งสิ้น"

นายหลุยส์ บี.เมเยอร์ ล่วงรู้ความลับมาตั้งนานแล้วเกี่ยวกับขนาดอวัยวะเพศ "ไอ้จู๋" ของพอล เบิร์น...รู้จากปากคำของนายแพทย์ประจำโรงถ่าย มกม. และตามที่นายกาวินเขียนไว้ เขาอ้างว่า "เจ้านายใหญ่ของโรงถ่าย" บีบบังคับให้นายแพทย์คนนั้นวินิจฉัยว่าสาเหตุแห่งการฆ่าตัวตายของนายพอล... "เนื่องจากอับอายในความไร้สมรรถภาพทางเพศของตน"

นายเมเยอร์ยังบีบบังคับจีน ฮาร์โลว์และนายเออร์วิ่ง ธาลเบิร์ก, ผู้อำนวยการโรงถ่าย มกม., ให้คล้อยตามและออกข่าวไปตามแนวที่เขาเสกสรรค์ปั้นแต่ง นั่นคือพอล เบิร์น ฆ่าตัวตาย เพราะไร้สมรรถภาพทางเพศ ถึงแม้คนทั้งสองจะรู้ดีว่านายพอลยังไม่ถึงขนาดไร้สมรรถภาพโดยสิ้นเชิงชาย

เหตุผลที่แท้จริงในการฆ่าตัวตายของนายพอลนั้น มีผู้สืบ

เบื้องลึกเบื้องหลังมาเผยว่า เพราะสาวโดโรธี มิลเล็ทท์ อดีตภรรยาของนายพอลไปเยี่ยมเยือนอดีตสามีของหล่อนในคืนนั้น แถมขู่เข็ญจะฟ้องศาลตามข้อหาว่าเขาแต่งงานใหม่โดยยังไม่ได้หย่าร้างกับเธอให้ถูกต้องตามกฎหมาย

พอลกับโดโรธีอยู่กินด้วยกันในฐานะสามีภรรยาถึงห้าปีเต็มที่ในนิวยอร์ค ตอนที่เขาทิ้งเธอมาแสวงโชคในฮอลลีวู้ด โดโรธีอยู่ในสภาพ "ประสาทเต็มที่" แล้ว ขนาดต้องเข้าสถานบำบัดโรคประสาทโดยนายพอลรับชำระค่าใช้จ่ายในการรักษาทั้งหมด

ครั้นออกจากสถานบำบัดแห่งนั้นในปี 1932 เธอจึงรู้ข่าวนายพอลแต่งงานกับสาวจีน จึงเขียนจดหมายถึงเขาว่าเธอจะเดินทางไปเยี่ยมเยือน

"เรื่องตลก" ตามที่นายพอลบ่งไว้ในโน้ตก่อนฆ่าตัวตาย ความจริงคือ เรื่องทะเลาะเบาะแว้งระหว่างเขากับจีน โดยที่เขาขอให้เธอออกจากบ้านหลังนั้นไปอยู่ที่อื่นชั่วคราว ก่อนที่โดโรธี อดีตภรรยาจะมาเยี่ยมเยือน

เพื่อนบ้านเห็นโดโรธีมาจริงๆ และได้ยินเสียงเธอโต้เถียงกับนายพอล ในคืนที่เขาฆ่าตัวตายด้วย นายกาวิน แลมเบิร์ท สันนิษฐานว่าโดโรธีน่าจะขู่เข็ญพอลโดยจะยื่นฟ้องศาลข้อหาสมรสซ้ำซ้อน เพราะเธอยังไม่ได้หย่าร้างกับพอลอย่างถูกต้องตามกฎหมาย พอ "เล่นงาน" ได้ที่แล้ว โดโรธีก็ปึงปังออกจากบ้านหลังนั้น - พอล เบิร์น ทนคับแค้นไม่ไหวเลยฆ่าตัวตาย

หลังจากพิธีการฝังศพนายพอลไม่กี่วัน โดโรธี มิลเล็ทท์ก็ฆ่าตัวตายตามโดยโดดลงแม่น้ำซาคราเม็นโต ครั้นตำรวจไปค้น

อ่านต่อหน้า 60

ตะลุย ดงเซ็กซ์

★ เคย์, คาร์ล และเฟย์ เราต่างสนิทสนมกลมเกลียวกันดี

เฟย์กับเคย์ เป็นแฝดเหมือนผู้ชอบอะไรๆ เหมือนกัน มีอะไรก็แบ่งปันกัน

กระทั่งสามี...

คาร์ล มาฮาน แต่งงานกับเฟย์ และแอบมีเรื่องรักๆ ใคร่ๆ กับเคย์ ต่อจากนั้นก็หย่ากับเฟย์มาแต่งงานกับเคย์

ชักจะยุ่งแฮะ !!

พวกเขาต่างรักใคร่ปรองดองกันดี ไม่มีใครเดือดร้อน

จะมีก็แต่ชาวบ้านและชาวบ้านที่ไหนๆ ก็ชอบจุ้นเรื่องคนอื่นเหมียล.. เหมียล กันทั้งโลก

เฟย์วัย 39 ระบายความในใจว่า "ผู้คนเขามองเราเหมือนพวกที่แย่ที่สุดในโลก"

ส่วนคาร์ลวัย 43 กล่าวเพิ่มเติมว่า "ไม่มีใครพูดว่าเราต่างภูมิใจในภาวะที่เป็นอยู่ และนี่คือส่วนหนึ่งของชีวิตเรา เราไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้ใดนี่นา"

คนทั้งสามเติบโตมาในย่านเท็กซัส เมื่อพวกเขารู้จักกันนั้นคาร์ลอายุ 17 ส่วนเฟย์กับเคย์ อยู่ในวัย 13

คาร์ลเอ่ยเอื้อนว่า "แม้เวลานั้นผมก็สนเคย์แล้ว"

เฟย์แต่งงานเมื่ออายุ 16 ส่วนเคย์แต่งงานกับเจมส์ เพื่อนของคาร์ล โชคไม่ดีที่คาร์ลไม่ได้บอกเคย์ว่าเขารักเธอ นั่นเป็นเพราะเขาหวาดหวั่น เกรงว่าจะถูกเธอปฏิเสธ

"เมื่อครั้งที่ฉันแต่งงานกับคาร์ลนั้น ฉันคิดว่าไม่ใช่เพราะความรักดอก เป็นเพื่อน เป็นคนเข้าใจกันมากกว่า คงอยู่ในวัยเหงาที่อยากมีเพื่อนใจเท่านั้นเอง" เฟย์เปิดอกเล่า

หลังแต่งงาน คาร์ลกับเฟย์ยังแวะไปเยือนเคย์อยู่บ่อยๆ และต่อมาเกิดสปาร์คกันขึ้นระหว่างคาร์ลกับเคย์ ทั้งสองแอบเสพสุขกันลับๆ โดยที่เฟย์ไม่ทราบความจริงที่เกิดขึ้น และเมื่อทราบเรื่องราว เฟย์ก็ไม่เอาเรื่องเอาราว คงเป็นสัญชาตญาณของแฝด ที่มีอะไรก็แบ่งปันกัน

คาร์ลเขียนจดหมายบอกรักเคย์ แต่เจมส์สามีของเคย์ได้อ่านจดหมายก่อน เจมส์ถือปืนมาขู่คาร์ล ทั้งคู่ต่อสู้กัน คาร์ลพาตัวรอดภาวะปากเหยี่ยวปากกามาได้

เคย์หย่ากับเจมส์และยังมีสัมพันธ์กับคาร์ล แต่เธอไม่คิดแต่งกับคาร์ล เพราะรู้ว่าคาร์ลเป็นคนไม่จริงจัง และเพราะมีลูก 3 คน เคย์ก็ต้องการความช่วยเหลือ เธอจึงหันมาแต่งกับตำรวจคนหนึ่ง มีความสุขดีอยู่ แต่เขาตายในเวลาไม่กี่ปีถัดมา เพราะโรคหัวใจ

หนึ่งผัวกับ... สองเมียแฝด

ต่อมาเคย์แต่งกับผู้ชายอีกคน แต่ก็หย่าขาดกันภายในชั่วเวลาแค่ 2 เดือน วันหยุดปลายสัปดาห์ถัดมา เธอก็หันมาหาคาร์ลอีกครั้ง

เป็นอันว่าเคย์กับคาร์ลรู้จักกันนานเกือบ 16 ปี เป็น 16 ปีแห่งความหลังที่มันส์เอาการ

"ผมคิดว่าโอกาสเป็นของผมอีกครั้ง ผมน่าจะได้แต่งงานกับผู้หญิงที่ผมรอคอยมาตลอดชีวิต"

เขาจึงยื่นข้อเสนอ และได้รับการตอบรับ ทั้งคู่แต่งงานและมีความสุขกันตลอดเวลา 10 ปีที่ผ่านมา

ส่วนเฟย์นั้นแต่งงานกับโจเปอรี่ เมื่อ 5 ปีก่อน โจเป็นผู้ชายที่คาร์ลแนะนำให้รู้จักกับเฟย์นั่นเอง

มีแต่คนใจกว้างทั้งเรื่องจริงๆ นะนี่

ทั้งสองครอบครัวเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน บางครั้งก็เดินทางไปพักผ่อนไกลๆ ด้วยกัน

เรื่องก็เอวังด้วยความสุขของทุกๆ คน...□□

● โลกโหด - คนหิน

☆ เจ้าหน้าที่ทางการบุกเข้าจับกุมพ่อค้ายาเสพติด "แคร็ก" พร้อมด้วย "ของกลาง" แบบคาหนังคาเขา

"แคร็ก" ยาเสพติดมหาประลัย

CRACKING UP

เรื่องอย่างที่เกิดกับ..สาร์รี่และเดวิดนั้น ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาในกลุ่มวัยรุ่น นักเสพติดยา คล้ายคลึงกับรุ่นก่อนๆ สมัยเฮโรอีนเฟื่อง ซึ่งผู้เสพติดต้องลักขโมยข้าวของเอาไปผันเป็นเงินเพื่อซื้อเฮโรอีน แต่ในกรณี "แคร็ก" มันร้ายแรงยิ่งกว่าเฮโรอีน ดร.อาร์โนลด์ วอชตัน หัวหน้าแผนกวิจัยและบำบัดแห่งโรงพยาบาลรีเจ้นท์ ในเขตแมนฮัตตัน, นิวยอร์ค ถึงกับออกปากว่า "แคร็ก" คือยาเสพติดรุนแรงที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยรู้จักมา ซึ่งไม่ใช่การกล่าวเกินไป มีข้อพิสูจน์แน่ชัดโดยทดสอบผลกระทบของโคเคนบริสุทธิ์ที่ทำปฏิกิริยากับร่างกาย

โคเคน ส่งผลกระทบต่อระบบประสาทและหัวใจ ถ้าจะว่ากันในแง่บวก-โคเคน ไฮโดรคลอไรด์-จะกระตุ้น "ศูนย์แห่งความบันเทิง" ซึ่งเป็นจุดหนึ่งในสมอง ตามปกติจุดนี้จะทำหน้าที่ของมันคือ ผลิตสร้างและหลั่งสารนาร์โคติกส์ตามธรรมชาติ สารประเภทนี้จะช่วยสร้างเสริมความกล้าและอัตตาของมนุษย์ เทียบพอๆ กับการใช้โคเคน หรือการเล่นเซ็กซ์ และเนื่องจาก "แคร็ก" เสพกันด้วยวิธีดูดควันของมันเข้าปอด มันจึงเดินทางจากปอดเข้าสู่สมองโดยตรง ส่งผลกระทบต่อ "ศูนย์รางวัลขั้นพื้นฐาน" ซึ่งเป็นอีกจุดหนึ่ง ภายในสมอง บริเวณนี้ตามปกติจะถูกกระตุ้นเร้าด้วยอาหาร, น้ำ และเซ็กซ์ ถ้าถูกกระตุ้นในระดับสูง จากฤทธิ์ของ "แคร็ก" จะได้ความรู้สึกคล้ายคลึงกับ "บรรลุจุดสุดยอด" (ออกัสซั่ม) ทางจิต แต่ผลร้ายแรงที่ตามมาก็คือ หัวใจสั่นผิดปกติ, ความหงุดหงิดกระวนกระวาย, ความกดดันขั้นรุนแรง, โรคจิตประสาทในระดับต่างๆ กัน, และในกรณีที่ร้ายแรงนั้นเกิดแนวโน้มอยากฆ่าตัวตายหรืออยากฆ่าคนอื่นๆ

อำนาจอันร้ายกาจของ "แคร็ก" ยังส่งผลกระทบในแง่อื่นๆ เป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ อย่างเช่นในกรณีผู้เสพติดเป็นหญิงวัยรุ่น ส่วนมากในกลุ่มนี้จะต้องขายตัวหากินในที่สุด

อย่างกรณีเรื่องราวของสาวมาเรีย เธอได้เล่าถึงครั้งที่เริ่มลองเสพแคร็ก : "มาร์ค เพื่อนของฉันยกปลายหลอดดูดมาจ่อริมฝีปากฉันเลยค่ะ มีกระเปาะแก้วคล้ายที่ดูดกัญชาแต่ไม่ใส่น้ำ เขาใส่ก้อนหนึ่งบนตาข่ายแล้วบอกให้ฉันดูดยาวๆ ช้าๆ...ควันสีขาวน้ำนมเริ่มม้วนตัวมันเองในกระเปาะเครื่องดูด ครั้นในกระเปาะนั่นเต็มไปด้วยควัน เขาบอกให้ฉันดูดเต็มที่แล้วอัดไว้ในปอดของฉัน ฉันก็ทำตามและเกิดวูบไปทั่วตัวยังกับคลื่นลูกหนึ่ง ฉันไม่สามารถอัดควันทั้งหมดไว้ในปอด จึงประกบปากตัวเองกับปากของมาร์คถ่ายทอดควันส่วนหนึ่งเข้าไปให้เขา...ต่อมาเท่าที่รับรู้... ฉันถูกผู้ชายสองคนเข้า

☆ ฮาร์รี่ โรดริเกซ - อดีต ผู้ค้ายาเสพติดชนิด "แคร็ก"

☆ สถิติอาชญากรรมร้ายแรงเพิ่มขึ้นอย่างน่ากลัวในนครใหญ่ๆ เช่นนิวยอร์ค ซิตี้, ลอส แอนเจลิส เชื่อกันว่าสาเหตุนี้มาจากยาเสพติด "แคร็ก"...ไม่ใช่อะไรอื่น !

ประกบตัวฉันยังกับแซนด์วิช... เล่นไขควงฉันท่ามกลางความเลอะเลือน...ตอนที่ฉันผละจากที่นั่นเริ่มมีอาการตกเลือด...เป็นอยู่อย่างนั้นถึงสามวันค่ะ"

มาเรียอายุแค่ 16 ปี รูปร่างหน้าตาน่ารัก, ผิวคล้ำเนียน นัยน์ตาอันกลอกลอกแลกของเธอนั้นมีน้ำตาคลอเบ้า เธอเป็นคนหนึ่งของบรรดาลูกๆ ทั้งแปดคนของครอบครัวชาวแคทอลิคผู้เคร่งครัดศาสนา อยู่เขตบร็องซ์, นิวยอร์ค ซิตี้ มาเรียสารภาพบาปว่าเธอนั้นเปรียบเสมือน **"คนหัวถังขยะ"** ซึ่งหมายถึงหาเงินด้วยวิธีการไหนก็ได้เพื่อแลกกับการเสพยา แต่ครั้นเธอลองลิ้ม **"แคร็ก"** ก็ถึงขนาดขายตัวไปเลยเพื่อให้เงินคล่องมือ สามเดือนต่อมาเธอก็ถูกไล่ออกจากโรงเรียนและบ้าน, น้ำหนักตัวลดถึง 50 ปอนด์, และยอมนอนกับคนแปลกหน้าจำนวนนับไม่ถ้วน...เพื่อขอแลกกับอย่างเดียวเท่านั้นคือ ขึ้นสวรรค์ด้วย **"แคร็ก"**

"ทุกครั้งที่ฉันเริ่มเกิดอาการเสี้ยน หัวใจจะเต้นตึกๆ แทบกระดอนและเนื้อตัวสั่นไปหมด บางครั้งฉันร้องไห้และพยายามจะต่อสู้กับมันสักครั้ง จนกระทั่งฉันค้นพบเมธาดอน ทันทีที่ฉันเริ่มออกอาการ ฉันจะใช้เมธาดอนประมาณ 30 มิลลิกรัม ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกละลายเป็นขี้ผึ้งลนไฟไปเลย ตอนนี้ฉันเสพติดทั้งแคร็กและเมธาดอน"

"แคร็กเป็นยาเสพติดชนิดที่ชักนำให้เกิดการเสพแบบระคนปนเป" ดร.ไมเคิล สมิธ อธิบาย - เขาเป็นผู้อำนวยการแผนกสารเสพติดแห่งโรงพยาบาลลินคอล์นในย่านบร็องซ์ "เนื่องจากแคร็กให้ผลชนิดเข้มข้นมากจนกระทั่งผู้เสพติดมันต้องใช้ตัวยาอื่นๆ เข้าช่วย เช่น ยากล่อมประสาท หรือไม่ก็เฮโรอีน หรือเมธาดอน ประเภทนั้น"

ความเกี่ยวพันระหว่างแคร็กกับยาเมธาดอน, ซึ่งมีผู้นิยมใช้ควบคู่กันมากขึ้นเรื่อยๆ (คล้ายกับดื่มสุราควบคู่ยาบำรุงกำลัง) เกิดผลลัพธ์ที่แน่นอนคือสถิติการประกอบอาชญากรรมสูงขึ้น

◆ ◆ ◆

ในย่านชนชั้นกรรมกรแห่งเขตควีนส์ มีเอกบุรุษซึ่งทำสงครามต่อต้านยาเสพติด "แคร็ก" อย่างประสบความสำเร็จพอสมควรเทียว เนื่องจากท่านผู้นี้เคยทำสงครามด้านจิตวิญญาณ และศีลธรรมมาตั้งหลายปีแล้วนั่นเอง ...ท่านคือ บาทหลวงโคลแมน คอสเตลโล เป็นพระเชื้อสายชาวไอริช รูปร่างสูง ใบหน้าออกแดงฝาด ท่านได้ทำงานคลุกคลีอยู่ตามถนนหนทางย่านควีนส์ มาเป็นเวลาถึง 20 ปีแล้ว เป็นผู้ก่อตั้งและเป็นผู้อำนวยการบริหารโครงการ "เอ๊าท์รีช" (หมายถึง "ยื่นมือช่วยเหลือทั่วถึงปริมณฑล") และทำการช่วยเหลือเด็กหนุ่มเด็กสาวที่เสพติดยาไม่ต่ำกว่า 25,000 รายแล้ว ในฐานะ "คนไข้นอก" นับแต่เปิดประตูแห่งโครงการนี้เมื่อปี 1980 เมื่อห้าปีก่อน หลวงพ่อโคลแมนได้ก่อตั้งสถานบำบัดเอ๊าท์รีช รับผู้ป่วยที่มีอายุต่ำกว่า 18 และเสพติดยาขนาดหนักมาทำการบำบัดรักษาพร้อมให้ที่พักอาศัย เป็นสถาบันอันยิ่งใหญ่อย่างไม่มีแหล่งใดในนิวยอร์ค ซิตี้ มาเทียบเท่า

นั่งอยู่ในห้องทำงานซึ่งไม่มีหน้าต่าง แวดล้อมด้วยสิ่งของที่ระลึกต่างๆ นานา หลวงพ่อโคลแมนผู้มีนัยน์ตาสีฟ้าเข้มส่อแววอาจหาญแต่ก็อมความเศร้าสร้อยจากประสบการณ์ที่ผ่านพบ หลวงพ่อเอนร่างสูงใหญ่คล้ายนักมวยพิงพนักเก้าอี้และรำพึงรำพัน **"ยาเสพติดหลั่งไหลเข้าสู่อเมริกายังกับกระแสน้ำท่วม ...และไม่น่าเชื่อเลยว่าทั้งองค์การต่อต้านยาเสพติดและเอฟ.บี.ไอ. เพิ่งเริ่มปฏิบัติการต่อต้านอย่างเอาจริงเอาจัง แม้กระทั่งภายในพรมแดนของประเทศเรา มีปลูกมาริฮวนน่ากันดาษดื่นเป็นพืชล้มลุกอันดับหนึ่งของแคลิฟอร์เนียด้วยซ้ำ เด็กๆ พากันสูบผงขาว นักออกแบบสร้างสรรค์ยาเสพติดพากันผลิตยาชนิดใหม่ซึ่งให้ผลรุนแรงยิ่งขึ้นๆ และที่นี่แท้ๆ... ในย่านควีนส์นี่แหละ มีผู้ลักลอบผลิตแคร็กมากมายหลายแห่ง"**

ศีรษะของท่านโคลแมนปกคลุมเรือนผมแน่นหนาและเป็นสีขาวล้วนๆ ขัดแย้งกับลักษณะใบหน้าซึ่งดูอ่อนเยาว์ หลวงพ่อกล่าวต่อ **"เท่าที่ผมเห็นๆ มาก็ล้วนผักชีโรยหน้ากันทั้งนั้น ในรัฐนิวยอร์คนี่เอง สถิติเป็นตัวฟ้องเราว่ามีคนวัยรุ่นอายุ 12 ถึง 25 ประมาณล้านห้าแสนคน กำลังเสพติดยา แต่มีผู้เข้ารับการบำบัดรักษาตามสถานต่างๆ แค่ 40,000 คน พูดได้เลยว่าพรุ่งนี้เรายังมีเด็กๆ ที่ต้องการความช่วยเหลือไม่ต่ำกว่า 50,000 คน... แต่ใครอยากมาขอความช่วยเหลือล่ะ เพราะต้องลงชื่อเพื่อเข้ารับสัมภาษณ์และซักประวัติ...เสียเวลาไปแล้วไม่ต่ำกว่า 90 วัน กว่าจะได้รับความช่วยเหลืออย่างจริงๆ จังๆ มันอะไรกันขนาดนั้น ? ระบบช่วยเหลือของเรายังนับว่าป่าเถื่อนมากๆ...รัฐบาลไปอยู่ที่ไหนกัน ? ...และเงินที่พวกเราจ่ายภาษีเนื้อๆ ไปอยู่ที่ไหนหมด ?"**

อ่านต่อหน้า 60

ครั้งแรกของหนุ่มสาว

หอพักพิศวาส

ดิฉันเป็นเด็กบ้านนอก เข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ พอเรียนจบแล้วก็ทำงานเลย ได้งานดีพอสมควร พักอยู่ในห้องเช่า แต่คนที่เช่าอยู่มักเรียกมันว่าหอพัก แลดูมันมีศักดิ์ศรีดีหน่อยหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ

ที่ข้าง ๆ ห้องเป็นห้องของผู้หญิงคนหนึ่ง หน้าตาเธอสวยดี ร่างของเธอก็งาม แต่เธอมักพาแฟนหนุ่มมาจู๋จี๋พลอดรักกันทุกเย็นเลยค่ะ หรือไม่ถ้าเป็นวันหยุด วันนั้นก็ทั้งวันนั่นแหละ ได้ยินเขาพูดคุยกันอย่างมีความสุข

พอได้ยินเสียงหยอกเย้าเข้า ดิฉันก็อดเกิดมโนภาพไม่ได้ คอยจะนึกว่านั่นเขากำลังทำอะไรกันอยู่นะ เขาคงกอดกัน จูบกัน มือไม้ของพวกเขาคงอยู่ไม่สุขเลย

ดิฉันฟุ้งซ่านไปมากมาย

วันหนึ่งมันเป็นวันอาทิตย์ อากาศช่างน่านอนพักผ่อนเสียจริง เพราะฝนตกพรำมาตั้งแต่เช้ามืดยังไม่ยอมหาย ดิฉันไม่อยากออกจากห้องไปไหน กางร่มออกไปหาอะไรกินแล้วก็กลับมานอนอ่านหนังสือพลางฟังเพลงไปอย่างสบายอารมณ์

แต่แล้วอารมณ์ที่กำลังสบายนั้นก็ถูกรบกวนโดยเสียงที่ดังมาจากอีกห้องหนึ่ง เสียงหัวเราะของหญิงชายคู่นั้น มันก่อกวนความรู้สึกของดิฉันเหลือเกิน ไม่รู้ตัวหรอกว่านึกอิจฉาเขาหรือเปล่า รู้แต่ว่าไม่ชอบเสียงแห่งความสุขของเขาเลย

อ่านหนังสือไม่รู้เรื่อง ฟังเพลงไม่รู้เรื่อง เลยเลิกมันเสียทั้งสองอย่าง มานั่งอยู่ริมหน้าต่างมองดูสายฝนโปรยปราย

แต่เสียงนั้นก็ไม่วายรบกวนจนต้องกลับมานอนลงที่เตียง พอมานอนลง มันก็ยิ่งใกล้ชิดกับเสียงนั้นมากยิ่งขึ้น

ที่สุดนึกพิเรนขึ้นมา อยากมีความสุขกันนักหรือ ก็แอบดูเสียเลยซี ทำอะไรกันนักกันหนา ไม่เกรงใจคนห้องข้างเคียงบ้างเลย

แต่จะดูทางไหนดีล่ะ หาดูพักหนึ่ง ก็พบว่ามีรอยฝาแตกอยู่ทางปลายเตียง พอสอดสายตามองเข้าไปในห้องนั้น ดิฉันก็ถึงกับตัวชา

อะไรกันเล่านั่น แม่สาวหน้าสวยทำไมถึงได้ไม่มียางอายอย่างนั้น เธอกำลังง่วนอยู่กับของดีของชายหนุ่ม ซึ่งบัดนี้เขานั่งอยู่บนเตียง กางเกงขายาวถูกรูดลงมาอยู่แค่หัวเข่า พร้อมกางเกงชั้นใน และไอ้พรรค์นั้นของเขามันก็ไม่ใช่เล็ก ๆ เลย

ฝ่ายหญิงมีท่าทางชอบมาก ก้มลงไปจนแทบจะเอาปากอม ดิฉันเห็นแล้วเสียวปลาบอยู่ลึก ๆ แล้วนั่นเธอจะทำอะไรของเธอเล่านั่น ให้ตายเถอะ เธอแลบลิ้นออกไปเลียตรงส่วนหัวของมันแผล็บๆเลียอยู่ครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างสนุกลิ้น

ดิฉันเคยรู้เรื่องมาเหมือนกัน เรื่องทำรักด้วยลิ้นและปากอะไรนี่ แต่ไม่นึกว่าจะได้เห็น เขาว่ามีแต่พวกฝรั่งมังค่าหรอกที่เขาทำกัน แต่นี่เธอเป็นคนไทยทั้งตัวเลยนี่นา ทำไมกล้าทำอย่างนั้น

ท่าทางของเธอก็เป็นคนมีการศึกษาดีนี่นา ไม่น่าเลย หรือว่าเพราะการมีการศึกษาของเธอจึงทำให้เธอกล้าทำอย่างนั้น

ก็ไม่รู้ได้ แต่เธอก็ทำยิ่งกว่าเอาลิ้นเลียเสียอีก นั่นก็คืออมเข้าให้จนแก้มตุ่ยไปตุ่ยมาเห็นได้ชัด

ดิฉันเห็นแล้วก็อดจะเกิดอารมณ์ขึ้นมาบ้างไม่ได้

เท่านั้นยังไม่พอ พอเธอทำไปได้พักหนึ่ง ฝ่ายชายคงกลัวจะน้อยหน้าหรืออย่างไรไม่ทราบ เพราะเขาได้เป็นฝ่ายทำให้เธอบ้าง โดยเขาเลียของเธอ

ถึงตรงนี้ดิฉันมีความรู้สึกเหมือนกับว่า เขาคนนั้นกำลังมาเลียให้ดิฉันอย่างนั้นแหละ ดิฉันได้ยินเสียงครวญครางอย่างมีความสุขของฝ่ายหญิงแล้ว มันทำให้ดิฉันเสียวแปลบปลาบไปในส่วนลึก ถ้าเป็นดิฉันโดนเข้าบ้างก็คงจะครางไม่แพ้เธอเหมือนกัน

ต่อมาอีกสองสามอึดใจ ทั้งสองต่างก็สลับหัวสลับปลายเท้ากัน แล้วต่างก็ทำการใช้ปากและลิ้นบำเรอแก่กันอย่างอร่อยเหาะ

ดิฉันไม่นึกเลยว่าคนเราจะทำกันได้ถึงขนาดนี้ เวลาเห็นภายนอกก็เป็นคนโดยปรกติดีอยู่ แต่พออยู่ในห้วงแห่งอารมณ์พิศวาส ทำไมช่างเป็นไปได้ถึงเพียงนั้นนะ

นี่ถ้าดิฉันโดนเข้าบ้างอย่างนี้ ไม่รู้จะเป็นอย่างไรบ้าง ดิฉันถามตัวเองว่าแล้วจะกล้าทำให้แฟนถึงขนาดนี้ไหม

ดิฉันจดจำเรื่องนี้เอาไว้เป็นอย่างดี และก็แอบดูคนทั้งสองอยู่เป็นประจำ ในวันนั้นเขาสองคนไม่ได้ร่วมรักกัน ต่อมาอีกวันหนึ่ง ดิฉันจึงได้เห็นว่าเขาเย่อกันอย่างมันส์มาก ดิฉันดูอยู่จนน้ำอะไรก็ไม่รู้มันหลั่งออกมาเต็มหน้าขาดิฉันไปหมด และมีความเสียวซ่าน เหมือนกับตัวเองได้ไปร่วมกับสองคนนั้นด้วยก็ไม่ปาน

อีกหลายเดือนต่อมาดิฉันได้คบหาผู้ชายคนหนึ่ง เป็นแฟนกัน ทำงานอยู่ที่เดียวกัน ความจริงเราเล็ง ๆ กันมานานแล้ว

ดิฉันพาเขามาที่ห้องพัก และเราก็ร่วมสวาทกันบ้าง เขาทำอย่างกับที่ผู้ชายคนนั้นทำให้แฟน ส่วนดิฉันก็อดไม่ได้ที่จะสนองตอบเขาบ้าง

เพิ่งรู้ตอนนี้เองว่าการทำอย่างนั้นมันให้ความมันส์ขนาดไหน เดี๋ยวนี้ดิฉันกับแฟนก็หาความสุขในแบบนั้นกันอยู่เป็นประจำเลยค่ะ

แป๊ว/กรุงเทพ ฯ

ดิฉันไม่นึกเลยว่าคนเรา จะทำกันได้ถึงขนาดนี้

ไม่รักก็น่าจะบอก

ผมเจอประสบการณ์แสบเข้าให้แล้ว นึกไม่ถึงว่าเธอจะเป็นอย่างนั้นไปได้ หลงคิดว่าเธอมีใจกับผมจริง ๆ เสียได้ ที่ไหนล่ะ เล่นผมเสียนี่

จินดาเป็นผู้หญิงคราวพี่ที่ผมต้องชะตามานานแล้ว ก่อนนี้ผมกะจะเรียกเธอว่าพี่เหมือนกัน แต่เธอบอกว่าอายุเราห่างกันแค่ปีสองปี อย่าเรียกพี่เลย เรียกชื่อกันธรรมดาดีกว่า จะได้รู้สึกสนิทสนมมากยิ่งขึ้น

ในตอนก่อนนี้เธอมีแฟนอยู่ เธอก็ไม่เคยเหลียวแลผม อยู่ต่อมาแฟนของเธอเกิดถูกเกณฑ์ไปเป็นทหาร เธอคงจะว้าเหว่หรืออย่างไรก็ไม่ทราบ หันมาเล่นหูเล่นตากับผม

ผมชอบเธอเป็นทุนเดิมอยู่แล้วนี่ครับ ไม่ปล่อยโอกาสนี้ให้ผ่านไป แม้รู้อยู่ว่าเธอมีแฟนอยู่แล้ว แต่ก็แค่แฟน ยังไม่ได้แต่งงานกัน และผมก็ไม่ใช่เป็นคนเสนอตัวเข้าไปแย่งความรักของใคร ฝ่ายหญิงเธอต้องการอย่างนั้นเอง

บอกตามตรงว่าเธอเป็นผู้หญิงไม่สู้ดีนัก เพราะเวลาที่แฟนของเธอลาพักได้ เธอก็จะไปเที่ยวกับแฟนเธอ พอแฟนเธอต้องกลับกรมกอง เธอก็มาทำแสนดีกับผม

และนอกจากนี้จากการได้ไปเที่ยวด้วยกันหลายครั้ง ผมก็ได้อ่านนิสัยเธอออกอีกอย่างหนึ่ง นั่นก็คือเธอเป็นคนไม่หวงตัวเลย ไม่ว่าผมจะกอดจูบหรืออย่างไร เธอก็จะปล่อยให้ทำไป นอกจากปล่อยให้ผมทำแล้ว เธอยังสนองตอบอย่างถึงอกถึงใจเสียอีกด้วย

บางคราวเราเกือบเป็นของกันและกัน ถ้าหากว่าผมจะใจกล้าสักหน่อย ก็เห็นชัด ๆ อยู่แล้วว่าหนทางราบรื่นมาก

ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับเธอไม่เป็นที่เปิดเผยนัก คนแถวบ้านน้อยคนนักที่จะรู้ ส่วนใหญ่เราไปพบกันข้างนอกบ้านไกล ๆ ที่ทำอย่างนี้มันเป็นไปตามคำขอร้องของเธอเอง คงอยากปิดบังแฟนทหารคนนั้น ผมยังนึก ๆ อยู่เลยว่า นี่ตัวเราเป็นเพียงตัวสำรองหรืออย่างไรกันนะ

วันหนึ่ง เพื่อเป็นการพิสูจน์ความรัก ผมพาจินดาเข้าโรงแรมม่านรูด เธอไม่มีท่าทางตกใจเลย แถมยังรู้สึกเธอจะคิดว่ามันช้าไปเสียด้วยซ้ำ เพราะเธอยิ้ม ๆ เหมือนอยากจะถามว่าเพิ่งนึกออกใช่ไหม ว่าจะทำอย่างไร

ผมพยายามสลัดความคิดนั้น เพราะมันเป็นสิ่งที่ผมคิดเอาเอง บางทีเธออาจไม่คิดอย่างนั้นก็ได้

แต่อย่างไรก็ตามเถอะ เมื่อผมล่วงเกินเธอ เธอก็ปล่อยตามสบาย แถมมีท่าทางชื่นชอบ

ผมจูบระเรื่อยลงมาที่หน้าท้องอันนวลเนียน ต่ำลงไปยังแถว ๆ หน้าขา เธอขยับตัวอย่างมีความสุข ร่างสั่นสะท้าน บิดอยู่ไปมา ได้ยินเสียงครางเบา ๆ

ผมเลื่อนใบหน้าขึ้นมาตามหน้าท้องอีก หยุดที่ปทุมถันอันขาวนวลขาวและอวบนุ่มละมุนอย่างมาก เธอถึงกับแอ่นหน้าอกขึ้นมารับการเล้าโลมด้วยลิ้นและปาก สองแขนโอบรัดร่างของผมไว้ให้ใบหน้ากระชับเน้นอยู่ที่เนินอกสล้างเป็นเวลานานจึงค่อย ๆ คลายวงแขนนั้น

ผมจูบไซ้ต่ำลงไปอีก พอถึงหน้าขาก็เห็นว่ามือข้างหนึ่งของเธอขยุ้มผ้าปูที่นอนแทบขาดกระจุย มืออีกข้างก็ตะปบอยู่บนหัวไหล่ผม จิกจนรู้สึกเจ็บ กิริยาของเธอเหมือนอยากจะบอกว่า หนไม่ไหวแล้ว... หนไม่ไหวแล้ว

ถ้าเธอทนไม่ไหว ผมก็รู้ว่าเธอกำลังปรารถนาสิ่งใด

ผมเลื่อนกายขึ้นมา และก็ให้สิ่งนั้นแก่เธอ ใบหน้าของเธอถึงกับบิดเบี้ยวมองเห็นถนัด เหมือนกับกำลังพยายามกล้ำกลืนมันเข้าไป เพราะรู้ว่านั่นเป็นของอร่อยควรกิน แม้ว่ามันออกจะกินยากอยู่สักหน่อย แต่เมื่อมันเข้าไปคุ้ยอยู่ในปากแล้ว มันก็อร่อยยิ่งกว่าอาหารชนิดใดทั้งหมด

ผมนึก ๆ อยากถามเธอจังว่าอร่อยไหม ก็ไม่กล้า เพราะมันยังไม่เต็มปากเต็มคำของเธอเลยนี่

แต่มันก็ไม่ยากเกินความเต็มอกเต็มใจจะรับเข้าไปของเธอหรอก ในที่สุดเธอสบายเนื้อสบายตัว ใบหน้าที่บิดเบี้ยวค่อยดีขึ้น เกือบ ๆ จะมีรอยยิ้มปรากฏขึ้น

ตลอดเวลาที่ผมเคลื่อนไหว เห็นชัดว่าเธอมีความสุขล้นพ้น

ตลอดเวลาที่ผมเคลื่อนไหวเห็นชัดว่าเธอมีความสุขล้นพ้น

เมื่อผมพบกับจุดจบแล้ว เธอยังต้องการมันอีก แม้ไม่บอกด้วยวาจา แต่การกระทำของเธอก็บ่งชัด โดยเธอเอามือกุมของผมอยู่ ทำมือขยุก ๆ หวังให้มันตื่น ผมเห็นดังนั้นจึงพยายามช่วยเธออีกแรง โดยโลมลูบไปทั่วร่างกายของเธอ ซึ่งมันช่วยให้ผมเกิดอารมณ์เร็วขึ้น

แล้วเธอก็ได้พบกับความสมหวัง ผมทำให้เธอสะใจ เธอทำท่าว่าจะเป็นฝ่ายกระทำเอง ผมยอมอยู่แล้ว แต่เธอเกิดนึกอะไรขึ้นมาได้ก็ไม่รู้ ปล่อยให้ผมบรรเลงจนจบ ก็นับว่าได้รับความสำราญกันไปทั้งสองคน

ระหว่างที่แฟนของเธอไปเป็นรั้วของชาติ จินดาก็มั่วอยู่กับผม แต่ครั้นแฟนเธอปลดจากทหาร เธอก็หวนกลับไปหาแฟนเธอ ปล่อยให้ผมอดอยากอยู่คนเดียว

เธอทำผมแสบจังเลยครับ ผมมันก็เป็นแค่ตัวสำรองจริง ๆ นั่นแหละ อย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด

อำพล/กรุงเทพ ฯ

สาวใหญ่ที่ใหญ่จริง

เมื่อหลายเดือนที่แล้ว ผมได้รู้จักกับสาวใหญ่คนหนึ่ง ซึ่งหล่อนสวยพริ้ง ทั้งร่างอวบอัดเต็มแน่นอยู่ด้วยเลือดเนื้อแห่งวัยปลายสาว

ที่นั่น-ที่เรารู้จักกัน เป็นร้านอาหารแห่งหนึ่ง คืนนั้นเวลาสักห้าทุ่มเห็นจะได้ หล่อนเข้ามานั่งอยู่ตามลำพัง ผมกับเพื่อนอีกสองคนนั่งดื่มกันอยู่ก่อน

เจ้าเพื่อนของผมพูดาว่องไวมาก แถมยังปากไวเสียอีกด้วย พอเมาแล้วเจ้าสองคนนี่ชอบซ่าจนหยดสุดท้าย

เจ้าคนหนึ่งใช้วาจาทักทายหล่อนอย่างไม่สุภาพ ผมห้ามไว้ มันก็ไม่ฟัง แถมหาว่าผมเสือกเสียอีก

เจ้าเพื่อนอีกคนก็ดันเห็นดีเห็นงามกับเจ้าคนแรกไปอีกด้วย ผมพยายามจะพาเขาสองคนกลับ เพราะเห็นชัดเลยว่าการกระทำของเพื่อนทำให้สาวใหญ่หน้าตาสวยคนนั้นหนักอกหนักใจเป็นอันมาก

ผมเรียกคิดเงิน จ่ายเงินแล้ว เพื่อนก็ยังทำเป็นรากงอกพูดแซวหล่อนไม่ขาดปาก

หล่อนรู้แต่นิ่งเงียบ ผมรู้สึกว่าหล่อนกำลังคิดหาทางทำอะไรสักอย่าง แต่ผมก็คิดว่าผมต้องทำกับเพื่อนผมก่อน

ผมกระชากคนทั้งสองออกไปจากห้องอาหาร มองสาวใหญ่หล่อนมองผมด้วยสายตาขอบคุณ ผมพาเพื่อนออกมาได้ แล้วก็เรียกแท็กซี่ เอาเขาทั้งสองยัดเข้าไปแล้วบอกให้แท็กซี่พาไปส่งบ้านของพวกเขา แล้วผมก็ย้อนกลับมาขอโทษสาวใหญ่คนนั้นอีก แต่ปรากฏว่าไม่พบหล่อนเสียแล้ว

ผมมองหาอยู่ ก็พอดีเหลือบเห็นหล่อนย้ายไปนั่งที่โต๊ะตัวใหม่ หลบมุม คงกลัวว่าจะเจอประสบการณ์แบบเมื่อครู่

ผมเข้าไปขอโทษหล่อน หล่อนก็พูดกับผมดีมาก จนผมรู้สึกละอายใจแทนเพื่อน ผมบอกว่าพวกเขาเมา ถ้าเวลาไม่เมาพวกเขาก็เป็นคนดีทำงานกันดี ๆ ทั้งนั้นแหละ ผมขอโทษด้วย ขอโทษแทนเพื่อน

ผมขอโทษแล้วก็จะจากมา แต่หล่อนกลับเรียกผมไว้ บอกให้นั่งลงก่อนเถอะ ถ้าไม่รีบไปไหน

ผมไม่มีห่วงอะไร เพื่อนก็ส่งขึ้นรถกลับบ้านไปแล้ว ก็เลยนั่งคุยกับหล่อน หล่อนก็สอบถามผมว่าทำงานอะไร พักอยู่ที่ไหน ผมก็ตอบไปตามความเป็นจริง ผมพักห้องเช่าคนเดียว ส่วนเพื่อน ๆ พักคนละแห่ง

หล่อนชวนผมดื่ม ผมก็ดื่มกับหล่อน ความจริงผมไม่ค่อยชอบเบียร์ แต่เมื่อหล่อนดื่มอย่างนั้น ผมก็จำต้องดื่มเหมือนหล่อน

เราคุยกันจนสนิทสนม หล่อนเล่าเรื่องของตัวเองว่าตอนนี้อยู่ตัวคนเดียว เคยมีสามี แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว หล่อนไม่ได้บอกว่าไปไหน ตายหรืออยู่ หรือแยกทางกัน หล่อนไม่ให้รายละเอียดใด ๆ ทั้งสิ้น

พอห้องอาหารปิด หล่อนก็เอ่ยปากชวนผมไปเที่ยวบ้าน ทำนองว่าไปรู้จักบ้านของหล่อนเอาไว้ หล่อนบอกว่าชอบนิสัยของผม

เรานั่งแท็กซี่กันไป บ้านหลังนั้นใหญ่พอสมควร หล่อนอยู่คนเดียวจริงหรือไม่นั้น ผมไม่อาจรู้ได้ แต่ตอนที่ผมไปนั้น ในบ้านไม่มีใครอยู่เลย

ผมเมา หล่อนก็เมา เราคุยกันเหมือนรู้จักกันมาตั้งสามปี

หล่อนไม่ใช่ผู้หญิงขี้อายออกจะพูดตรง ๆ เสียด้วยซ้ำ อย่างตอนที่หล่อนชวนผมเข้าไปดูห้องนอน หล่อนก็ถามออกมาตรง ๆ ว่าอยากเห็นห้องนอนของหล่อนบ้างไหม การชวนเข้าไปดูห้องนอนมันมีความหมายมาก ผมก็รู้ ผมตามหล่อนเข้าไปทันที

ห้องนอนหรูมาก เตียงและที่นอนใหญ่ นอนได้ตั้งสามคน ผมมองสบตากับหล่อนแล้วก็มองที่นอน ผมเข้าไปหาหล่อน โอบเอวหล่อนไว้ หล่อนโอบเอวตอบ มองสบตากัน ผมก้มจูบปากหล่อน หล่อนจูบปากผมตอบ

จากนั้นเราจะต้องมีอะไรปิดบังต่อกันอีกเล่า ผ้าถูกเปลื้องออกสุดท้ายต่างก็เหลือแต่ชุดแรกเกิด

เราจูบกันอย่างบ้าคลั่ง หล่อนใหญ่ไปทั้งหมด ไม่ว่านมหรือเนิน ผมเอามือจับเคล้นอย่างมันส์ในอารมณ์ คลึงฝ่ามือที่เนิน หล่อนร้องซี้ดหลายครั้ง ผมไม่ปล่อยให้หล่อนสะดุดเป็นอันขาด สานต่ออารมณ์ที่กำลังร้อนร่านนั้นอย่างสอดคล้อง

หล่อนเป็นสาวใหญ่ที่มีอะไรต่อมิอะไรใหญ่จริง ๆ ครับ

ผมพาเจ้าลูกชายคนเดียวกระโดดลงไปแหวกว่ายอยู่ในสายธารอันฉ่ำชื้น สนุกมากทีเดียว แล้วหล่อนก็ไม่ยอมเสียเปรียบ เป็นฝ่ายคว่ำเรืออีแปะลงใส่ผมบ้าง พักใหญ่หยาดทิพย์ก็เนืองนองไปหมด

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ ผมก็กลายเป็นคู่ขาคนสำคัญของสาวใหญ่ ได้รู้รายละเอียดว่าหล่อนแยกทางกับสามี ลูก ๆ ถูกสามีเอาไปหมด ไปเยี่ยมลูกได้เสาร์อาทิตย์ที่บ้านของพ่อแม่สามี นับว่าชีวิตของหล่อนน่าเห็นใจ หล่อนจึงต้องหาความสำราญบ้าง ผมเห็นใจหล่อนและไม่เคยทำให้หล่อนผิดหวังเลยสักครั้ง

อำนาจ/สมุทรปราการ

การชวนเข้าไปดูห้องนอนมันมีความหมายมากผมก็รู้

รักของเรา

พร เป็นหญิงสาวหน้าตาดี ผิวขาวเหมือนกับมีเชื้อจีน แต่สอบถามแล้ว เธอเป็นคนไทยร้อยเปอร์เซ็นต์ และเธอบอกว่าว่าเธอมีผิวเหมือนแม่ ผมคาดว่าแม่ของเธอคงจะสวยมาก

พรมาอยู่กับพี่สาวเพื่อหางานทำ แต่งานในกรุงเทพฯ มันไม่ได้หาได้ง่ายๆ เหมือนหาถุงพลาสติก ที่ตกอยู่ข้างถนนอันสกปรก

ในระหว่างที่ยังไม่มีงานทำ พรจึงทำหน้าที่เลี้ยงหลานไปพลางๆ ลูกชายตัวเล็กๆ ของพี่สาว ธรรมดาแล้วต้องเอาไปจ้างเขาเลี้ยง

ผมเคยพูดกับพรว่า ก็จะต้องไปทำงานที่อื่นทำไม รับจ้างเลี้ยงหลานเสียก็หมดเรื่อง แต่เธอตอบว่าเธอไม่ชอบเลี้ยงเด็ก

"ถ้ามีลูกน่ากลัวให้คนอื่นเลี้ยง" ผมพูดยิ้มๆ

"คงไม่ถึงยังงั้นหรอก ลูกของเรา เราต้องเลี้ยงเองได้ แต่ลูกของคนอื่นไม่ชอบ"

"ลูกคนอื่นที่ไหน ก็เป็นหลาน"

"นั่นแหล่ะ ไม่ใช่ลูกฉันนี่ เดี๋ยวฉันตีลูกเค้า เค้าก็มาว่าฉันอีก ไม่เล่นด้วยหรอกจ้ะ"

บ้านของผมอยู่คนละฟากถนนกับบ้านที่พรอาศัยอยู่ ผมเพิ่งเรียนจบปวช ไม่อยากเรียนต่อ อยากจะหางานทำ แต่พ่อบอกว่าไม่ต้องไปหาที่ไหนหรอก พ่อมีเพื่อนอยู่คน เขามีบริษัท รอให้เขาเอาคนงานเก่าออกก่อน แล้วผมจึงค่อยไปทำในตำแหน่งนั้น ที่เขาจะเอาคนงานเก่าออก เพราะไม่สนใจงานในหน้าที่

พรชม้ายชายตา ให้ผมอยู่เป็นประจำ ผมเห็นแววตาอย่างนั้นเข้าทีไรอดหยุดคุยหรือเดินข้ามถนนไปหาเธอไม่ได้

ต่อมาผมได้เข้าไปทำงาน ผมพยายามหาทางเอาเธอเข้าทำงานด้วย พอจะมองเห็นตำแหน่งของเธอ เพราะคนเก่าจะลาออก ผมจึงรีบพูดกับเจ้านาย เขาให้พาเธอไปพบ

หลังจากซักถามพูดคุย เขารับเธอไว้เลย ให้เป็นผู้ช่วยของคนเก่าไปพลางๆ จะได้เรียนรู้งาน พอคนเก่าออกเธอก็จะได้ทำงานในหน้าที่นั้นอย่างเต็มตัว

ผมช่วยให้เธอมีงานทำได้ เธอบูชาผมเลย เราจึงเป็นแฟนกันในที่สุด

แต่เจ้านายของผมซึ่งเป็นเพื่อนของพ่อ กลับมาทำท่าชอบพร พรเอามาเล่าให้ผมฟังว่าเขาทำท่าทางแปลกๆ กับเธอ มักเรียกเข้าพบในห้องเสมอ เรียกเข้าไปแล้วก็ไม่เห็นคุยเรื่องงาน พูดแต่เรื่องส่วนตัว ไปๆ มาๆ ก็ถามเธอว่าอยากจะมีบ้านอยู่สักหลังหนึ่งไหม เมื่อเธอบอกว่าไม่ว่าใครก็อยากจะมีบ้านเป็นของตัวเองด้วยกันทั้งนั้นแหละ เขาก็พูดว่า ถ้าอยากมีบ้านก็ไม่ยากเลย เขาจะซื้อให้ โดยที่เธอไม่ต้องจ่ายเงินแม้แต่สตางค์แดงเดียว

"แต่ว่า" เขาพูดกับพร เธอต้องให้ฉันไปนอนค้างบ้านหลังนั้นบ้าง"

พรรู้ทันที เขาหมายความถึงอะไร เธอส่ายหน้า บอกว่าตอนนี้อยู่กับพี่สาวก็สบายดีแล้ว แต่เขาก็ยังไม่ละความพยายาม โดยบอกว่าให้เธอเก็บไปคิดดู

"ไม่ต้องคิดหรอก ฉันไม่เล่นด้วยเด็ดขาด" พรบอกเสียงหนักแน่น แสดงให้เห็นความมั่นใจ

"ถ้าเขายังดื้ออยู่" ผมหยั่งเสียง

"ฉันลาออก"

ผมจะให้เธอลาออกได้อย่างไร ผมต้องช่วยเธอให้ถึงที่สุด

เจ้านายไม่ละความพยายามจริงๆ ขอร้องแกมบังคับ พรทนไม่ไหวจะลาออก

ผมนึกเดือดเข้าไปพูดกับเจ้านาย เขาไล่ผมออกทันที หาว่าแส่ไม่เข้าเรื่อง กลายเป็นว่าผมออกก่อนพรเสียอีก ผมก็เลยจูงมือเธอออกด้วย

พ่อด่าผมสาดเสียเทเสีย แต่ผมก็หางานใหม่ทำได้ใน 1 เดือนต่อมา ออกจากชายคาบ้านไปเช่าห้องอยู่ พรไปหาผมเสมอ ผมกำลังมองหางานให้เธอทำ และผมให้เงินเธอใช้บ่อยที่สุด

ในระหว่างนี้เอง ความรักระหว่างเราสุกงอมมาก เราจึงร่วมกันละเมิดศีลธรรมอันดีงาม

ต่อมาผมก็หางานให้เธอทำได้ เธอแอบมาหาความสุขกับผมเสมอ เราจะแต่งงานครับ แต่ยังไม่รู้ว่าเมื่อไหร่

ชูชาติ

ผมเห็นแววตาอย่างนั้นทีไรอดหยุดคุย หรือเดินข้ามถนนไปหาเธอไม่ได้

ไม่หล่อ แล้วยังจิตทราม

ก่อนนี้ฉันอยู่จังหวัดน่าน เป็นบ้านเกิดของฉัน ต่อมาน้าสาว เข้ามาทำมาหากินในกรุงเทพฯ มีอาชีพค้าขาย ตอนแรกขายพวกของกินของใช้เล็กๆน้อยๆ ต่อมาได้สามีเขามีอาชีพขายก๋วยเตี๋ยว น้าจึงเลิกอาชีพเดิมหันมาช่วยเขาทำมาค้าขายอย่างเป็นหน้าเป็นตา ซึ่งทำให้ฐานะของน้าดีขึ้นอย่างทันตาเห็น

น้าเอาฉันมาขายก๋วยเตี๋ยวด้วย ละแวกบ้านที่น้าอาศัยอยู่เป็นแหล่งชุมชนมีคนอาศัยอยู่มาก ของขายดีจังเลย น้าได้กำไรวันละหลายร้อยบาท

ลูกค้าคนหนึ่ง ถือได้ว่าเป็นขาประจำร้านน้าก็ว่าได้ เขามักมานั่งกินก๋วยเตี๋ยวบ่อยที่สุด ถ้าเขาไม่ได้ไปทำงาน เขาก็จะฝากปากฝากท้องไว้ที่ร้านของน้าเลยทีเดียว

เขาเป็นหนุ่มใหญ่ผู้ไม่มีความหล่อให้เห็น แต่เขาก็พูดจาพอฟังได้ เขายังโสดอยู่ค่ะ สวมแว่นสายตาหนาเตอะ ชอบดื่มพอสมควร ชวนสามีของน้าตั้งวงบ่อย แต่สามีของน้าไม่ชอบดื่มในตอนหลังเขาเลยไม่ชวน หันไปคบค้ากับพรรคพวกอีกกลุ่มหนึ่ง

บ้านเขาหลังใหญ่ มีสามห้องนอน เขาอยู่คนเดียว เขาอยากแบ่งให้คนเช่าสองห้อง เขาบอกกับน้าให้ช่วยหาคนเช่าให้ด้วย แต่ขอให้เป็นผู้หญิง ผู้ชายไม่เอา

ในช่วงนั้นมีผู้หญิงกลางคนเดือดร้อนที่อยู่ น้าก็แนะนำให้ เขาไม่ค่อยเต็มใจรับนัก เพราะเขาชอบหญิงสาวมากกว่า หล่อนคนนั้นอยู่ได้ไม่นานก็ต้องย้ายออกไป โดยบอกกับน้าว่า เขาผู้เป็นเจ้าของบ้านน่ากลัวสติจะไม่เต็ม ชอบสอดส่ายสายตาเวลาหล่อนนุ่งกระโจมอกไปเข้าห้องน้ำ มันทำให้หล่อนไม่สบายใจเลย

ตอนแรกน้าคิดว่าหล่อนพูดเล่น จึงพูดไปว่า ก็เขายังหนุ่มโสดอยู่นี่ เขาคงอยากจะฝากรักบ้างละมั้ง

แต่ผู้หญิงคนนั้นมีสามีมาแล้ว ตอนที่ไปเช่าบ้านอยู่ก็เพราะมีเรื่องขัดแย้งกับสามี พอย้ายออกก็ไปคืนดีกับสามี

ต่อมาก็มีเพื่อนรักของน้าเดือนร้อนที่อยู่มาอีก มีเรื่องขัดแย้งกับแม่ของสามี อยู่ในบ้านนั้นไม่ได้ จึงมาขออาศัยอยู่กับน้าชั่วคราว บ้านของน้าก็คับแคบ เด็กๆก็หลายคน จึงแนะนำให้ไปเช่าห้องบ้านหนุ่มโสดอยู่ เพื่อนของน้าก็ตกลง เพราะหล่อนมีเงินเดือนกินเช้าออกไปทำงาน เย็นกลับมา

เพียงไม่นานเพื่อนของน้าก็ต้องมาขอร้องน้า ขอให้ฉันไปนอนค้างเป็นเพื่อนด้วย เพราะรู้สึกว่าจะไม่ค่อยปลอดภัย เจ้าของบ้านมักใช้สายตาแปลกๆ บ่อยๆ

พอฉันไปนอนเป็นเพื่อนตัวฉันเองก็พลอย ตกเป็นเป้าสายตาประหลาดๆ ของเขาไปด้วย

เพื่อนของน้าบอกว่า เวลาเข้าห้องน้ำออกมาทีไร มักพบว่าเขายืนป้วนเปี้ยนอยู่หน้าห้องน้ำเป็นประจำ ไม่รู้จะแอบดูหรือเปล่า เพราะบานประตูห้องน้ำมีรูอยู่หลายรูมองเข้าไปก็เห็นได้สบายเลย

กลางดึกคืนหนึ่ง เป็นคืนที่อากาศร้อนมาก เหงื่อชุ่ม นอนหลับไม่ลงจึงเข้าอาบน้ำ ซึ่งโดยปกติแล้ว ฉันไม่เคยอาบน้ำที่บ้านนี้เพราะฉันจะมานอนตอนค่ำและเช้าก็กลับไปบ้านน้า

อาบน้ำเสร็จ พอเปิดประตูออกมาก็พบเขาอยู่ตรงหน้าห้องน้ำในความมืด ฉันตกใจหมดเลย เกือบหวีดร้องอยู่แล้ว ดีแต่เขากระแอมไอขึ้นเสียก่อน

พอฉันหันหลังให้ เขาก็รวบร่างฉันเอาไว้แน่น เอาผ้าขนหนูอุดปากไม่ให้ร้องลากร่างของฉันถูลู่ถูกังเข้าไปในห้องของเขา หลังจากนั้นเขาก็ไม่ปรานีปราศรัยอะไรทั้งนั้นปู้ยี่ปู้ยำเรือนร่างของฉันเลย

จวนเจียนที่ฉันจะเสียท่าอยู่นั้น มือของฉันไปกระทบเข้ากับอวัยวะสำคัญของเขาเข้า แทนที่มันจะแข็งแกร่งอย่างที่ฉันคิดเปล่าเลยค่ะ มันป้อแป้อย่างน่าเวทนา ฉันแน่ใจทันที เขาจะไม่มีวันทำอะไรฉันได้

พอเขาละมือจากปาก ฉันหัวเราะใส่หน้าเขา เขาถึงกับชะงัก

"ไอ้เหี่ยว"

ฉันเรียกเขาอย่างนั้นเลย เขาถึงกับสะดุ้ง ฉันดีใจ ข่มขวัญเขาได้ เขาจะไม่มีวันทำอะไรฉันได้

มันเป็นความจริงค่ะ ของเขาหดจู๋ สุดท้าย เขาต้องปล่อยฉัน

ฉันนุ่งผ้าแล้วก็ด่าเขาเสียลั่นห้อง เพื่อนของน้าตื่นมาดู เขาอับอายมาก ไล่ตะเพิดเราออกจากบ้านกลางดึก เราก็ไม่คิดจะอยู่กันอีกแล้วล่ะค่ะ

คนอะไร... ไม่หล่อแล้วยังจิตทรามอีก...

เอ๋/กทม.

แทนที่มันจะแข็งแกร่งอย่างที่ฉันคิด เปล่าเลยค่ะ-มันป้อแป้อย่างน่าเวทนา

ยังงี้ต้องหนี

บ้านเดิมฉันอยู่อยุธยา แต่ต่อมาต้องย้ายมาอยู่ที่แถวๆ จังหวัดนนทบุรี นั่นก็เพราะมันมีเรื่องร้ายแรงเกิดขึ้น แม่ได้สามีใหม่ และสามีของแม่คนใหม่นี้ก็หาใช่ใครไม่ เขาเป็นพี่ชายของพ่อ เป็นลุงแท้ๆ ของฉันเอง

ลุงเป็นคนไม่ค่อยเอาถ่าน เจ้าชู้อย่างไม่เข้าเรื่องเข้าราวเลย ไม่ว่าลูกเขาเมียใครลุงไม่เคยละเว้น เคยติดคุกมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่เป็นคดีไม่ใหญ่โต เพียงคราวละไม่กี่ปีก็พ้นโทษออกมา

ฝ่ายหญิงบางคนกลัวอายก็ไม่เอาเรื่อง ทำให้ลุงยิ่งเกิดความย่ามใจมากยิ่งขึ้น

ความจริงลุงก็มีลูกมีเมียแล้ว เมียของลุงซึ่งมีศักดิ์เป็นป้าสะใภ้ของฉันก็เป็นคนดี รักลุงมาก แม้ลุงจะเลวทรามอย่างไร แต่ลุงไม่เคยใส่ใจความรักของป้าเลยแม้แต่น้อย ทำๆ ลูกให้สามคน แล้วก็ไม่เคยส่งเสียเงินทองให้แม้แต่สตางค์แดงเดียว

ลุงแวะเวียนมาที่บ้านเสมอ พอถึงวันหนึ่งลุงก็ปล้ำแม่เอาทำเมียเสียเลย พ่อของฉันรู้เรื่องเข้าแทบคลั่ง แต่พ่อก็ไม่อาจจะทำอะไรได้ นั่นก็พี่ชาย เขาจึงตัดสินใจหนีออกจากบ้านไป ถ้าพ่อไม่ทำอย่างนั้นฉันคิดว่าคงมีการฆ่ากันตายบ้าง

อยู่ทางนี้ลุงก็เหมาะใจไปเลย ครอบครองทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเป็นของพ่อ

แม่ฉันก็ประหลาดคนจัง ไม่ได้รักลุงหรอก แต่ก็ยินยอมเป็นเมียของลุงอยู่ได้ แถมลุงพูดจาอะไรก็พลอยเห็นดีเห็นงามไปอีกด้วย

ลุงเป็นคนเซ็กซ์จัด กลางวันกลางวี่ไม่ละเว้น ไม่ละอายใคร จูงข้อมือแม่เข้าห้อง แล้วก็หาความสำราญกัน จนแผ่นกระดานเรือนแทบจะพัง เสียงดังอ๊อดแอ๊ดออดแอดระงมไปหมด ฉันกับน้องๆ ต้องมองหน้ากันอยู่ไปมา บางคราวต้องหนีลงจากเรือนไปที่อื่นเสียให้รู้แล้วรู้รอด

วันหนึ่ง ฉันไม่ตั้งใจเลย แต่ก็เห็นบทรักของแม่กับลุงที่ในห้อง อย่าเพิ่งเข้าใจผิดว่าเป็นห้องนอนนะคะ พ่อกับเพื่อนของพ่อช่วยกันต่อห้องหนึ่งยื่นออกไปทางด้านข้างเอาไว้เก็บของ ที่ในห้องนั้นแหละค่ะ ลุงพาแม่ไปทำอะไรกัน

มันเป็นเรื่องบ้าบอชะมัดเลย ในห้องนอนไม่พอ ดันไปทำกันในห้องเก็บของ

ในนั้นมันไม่ได้มีเตียงมีฟูกปูสักหน่อย แม่ฉันต้องยืน ส่วนลุงก็ยืน แต่เขาสองคนก็ทำกันได้ ท่าทางมีความสุขดีเสียด้วย

แล้วพอถึงช่วงหนึ่ง แม่ก็เป็นฝ่ายก้มตัวลง ถ่างขากว้าง เอามือทั้งสองข้างยันหัวเข่าเอาไว้ ส่วนลุงก็อยู่ทางเบื้องหลัง สองมือจับเนินสะโพกของแม่อยู่ แล้วก็เปิดฉากบรรเลงเพลงสวาทอย่างดุเดือด แม่ก็ส่งเสียงร้องระงมไปหมด ฉันได้ยินถนัดหูทีเดียว

หลังจากนั้นพักหนึ่ง ลุงก็ถอนตัวออก เป็นฝ่ายนั่งลงบนลังเก็บของใบหนึ่ง แล้วไอ้นั่นของลุงก็ชูงวงผงาดอยู่ ฝ่ายแม่ก็ดูเหมือนจะรู้ท่าว่าควรทำอย่างไรต่อไป แม่เดินไปที่ข้างหน้าลุง แล้วก็หย่อนบั้นท้ายนั่งทับลงไป ลุงคอยประคองมันเอาไว้ แต่คงไม่เข้าที่เข้าทาง แม่จึงได้เป็นฝ่ายจับมันจดจ่อเสียเอง แล้วทุกอย่างก็เรียบร้อยค่ะ

แม่ลุกๆ นั่งๆ อยู่บนหน้าตักของลุงอย่างสนุกสนาน เสียงแม่หัวเราะคิกคัก ฉันได้ยินและได้เห็นสีหน้าแดงปลั่งของแม่แล้ว รู้ได้ทันทีว่าแม่กำลังมีความสุขอย่างเหลือล้น

ต่อมาอีกครู่หนึ่ง แม่ก็เป็นฝ่ายกระซิบกระซาบกับลุง ลุงจึงเอามือที่โอบแม่ไว้เพียงหลวมๆ นั้นมาบีบเคล้นสองเต้าของแม่ เต้าทั้งสองนั้นเริ่มคล้อยยานลง แต่ก็ยังแลดูงามอยู่ แม่อายุร่วมสี่สิบ แต่แม่เป็นผู้หญิงสวยและรักสวยรักงาม จึงรักษาความเปล่งปลั่งเอาไว้ได้คงทน

ลุงเอาปลายนิ้วหัวแม่มือกับปลายนิ้วกลางคลึงหัวนมของแม่เล่น แม่ถึงกับห่อปากออกเสียงซู้ดซ้าดอย่างมีความสุขครั้งแล้วครั้งเล่า

แล้วคนทั้งสองก็สำเร็จกันในกระบวนท่านั้นเอง

ต่อมาฉันก็ยังเห็นบทรักของแม่กับลุงอยู่เรื่อยๆ

แต่ลุงของฉันก็หาได้หยุดยั้งแค่แม่ เขาจะเล่นฉันด้วย เขาเข้าปลุกปล้ำฉันในคืนหนึ่ง แต่ไม่สำเร็จ ฉันถีบเขาเสียกระเด็น หัวไปถูกเสาเรือนแตกเลือดอาบ เขาแค้นฉันแทบจะฆ่าตาย

แม่ของฉันก็ดันไปเข้าข้างลุง ในระยะนั้น ฉันกับน้องๆ นอนผวากันแทบทุกคืน

แต่ก็ยังนับว่าฉันมีโชคอยู่บ้าง พ่อที่หนีไปนานเขียนจดหมายไปหา บอกว่าพ่ออยู่จังหวัดนนทบุรี ให้ฉันพาน้องไปหา

ฉันเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวเองให้พ่อฟัง พ่อจึงให้ฉันกับน้องอยู่กับพ่อ ไม่ให้กลับไปบ้าน ปล่อยแม่กับลุงให้ครองรัก ครองเรือนกันไปสองคน

สาวน้อย

แล้วคนทั้งสองก็สำเร็จกัน
ในกระบวนท่านั้นเอง

แต่งตัวไปมั่วเซ็กซ์

หล่อนมีลูกตั้งสองคน เป็นเมียน้อยเขาด้วย แต่หล่อนเป็นคนสวย สวยทั้งเรือนร่างและหน้าตา เป็นคนมาจากทางภาคเหนือ ผมไม่อยากระบุว่าเป็นจังหวัดไหน

ผมเขียนเรื่องมาให้ผู้อ่านรับรู้ ไม่ได้หมายความว่าผมต้องการจะประจานหล่อน เปล่าเลยครับ ผมอยากให้คุณๆ รู้ไว้ว่าในโลกนี้ยังมีผู้หญิงคนหนึ่งทำตัวแบบนี้

ใช่แล้วครับ มันเป็นสิทธิ์ของหล่อนที่จะทำได้ไม่หนักเบื้องสูงใครเลย เหมือนอย่างที่หล่อนเคยพูดย้อนใส่หน้าผู้หวังดีคนหนึ่งซึ่งหาญกล้าไปเตือนหล่อนเข้า

ผมมีบ้านอยู่ในละแวกเดียวกับหล่อน ได้รู้ได้เห็นอะไรดีๆ

ผัวของหล่อนไม่ได้แก่เฒ่าอะไร ยังหนุ่มมีเมียมีลูกอยู่แล้ว พอเขามาได้กับหล่อนก็มีลูกด้วยกันอีก

เขาได้เจอะเจอกับหล่อนก็เพราะว่าเมื่อก่อนนี้หล่อนเคยทำงานอยู่ในห้องอาหารเขาไปเที่ยว เจอเข้า เลยถูกใจ เอามาชุบเลี้ยง ซื้อบ้านช่องให้อยู่

เขามาหาหล่อน สัปดาห์ละครั้ง ในคืนวันเสาร์ มักไม่คลาดเคลื่อนไปจากวันเวลาดังกล่าว

พอถึงเย็นวันอาทิตย์เขาก็จะกลับไป

ตอนสายๆ ของวันจันทร์หรือวันอังคาร หล่อนจะแต่งตัวสวยออกจากบ้าน แต่งสวยมาก ไม่ว่าผู้ชายคนไหน ก็จะต้องมองหล่อนจนเหลียวหลัง

เพื่อนของผมมีความสัมพันธ์กับหล่อน มันเริ่มขึ้นเพราะเพื่อนมักมาหาผมที่บ้าน มากินเหล้ากัน เพื่อนคนนี้เวลาเมาแล้วพูดเก่ง พูดหวานด้วย สาวคนไหนโดนเขาจีบเป็นต้องหลงคารม

หล่อนก็เหมือนกัน พอเขาจีบเข้าหน่อย หล่อนตกลงปลงใจกับเขาทันที มีการนัดแนะพบกันที่ข้างนอกบ้าน

เพื่อนกับผมสนิทกันมาก เขาไม่เคยปิดบังผม หลับนอนกับหล่อนครั้งแรก เขาเอามาเล่าให้ผมฟังอย่างละเอียดลออทีเดียว

เขาบอกว่าบทรักของหล่อนชั้นครูเลย เขาแทบไม่ต้องทำอะไร หล่อนจัดการให้ทั้งหมด เขาเพียงแต่นอนเฉยๆ เท่านั้น

สิ่งที่หล่อนต้องการทำมากที่สุดในตอนก่อนจะลงมือกัน นั่นก็คือหล่อน จะต้องดูดของเขาเสียก่อน หล่อนบอกกับเขาว่า การทำอย่างนั้น มันช่วยให้หล่อนมีความรู้สึก หล่อนชอบที่จะทำให้ของเขาเจริญเติบโตภายในปากของหล่อน

หลังจากนั้นหล่อนก็จะเป็นฝ่ายขึ้นไปเล่นสนุกอยู่บนเนื้อตัวของเขา หล่อนชอบมากๆ ที่เขามีความอดกลั้นสูง พูดง่ายๆ หล่อนชอบที่เขาอึด หล่อนจะขย่มเขาอย่างเอาเป็นเอาตายจนกว่า เขาจะทะลักหลั่งออกมา หล่อนจึงจะจูงมือเขาเข้าไปชำระล้างในห้องน้ำแล้วก็ชวนกันออกมายังเตียง จัดการปลุกอารมณ์เขาอีกครั้งแล้วให้เขาเป็นฝ่ายเล่นหล่อนบ้าง

ทุกครั้งใช้โรงแรมม่านรูดเป็นสถานที่หาความสำราญ หกถึงเก้าชั่วโมงรวด ดื่มเบียร์ ดื่มเหล้าเคล้าหนังเอ็กซ์ที่ทางโรงแรมมีบริการ ค่าใช้จ่ายทั้งหมด หล่อนเป็นผู้รับผิดชอบเพียงผู้เดียว

มีอยู่วันหนึ่ง เพื่อนมานอนค้างบ้านผม หล่อนเห็นเข้าคงจะอยากมาก มาเรียกเขาออกไปนัดแนะให้ไปนอนค้างด้วยที่บ้าน เพื่อนไม่กล้า กลัวเจอผัวหล่อน

แต่หล่อนรับรองว่าจะไม่มีเหตุการณ์ร้ายๆ อย่างนั้นเด็ดขาด เขาจึงไปในราวห้าทุ่ม

เขากลับมาเรียกผมอีกทีตอนตีห้า ท่าทางโผเผมาก น่ากลัวไม่ได้นอนทั้งคืน เมื่อถามดูก็เป็นความจริง หล่อนเคี่ยวเข็ญให้เขามั่วเซ็กซ์จนเกือบสว่างคาตา

ตอนแรกผมคิดว่าเขาโม้ หล่อนจะอดอยากอะไรจนขนาดนั้น แต่เขากล้าสาบานและเขาไม่เคยพูดโกหกกับผม ผมจึงต้องเชื่อ

แม้ผมจะนึกไม่ชอบความประพฤติของหล่อน แต่ด้วยความที่ผมยังเป็นคนมีกิเลสหนาแน่น ผมนึกอยากมีโอกาสอย่างเพื่อนบ้างจัง

(ไม่ประสงค์ออกนาม)

หลังจากนั้น หล่อนก็จะเป็นฝ่ายขึ้นไปเล่นสนุกอยู่บนเนื้อตัวของเขา

ลีลาเพ็ดงศึก

หนุ่มไฟแรง

ผมเป็นคนแปลกอยู่อย่าง เกิดมาไม่เคยเที่ยวผู้หญิง ทั้งที่เพื่อนๆ ของผมเขาไปกันไม่เว้นแต่ละอาทิตย์

นั่นก็เพราะว่าผมกลัวเป็นโรค เป็นหนองในหรืออะไรก็พอว่า แต่ถ้าเป็นเอดส์เห็นทีจะต้องฆ่าตัวตายก่อนที่พิษร้ายของโรคจะทำให้ตาย

พอดีมีอยู่ช่วงหนึ่ง ผมอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง เขามีคอลัมน์ลงแจ้งความหาคู่ทางจดหมาย ผมก็เขียนไปลงกับเขาบ้าง โดยใช้ชื่อว่า "หนุ่มไฟแรง" โดยผมบอกรายละเอียดว่า ผมอายุ 23 ปี ผิวขาว ร่างสูง 166 ซม. หนัก 55 กก. รูปหล่อพอสมควร การศึกษาระดับ ปวช. และกำลังคิดว่าจะเรียนต่ออีก ผมมีความต้องการทางเพศรุนแรงมาก ต้องช่วยตัวเองวันละหลายครั้ง เพราะไม่กล้าไปเที่ยวผู้หญิง กลัวเป็นโรค ต้องการสตรีใจดีสักคนช่วยเป็นครูสอนรักให้ โดยไม่จำกัดอายุ สาวแก่แม่ม่ายไม่เกี่ยง ขอให้มีความจริงใจเป็นพอ

แล้วผมก็แจ้งที่อยู่ที่บ้านผมไปให้ลงในหนังสือ

หลังจากหนังสือฉบับนั้นออกวางตลาดสักสามวันเห็นจะได้ จดหมายหลายฉบับก็มีมาถึงผม แต่แทนที่จะเป็นจดหมายของผู้หญิง กลับเป็นจดหมายของผู้ชาย ก็ล้วนแต่พวกชอบไม้ป่าเดียวกัน พวกเขาบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า ชอบหนุ่มบริสุทธิ์ผุดผ่องอย่างผม

ผมอ่านจดหมายเหล่านั้นแล้วรู้สึกสะอิดสะเอียนอย่างไม่เคยเป็น เพราะบางคนบรรยายอะไรต่ออะไรก็ไม่รู้มาละเอียดลออ นึกไปอ่านไปแล้วมองเห็นภาพเลย

จนหลายวันต่อมา ผมจึงได้รับจดหมายของผู้หญิงสามฉบับ แต่มีอยู่คนเดียวที่ผมเลือก เพราะดูหล่อนจะใจกว้างดีหน่อย ส่วนอีกสองฉบับนั้นถามโน่นถามนี่ละเอียดยิบ อยากรู้แม้กระทั่งมีพี่น้องกี่คน พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า

และอีกเหตุผลหนึ่งที่ผมเลือกจดหมายฉบับดังกล่าว เพราะว่าหล่อนเป็นคนจังหวัดเชียงรายเช่นเดียวกับผม ผมคิดว่าเราน่าจะติดต่อกันง่ายดี

หล่อนบอกมาว่าอายุ 35 ปี เป็นม่ายมานานแล้ว อยากมีเพื่อนคุย รับรองไม่ผิดหวัง

ผมเขียนจดหมายโต้ตอบกับหล่อนอยู่สามฉบับ แล้วเราก็นัดพบกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งที่จังหวัด เราคุยกันถูกคอมาก และผมก็พึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของหล่อน

หล่อนไม่ถึงกับเป็นผู้หญิงสวย แต่ก็ไม่ขี้เหร่ หล่อนให้ความเป็นกันเองกับผมเหมือนกับว่าเราเคยรู้จักกันมานานแสนนานอย่างนั้นแหละ

ที่ร้านเราดื่มเบียร์กันหลายขวด พอพากันเข้าโรงแรมแล้วเราดื่มกันต่ออีก ผมสารภาพกับหล่อนอย่างไม่อายว่าผมไม่เคยกับผู้หญิงมาก่อนเลย หล่อนตอบว่าไม่ต้องเป็นกังวล รับรองว่าหล่อนจะทำให้ผมหายห่วง

เรากอดจูบเคล้าคลอเคลียกัน คุยกัน ดื่มด่ำอยู่กับบรรยากาศแห่งมิตรภาพหล่อนพยายามทำให้สบายใจมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ มีการพูดหยอกล้อกันเหมือนเพื่อน จนเกิดความคุ้นเคยกันมากเป็นพิเศษ

เราดูดปากกัน เอาลิ้นพันกัน ตอนเอาลิ้นพันกันนี้ ผมมีความรู้สึกเต็มที่เลย แต่หล่อนยังไม่ยอมให้ผมร่วม หล่อนบอกผมว่าให้ผมลองทำกับตัวเองให้ดูหน่อยซิ หล่อนอยากเห็น

ผมไม่อายหล่อนหรอก ผมจัดการเอามือรูดให้หล่อนเห็นกับตา หล่อนนั่งมองอยู่ ผมทำยิกๆ พลางก็ออกท่าว่ามีความสุขความเสียวไปด้วย

แต่พอผมทำไปได้พักหนึ่ง ยังไม่ทันเสร็จ หล่อนก็เข้ามาทำให้ผมบ้าง โดยใช้มือของหล่อนรูดอย่างสนุก ผมเห็นใบหน้าของหล่อนแดงก่ำอย่างมีอารมณ์ ตาจ้องเขม็งที่ของผม มีอยู่ช่วงหนึ่งที่หล่อนแลบปลายลิ้นออกมาเลียริมฝีปาก ตอนแรกผมคิดว่าหล่อนจะดูดของผมเสียแล้ว แต่หล่อนก็ไม่ได้ทำอย่างนั้น

หล่อนทำจนผมเสร็จกิจไปครั้งหนึ่ง แล้วก็ชวนเข้าห้องน้ำพร้อมกัน ให้ผมอาบน้ำโดยหล่อนยืนดูอยู่ นุ่งผ้าเช็ดตัวของโรงแรม ผมแก้ผ้าอาบน้ำจากฝักบัว หล่อนก็มองผมไม่วางตา

จนกระทั่งตอนที่ผมฟอกสบู่เจ้าโลก หล่อนก็ถึงกับเข้ามาหาขอเป็นผู้ชำระล้างทำความสะอาดมันให้เอง โดยให้ผมปิดน้ำก่อน หล่อนไม่ยอมเปลื้องผ้าออก

พอเสร็จสรรพดีแล้วหล่อนก็ให้ผมออกไปนอนรออยู่ที่เตียง ส่วนตัวหล่อนเองก็อาบน้ำบ้าง ประตูห้องน้ำไม่ได้ปิด ผมก็เลยแอบดูเห็นหล่อนเปลือยร่าง ผมถึงกับร้องเอ็ดอึงอยู่ในใจ เรือนร่างของหล่อนงามมาก

พอหล่อนออกมาของผมก็ตื่นตัวรออยู่แล้ว หล่อนมานั่งทับมันเลย ขย่มผมเสียครางไม่เป็นส่ำ ผมเกือบเสร็จอยู่หลายครั้ง แต่หล่อนไม่ยอมให้เสร็จ ให้ผมอดกลั้นไว้ผมรู้จักวิธีอดกลั้น หล่อนชอบมาก ให้ผมเป็นฝ่ายเย่อหล่อนบ้าง เราผลัดเปลี่ยนกันทำอย่างสนุกสนานสำราญจิต มันในอารมณ์

พอเสร็จครั้งแรก หล่อนก็ชวนเข้าอาบน้ำด้วยกัน อาบๆ กันอยู่ก็เกิดอารมณ์ขึ้นมาอีก เราก็เลยร่วมรักกันในห้องน้ำ ตื่นเต้นเป็นบ้าเลยครับ

เกือบหนึ่งปีที่ผมมีสัมพันธ์สวาทกับหล่อน

สันติชัย/เชียงใหม่

หล่อนมานั่งทับมันเลยขย่ม ผมเสียครางไม่เป็นส่ำ

ความรักความหลัง

เนื่องจากน้ำท่วม

ปกติดิฉันไม่ค่อยได้สนใจผู้ชายสักเท่าไหร่ ทั้งที่อายุก็มากขึ้นทุกวันจนใครต่อใครคิดว่าชาตินี้คงจะไม่แต่งงาน นึกเรื่องนี้ทีไรก็อดขำไม่ได้ และไม่เพียงแต่ขำอย่างเดียวเท่านั้น ยังมีความประทับใจอีกด้วย ยิ่งปีนี้น้ำท่วมใหญ่ แม้จะมากกว่าเมื่อปีนั้น คือ ปี 26 แต่อะไรหลายอย่างคล้ายๆ กัน คือมีความลำบากลำบนและเป็นทุกข์ใจไม่ต่างกันนัก เพราะขึ้นชื่อว่าน้ำท่วมแล้วมันก็เหมือนกันทั้งนั้น จะให้สนุกคงเป็นไปไม่ได้

ปี 26 ดิฉันอายุ 25 พอดี ความโกลาหลก็อย่างที่รู้ที่เห็นกันนั่นแหละ ถ้าน้ำท่วมวันสองวันก็ไม่เป็นปัญหา นี่ห้าวันก็แล้ว มันก็เลยทรมานกันทั่วหน้า

บ้านดิฉันเป็นบ้านดั้งเดิมในละแวกนั้น ฐานะก็เรียกว่าพอมีอันจะกินอยู่บ้าง เพราะเป็นสวนผลไม้ ต่อมามีเพื่อนบ้านเขามาซื้อที่ปลูกบ้านอยู่ เราก็คบกันไปตามประสาเพื่อนบ้าน ผู้ใหญ่ของทั้งสองบ้าน คือบ้านดิฉันและของเพื่อนบ้านมีอัธยาศัยเข้ากันได้ดี

บ้านนั้นเขารับราชการ มีลูกชายสองคน ผู้หญิงหนึ่งคน เรียนหนังสือกันหมด ส่วนดิฉันก็เรียนจบและทำงานเสร็จ ดิฉันอายุเท่ากับผู้ชายคนที่สองของบ้านนั้น และรู้จักทุกคนเหมือนเพื่อนบ้านทั่วไป

พี่ชายคนโตของบ้านนั้นเรียนจบและทำงานแล้ว ยังเป็นโสดอยู่ ดิฉันไม่ได้สนใจเขาเท่าไหร่ เพราะเขาเป็นคนไม่ค่อยพูด เห็นกันก็แค่ยิ้มๆ ไม่เคยพูดกันเกินสิบคำก็ว่าได้

เพราะน้ำท่วมปี 26 ที่บ้านเขาเสียหายเหมือนกันเพราะน้ำ-ขึ้นไปถึงพื้นบ้านชั้นล่าง ก็เลยต้องขนของขึ้นไปอยู่ชั้นบน ไปไหนมาไหนลำบากมาก ส่วนที่บ้านของดิฉันนับว่าเสียหายมาก ถ้าขืนปล่อยให้น้ำท่วมนานๆ ผลไม้ต้องตายแน่คุณพ่อก็เลยต้องลงทุนขนาดใหญ่ หากระสอบทรายเอามาเรียงรายรอบสวนซึ่งกว้างไม่ใช่น้อยๆ จ้างชาวบ้านมาช่วยขนทราย หมดเงินไปโขทีเดียว แต่ก็คุ้มกับการลงทุน พอเรียงทำนบทรายรอบบ้านแล้วก็ใช้ท่อสูบน้ำขนาดใหญ่อีกสามตัว ดิฉันรู้จักพ่อว่าไปเช่าเขามาสองตัวและอีกตัวหนึ่งลูกชายคนโต (คนไม่ช่างพูด) ของบ้านนั้นยืมเพื่อนที่ทำงานมาช่วย เครื่องทั้งสามใช้มอเตอร์ขนาดใหญ่ พ่อต้องไปแจ้งไฟฟ้าให้มาเดินไฟติดมิเตอร์ใหญ่ต่างหากจากที่ใช้ปกติในบ้าน

ท่อสูบน้ำสามท่อใหญ่ขนาดปากกว้างประมาณ 20 นิ้ว ดูดพรวดๆ สองวันก็แห้งเกือบหมด พ่อค่อยสบายใจที่เห็นน้ำแห้ง...

ตอนนี้เองที่เกิดเหตุน่าสงสัยกับดิฉัน พ่อชมเชยลูกชายคนโตบ้านนั้นไม่ขาดปากที่เขาเอาท่อน้ำมาช่วยโดยไม่คิดเงิน และยังลางานมาช่วยอย่างเต็มใจ พอพ่อตั้งวงกินเหล้า ดูเหมือนพ่อจะชอบพูดคุยกับเขาเป็นพิเศษ และเข้าคอกันได้ดีเหลือเกินจนแม่เปรยๆ เย้าพ่อว่าอยากได้เขาเป็นลูกเขยหรือไง พ่อหัวเราะตอบว่า-ใช่-ใช่...

ดิฉันก็นึกชมชอบน้ำใจเขาเหมือนกัน เพราะเขาอดตาหลับขับตานอน ช่วยพ่อด้วยความเต็มอกเต็มใจเหมือนเขารู้ว่าวัน-หนึ่งเขาจะต้องมาเป็นส่วนหนึ่งของสวนผลไม้แห่งนี้ด้วย...

หลังจากภารกิจสูบน้ำผ่านไป เขาก็เลยกลายมาเป็นแขกพิเศษที่บ้านทุกวัน...พ่อกับแม่ของดิฉันไม่ได้รังเกียจอะไรเขา ส่วนดิฉันน่ะใจเอนเอียงเรียกว่ารักเขาเข้าแล้ว

ความสนิทสนมของเราเพิ่มขึ้นทุกวัน เพราะหลังจากน้ำลดแล้วยังมีงานต้องทำอีกหลายอย่าง เขาก็ยังมาช่วยอยู่นั่นเอง

แล้วคืนวันหนึ่งเมื่อเราต่างคนต่างก็รู้ว่าเราชอบกันรักกัน ผู้ใหญ่ก็ไม่ขัดขวาง พออยู่กันตามลำพังในที่มืด เขาก็สารภาพรักกับดิฉัน

แน่ละว่าต้องตื่นเต้นเป็นธรรมดาเพราะดิฉันยังไม่เคยถูกผู้ชายบอกรัก หัวใจเต้นแรงเพราะตื่นเต้นประหลาดใจ ในขณะที่อีกอักพูดไม่ออกบอกไม่ถูกว่าเป็นอย่างไร ตัวดิฉันก็เข้าไปอยู่ในวงแขนของเขาแล้ว ปากที่ไม่เคยโดนจูบก็โดน...ดิฉันมาคิดตอนหลังว่าคนบ้าอะไรก็ไม่รู้ เห็นไม่ค่อยพูดนึกว่าจะไม่ร้ายเรื่องผู้หญิง ที่ไหนได้ เผลอตกใจเท่านั้นจูบเราเสียได้

อารมณ์ในตอนนั้นทั้งตกใจและตื่นเต้นสับสนไม่รู้เนื้อรู้ตัว มันกระเจิดกระเจิงทั้งที่รู้ว่า เขาจับต้องที่ตรงไหนบ้าง...ว่าตามความจริงแล้วถ้าโอกาสเปิดดิฉันก็คงจะต้องเสียตัวในตอนนั้นแล้ว บังเอิญเราได้ยินเสียงคนเดินผ่านมาทางนั้นจึงแกล้งยืนคุยกันเฉยๆ...

เขาปลูกรักอย่างแรงให้ดิฉันเก็บเอามาฝันอีกนาน...พอแล้งนั้นผู้ใหญ่ทั้งสองบ้านก็หารือกันว่าจะให้เราแต่งงานกัน...เรื่องมันก็จบอย่างนี้

ปีนี้น้ำท่วมอีกหน เขาก็ยังเหมือนเดิม คือช่วยพ่อตาแข็งขันทุกอย่าง

แต่ดิฉันสิ ไม่เหมือนเดิม... นี่ก็ท้องอีกคนแล้ว ตั้งหกเดือนแล้ว ลูกชายคนโตน่ะป. 1 ค่ะ

สาย/ตลิ่งชัน

ที่ไหนได้...เผลอตกใจ เท่านั้นจูบเราเสียได้

ประสบการณ์ต่างแดน

อยู่กับตัวเอง

เหมือนกับแฟนหนังสือคนอื่นๆ ของคุณ พอนิตยสารของคุณวางแผงปั๊บฉันก็คว้าหมับมาทันที ฉันจะเกิดอารมณ์เพริศแพร้วเมื่ออ่านจดหมายเล่าประสบการณ์เซ็กซ์จากคอลัมน์นี้ ฉันจะมีความสุขมากกับการได้ดูภาพผู้หญิงกำลังอยู่ในท่าเล่นรัก ไม่ว่าจะเป็นของจริงหรือไม่ก็ตาม

ผิดกันแต่ว่าฉัน...เป็นเพศหญิงเช่นกัน ฉันอายุ 26 ปีส่วนสัด 38-25-37 ฉันหย่าแล้วและอยู่คนเดียว มีเงินจากการแบ่งทรัพย์สินจากการหย่าร้างจนไม่ต้องทำงาน ฉันจึงมีเวลาเล่นกับงานอดิเรกมากมาย ซึ่งงานที่ว่าก็เห็นจะไม่พ้นการช่วยตัวเองจนถึงจุดสุดยอด

ฉันสนใจในเรื่องช่วยตัวเองมาก วันๆ ฉันจะทำถึง 30 หน พักผ่อนเสีย 8 ชั่วโมงฉันไม่หวังว่าจะได้จารึกชื่อไว้ในกินเนสบุ้คหรอก แต่ก็อยากรู้อยากเห็นเหมือนกันว่าใครจะเด็ดกว่านี้ สำหรับฉันแล้วอย่างน้อยๆ ก็ไม่ต่ำกว่าวันละ 10 ครั้ง บางครั้งก่อนเข้านอนก็ทำถึง 3 หน

แม้ว่าฉันจะไม่เคยมีอะไรกับผู้หญิง แต่ขณะช่วยตัวเองฉันก็วาดภาพว่ากำลังร่วมรักกับผู้หญิงผู้มีอกโตๆ ก้นกลมสวยพอเหมาะมือ ขณะดูภาพผู้หญิงคู่ในนิตยสารของคุณ ฉันก็ใช้นิ้วกับตัวเองไปด้วย

โอ-ฉันอยากฝังหน้าไปบนเนินสวยๆ ของผู้หญิงเหล่านั้น หรือไม่ก็นั่งมองดูพวกเธอใช้นิ้วกับซอกเนินของตัวเอง

เมื่อใดที่ได้ทำตัวเอง จนเปียกโชกนั่นล่ะ ฉันจะรู้สึกสาสมใจไม่มีใดเทียม นอกจากนิ้วมือแล้วฉันสะสมอุปกรณ์เพื่อช่วยทางเพศอยู่หลากหลายชนิด ไม่ว่าจะเป็นดิลโด, ไวเบรเตอร์,หัวแครร็อต, เทียนไข,แตงกวา,กล้วย,ตลอดจนสิ่งอื่นๆ ที่เราผู้หญิงนำมาใช้กัน

นอกเหนือไปจากนั้นฉันยังเป็นโรคคลั่งรองเท้าส้นสูง ฉันจะซื้อสะสมเอาไว้เป็นร้อยคู่ขณะนอนเปลือยกายอยู่บนเตียงนั้น ฉันจะสวมรองเท้า กวัดแกว่งขา คลั่งไคล้กับเรียวขาภายในรองเท้าคู่งาม ฉันซื้อรองเท้านั่นมาเพื่อเป็นลำดับแรก เพื่อสวมใส่เป็นลำดับรอง

โอ-ฉันอยากฝังหน้าไปบนเนินสวยๆ ของหญิงเหล่านั้น

ฉันชอบและต้องขอบคุณที่คุณจัดภาพที่มีผู้หญิงเอานิ้วแหย่ช่องของเธอ หรือฉีกกลีบเนื้ออวดความอุดมสมบูรณ์ของเนินสวรรค์ ฉันสวมรองเท้าและล้มตัวลงนอนตาดูภาพนั้น ฉันใช้นิ้วหนึ่งแหย่เข้าไปในรูนั้น ส่วนอีกมือฉีกกลีบของตัวเองเมื่อเกิดอารมณ์ก็ละมือออกมาและปิดขาเพื่อให้เกิดแรงกดบีบอันซ่านสยิว และสำเร็จเสร็จสมอารมณ์หมาย

จินตนาการการเล่นรักของฉันคงไม่แปลกเกินไปนักนะคุณ

ชื่อและที่อยู่ขอสงวนค่ะ

ชายผู้มากับม้า

ฉันกับสามีชอบออกไปขี่ม้าเล่นเมื่ออากาศเย็นสบาย และเราเริ่มร้อนเร่า เราจะขี่ม้ากันไปพักหนึ่ง จากนั้นก็ลงจากหลังม้า ปูผ้าห่มและนอนร่วมรักกันอย่างถึงพริกถึงขิง พักผ่อนกันพอสบาย เราก็ขี่ม้ากลับบ้านเพื่อจะได้โรมรันกันที่บ้านอีกรอบ

อีกวันฉันกับบิลสามี ตั้งใจจะขี่ม้ากันออกไปอีกครั้ง แต่สมิธเพื่อนของบิลแวะมา เขาบอกมีธุระสำคัญจะพูดกับบิล บิลก็เลยบอกให้ฉันขี่ม้าล่วงไปก่อน สักครู่เขาจะตามไปด้วย

แต่ฉันขี่ม้าออกไปไกลพอควรและเหลียวกลับไปมองก็ยังไม่เห็นบิล

ฉันขี่ม้ามานั่งที่ชายน้ำ ลงมาปูผ้าห่มนอนรอบิลด้วยอารมณ์ที่คุกรุ่นขึ้นเป็นลำดับ ฉันจึงจัดแจงถอดเสื้อผ้าออกและแยกขา ตั้งใจจะใช้นิ้วช่วยตัวเอง แต่ก็รู้ดีว่ามันเทียบไม่ได้กับของสงวนของบิล

สักครู่ฉันได้ยินเสียงม้าวิ่งโจนทะยานมา ฝุ่นฟุ้งตลบ จนเห็นแต่โครงร่างคนและม้ารางๆ ฉันหลับตาพริ้ม อย่างไรบิลก็มาช่วยฉันได้ทันเวลา

ชายบนหลังม้ากระโดดลงมา ฉันยังคงหลับตาพริ้ม "มาสิคะที่รัก ฉันหิวเต็มที่แล้ว"

ร่างนั้นก้าวเข้ามา ฉันได้ยินเสียงถอดกางเกงลงกองกับพื้น รอคอยอีกอึดใจ เขาคงจะถอดกางเกงชั้นใน ฉันบิดตัวเร่าอย่างแทบจะระเบิดออกมา "เร็ว-เร็วสิคะ ฉันรอไม่ไหวอีกแล้ว"

เขาเดินมากอดฉันไว้แน่นทันใจ ทันอารมณ์ ของสงวนขนาดโตก็สอดใส่ลงมาในร่างฉัน ฉันหลับตาพริ้มอยู่อย่างนั้น ขณะรัดตะโพกเขาไว้ และเผยอตะโพกเพื่อให้เรากระชับกันยิ่งขึ้น เราขยับตัวไปพร้อมกันตามจังหวะอารมณ์อันร้อนแรง จนเหงื่อโชกตัว

ไม่นานนัก ฉันก็พบความสุข สุขสมเริงรมย์อย่างถึงใจที่สุด

เราสองต่างหอบหายใจเริงแรง ความซ่านสยิวแผ่ไปทั่วร่าง

ฉับพลัน เมื่อฉันลืมตาขึ้นมองฉันต้องตกใจตัวเย็นเฉียบ ใบหน้าที่ก้มลงมองฉัน ไม่ใช่บิล ไม่ใช่สามีของฉัน แต่เป็นชายผิวสีแทน หนุ่มทะมัดทะแมงและหล่ออย่างเทพบุตร

"ไม่ต้องตกใจครับ ผมเห็นสามีของคุณออกไปกับเพื่อนของเขา กว่าจะกลับคงนานโข"

วันนั้น หลังจากพูดคุยกันเพียงไม่กี่ประโยค ชายหนุ่มคนนั้นก็สามารถปลุกไฟสวาทของฉันให้ร้อนแรงขึ้นมาอีกหน

เราร่วมรักกันอย่างสุขสมอิ่มเอม สร้างความประทับใจให้ฉันอย่างไม่รู้ลืม

แม้บางวันฉันเกิดอารมณ์เปลี่ยว ขณะบิลไม่อยู่ ฉันขี่ม้ามาหยุดรอชายแปลกหน้าอยู่อย่างร้อนรน

แต่ไม่เห็นเงาของเขาอีกเลย - ชายผู้มาและไปกับม้าคนนั้น

ลิซ่า/แคลิฟอร์เนีย

เรื่องสั้น... ร้อน..ร้อน

อุ้มบาป

"หงส์ ปีกทอง"

★★★★★★★★★★★ ★★★★★★★★★★★

แก้ยังไง ?
จะไปลากหมาที่ไหน
ให้มาเป็นผัวมันเรอะ !!?

★★★★★★★★★★★ ★★★★★★★★★★★

"เอ้อ...หมู่นี้อีวิมลเป็นอะไรไป มันถึงได้หน้าซีดหน้าเซียวจนผิดหูผิดตา แถมตื่นเช้าขึ้นมาก็โก่งคออ้วกโอ้กโอ้ก..." นางวิไล ผู้เป็นแม่เปรยขึ้นกับนายเปรื่องผัวใหม่ ขณะที่นอนก่ายเกยกันเปะปะอยู่บนเตียงกลางดึก

"ใครจะไปรู้มัน..." นายเปรื่องตอบเมินๆ แล้วเอื้อมมือไปคว้าแก้วเหล้าที่โต๊ะข้างเตียง

"แหม พ่อเปรื่องก็ดื่มไม่รู้พอเชียวนะ ดึกดื่นป่านนี้แล้วยังกรอกเข้าไปอีก เห็นแล้วฉันล่ะก็เซ็ง"

"เซ็งอะไร ?" ผัวใหม่ที่อายุน้อยกว่าหลายปีถามอย่างรำคาญๆ แล้วหยิบบุหรี่ขึ้นมาจุดสูบโขมงควันอ้อยอิ่ง

"วุ้ย! หมั่นไส้ ยิ่งพูดเหมือนยิ่งยุ !" นางวิไลค้อนควัก "ทั้งดื่มทั้งดูดฮึ...เดือนๆ ไม่รู้ว่าฉันเสียค่าเหล้าค่ายาของพ่อเปรื่องเท่าไหร่ ดูดเข้าไปดวดเข้าไป แต่จะให้ความสุขฉันเต็มเม็ดหน่วยซะหน่อยเพื่อเป็นกำลังใจให้มีเรี่ยวมีแรงออกไปค้าขายหาเงินก็ไม่มี นึกแล้วมันน่าน้อยใจจริงจริ๊ง"

นายเปรื่องหัวเราะหึๆ ดีดบุหรี่ที่เพิ่งดูดได้ไม่กี่ซี่ดหวืออออกไปนอกหน้าต่าง คว้าแก้วเหล้าดวดล้างปากรวดเดียวเกลี้ยง กระแทกแก้วดังๆ เหมือนจะให้เมียได้ยินแล้วโพล่งอย่างคะนองตามสันดานห่าม

"เอ้า! เลิกดูด เลิกดวด...ดันลูกเดียว !"

นางวิไลหัวเราะกิ๊กๆ เมื่อผัวหนุ่มหันเข้ามาคลุกวงใน ซุกปากรกหนวดหนาปื้นไซ้ไปตามสองเต้าที่ใหญ่แต่ยานเยิบแล้วอ้าปาก ดูดหัวนมเหมือนเด็กตะกละ

หล่อนรีบยกบั้นท้ายแล้วใช้ปลายตีนถีบผ้าถุงให้รูดหลุดออกจากตัวด้วยความชำนาญ ร่างอวบท้วมวัยสี่สิบของหล่อนจัดว่าไม่เลวสำหรับคนที่มีลูกมีผัวมาแล้วหลายคน ซึ่งคนโตคือวิมลก็อายุย่างสิบแปดแล้ว

"อุ๊ย...เบาๆ หน่อยซี่พ่อเปรื่องนี่เนื้อเมียนะยะ ไม่ใช่เนื้องัวเนื้อฟาย ว้าย-อย่าเอาลิ้นแยงสะดือ !"

แต่นายเปรื่องไม่ฟังเสียง โจมจู่นางวิไลเหมือนช้างตกมันระดมใส่ทุกรูปแบบทั้งกอดกำขยำคลึงเคล้า ทั้งดูดดุนจูบไซ้และไล้เลีย ...ครบถ้วนกระบวนยุทธกิจ ซึ่งนางวิไลปลื้มนักหนาจนน้ำตาเล็ดเพราะปักใจว่าผัวหนุ่มลุ่มหลงจนประเคนรสสวาทอย่างไม่กลัวว่าจะตายคาอก

หล่อน ไม่รู้หรอกว่านายเปรื่องกัดฟันตะบันโหมอย่างไม่ลืมหูลืมตาอย่างนั้นน่ะ เพราะต้องการให้หล่อนเพริดไปกับรสโลกีย์เฉพาะหน้า แล้วจะได้ไม่ซักไซ้ไล่เลียงเรื่องอาการผิดปกติของลูกสาว

และในเวลาเดียวกันที่ห้องข้างๆ นั่นเอง สาวน้อยวิมลนอนน้ำตาไหลพรากๆ อยู่บนฟูกที่ปูกับพื้นห้อง อยากจะอุดหูให้พ้นจากเสียงซี้ดซ้าดครวญครางของแม่ แต่ก็ป่วยการเพราะสำเสียงอันอุบาทว์นั้นหลอนลึกอยู่ในความทรงจำอันขมขื่นของตัวเองเสียแล้ว ทั้งยังเสียงดึงดังของการกอดรัดฟัดเหวี่ยงเหมือนสัตว์คลั่งและการไหวสะเทือนของพื้นเรือนตามจังหวะโยกโยนนั่นอีกเล่า...ถ้าเป็นเมื่อครั้งเด็กๆ หล่อนคงไม่รู้หรอกว่ามีอะไรเกิดขึ้นในห้องนอนของแม่บังเกิดเกล้ากับพ่อเลี้ยงแต่เดี๋ยวนี้ หล่อนรู้แล้วว่าแม่กำลังด่าวดิ้นไปกับรสชาติดุดันหนักหน่วงของผัวหนุ่ม

น้ำตาของวิมลไหลทะลักออกมาอีก เมื่อหวนคิดไปว่ารสชาติอย่างนั้นก็เคยเกิดขึ้นกับตัวหล่อน โดยไอ้พ่อเลี้ยงชั่วช้าสามานย์คนนี้ แต่หล่อนไม่ได้ยินยอมพร้อมใจกับมันด้วยเลย... มันใช้กำลังข่มเหงหล่อนเมื่อสามสี่เดือนก่อน

...วิมลยังจำได้ติดตาตรึงใจเพราะมันเป็นเหตุการณ์ที่ร้ายแรงที่สุดในชีวิต

บ่ายวันนั้นนายเปรื่องกรึ่มเหล้ามาจากนอกบ้าน หล่อนกำลังนอนพักอยู่ในห้อง มันแฝงกายกำยำเข้ามาจับเนื้อต้องตัว ตาแดงก่ำวาววามด้วยความใคร่หล่อนผุดลุกแล้วจะกระโจนออกทางประตู แต่มันคว้าแขนไว้แล้วกระชากเข้าหาตัว พร้อมกับย่อเข่าอัดกระแทกเข้าที่หน้าท้องของหล่อน ปั๊กเดียวแท้ๆ หล่อนก็ทรุดตัวลงนั่งงอก่องอขิงหมดเรี่ยวแรงราวกับเป็นอัมพาตไปในบัดดล...แล้วท่ามกลางความพยายามดิ้นรนที่ไร้ผล เสื้อผ้าของหล่อนก็กระจุยกระจายเพราะแรงปล้ำถอดของมันและท่ามกลางน้ำตาที่รินไหลท่วมหน้าความเป็นสาวบริสุทธิ์ก็ถูกมันยัดเยียด ทะลวงทำลายยับเยิน

หล่อนถูกมันมัดตรึงด้วยเชือกและผ้าขาวม้าจนกระดิกกระเดี้ยไม่ได้ต้องนอนแผ่รองรับความหื่นกระหายของมันถึงสามครั้งสามหนจนกระทั่งเย็นมันจึงยอมแก้มัดออก พร้อมกับขู่ว่าจะฆ่าทิ้งถ้าหล่อนฟ้องแม่

หลังจากนั้นมันยังพยายามที่จะยัดเยียดความเป็นผัวให้อีก แต่หล่อนก็หลบหลีกได้เรื่อยมา โดยไม่ยอมอยู่บ้านตามลำพัง ออกไปเป็นลูกจ้างช่วยงานในร้านทำผมของคนที่รู้จักกันในตลาดหลังอำเภอ ตั้งแต่เช้าจนถึงเย็นค่ำจึงกลับเข้าบ้าน ซึ่งก็เป็นเวลาที่ใกล้เคียงกับแม่กลับมาจากค้าขาย

นั่นแหละหล่อนจึงรอดเงื้อมมือโสมมของมันมาได้จนกระทั่งบัดนี้...แต่สิ่งที่เลวร้ายก็ก่อตัวขึ้นในร่างกายของหล่อนนั่นคือ "มารหัวขน" จากผลการข่มขืนของมัน

ซึ่งตอนนี้วิมลไม่รู้ว่าจะหาทางออกอย่างไร

แล้ววินาทีโลกาวินาศก็มาถึงวิมลจนได้!

เช้าตรู่วันนั้นหล่อนกำลังจะล้างหน้าแปรงฟันก็ต้องซวนเซลงนั่งยองๆ พร้อมกับโก่งคออาเจียนโอ้กอ้าก น้ำหูน้ำตาไหล หัวใจจะขาดรอนๆ และหน้ามืดคล้ายกับจะเป็นลม

"อีมล!" เสียงนางวิไลตวาดอยู่ข้างๆ "มึงแพ้ท้องเรอะไง?"

หล่อนค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมอง เห็นแม่ยืนเท้าเอว หน้าตาขมึงทึง

"ปละ...เปล่า..."

"เปล่าห่าอะไร กูทนฟังมึงโอ้กๆ อ้ากๆ มาหลายวันแล้ว เป็นสาวเป็นแส้แล้วคลื่นไส้อ้วกโอ้กๆ ตอนเช้าๆ ยังงี้มันไม่มีอะไรหรอกโว้ยนอกจากแพ้ท้อง มึงไม่ต้องปากแข็ง กูเล็ดมึงกับน้องๆ มาจนรูโพลก แล้วทำไมกูจะไม่รู้ว่าแพ้ท้องเป็นยังไง ใช่มั้ยล่ะ รับสารภาพมาซะดีๆ ว่าไปลอยดอกให้ไอ้หนุ่มตอกมาใช่มั้ย ฮื้อ?"

"เบาๆ หน่อยเถอะแม่วิไล..." เสียงขรึมๆ ของนายเปรื่องแว่วมา "เอะอะเอ็ดตะโรไปก็ขายขี้หน้าชาวบ้าน"

"ไม่รู้ละ ก็ต้องคั้นให้ได้ความ ยังไงๆ ชาวบ้านก็ต้องรู้เพราะท้องมันต้องโตขึ้นมาทุกวัน" แล้วแม่ก็หันมาเอ็ดอึงต่อ "ว่าไงอีนังลูกไม่รักดี อ๋อ คงจะอีตอนที่ออกไปทำงานเป็นลูกจ้างร้านเสริมสวยนี่ละมั้ง เห็นคนสวยคนงามทุกวันก็เลยอยากมีเงินมีทองซื้อของแต่งตัวยังงั้นมั่งใช่แมะล่ะอีลูกเวร ค่าจ้างวันละไม่กี่บาทมันไม่พอ ก็เลยยอมหน้าด้านหน้าทนเปิดก้นให้เขาเสีย เฮ้อ กูละช้ำใจ เลี้ยงลูกสาวแล้วก็งามหน้ายังงี้แหละ แหม นี่ถ้ากูฆ่าคนได้ไม่ติดตะรางล่ะก็กูจะสับมึงให้ยับคามือไปเลย อีดอก..."

วิมลไม่เป็นอันโต้เถียงเพราะต้องมัวโก่งคออ้วก และความอัดอั้นตันใจก็จุกคอหอยอยู่

"เบาๆ เถอะแม่วิไล..." นายเปรื่องทำเป็นเอาน้ำเย็นเข้าลูบ "ไม่ต้องไปคาดคั้นอะไรมันมลมันหรอก คิดแก้ปัญหาดีกว่า ไหนๆ มันก็ไหนๆ แล้ว"

"แก้ยังไง?" นางวิไลยังไม่วายเสียงขุ่น "จะไปลากหมาที่ไหนให้มาเป็นผัวมันเรอะ"

นายเปรื่องหวิดสะดุ้ง แล้วรีบโพล่งออกมา

"ท้องได้ก็เอาออกได้!"

"รีดทิ้งเรอะ?"

"อือ ท้องไม่มีพ่อแบบนี้ก็ต้องทำแท้งซะ" นายเปรื่องพูดเคร่งขรึม "หาไม่ยากหรอก ฉันพอจะรู้จักพวกหมอเถื่อนที่รับทำสักพันห้าสองพันก็ขี้คร้านมันจะรีบควักทิ้งให้ ยิ่งเพิ่งท้องอ่อนๆ ยังงี้โอ๊ย ซำบาย"

วิมลได้แต่หอบหายใจฮักๆ ด้วยความเหนื่อยอ่อนจากการอาเจียน ไม่มีปัญญาที่จะโต้แย้งและเกรงภัยจะมาถึงตัวด้วยหากหล่อนเปิดเผยออกไปว่าตัวการจัญไรก็คือผัวใหม่ของแม่นั่นแหละ...แล้วข้อสำคัญก็คือ แม่จะเชื่อหรือว่าผัวหนุ่มยอดรักจะเป็นตัวต้นเหตุ ในเมื่อกำลังลุ่มหลงกลเม็ดสวาทของมันอย่างลืมหูลืมตาไม่ขึ้น

"ก็ดีนะพ่อเปรื่อง..." นางวิไลพยักหน้าเห็นด้วย "เอาออกเสียแต่เนิ่นๆ ยังงี้แหละดี ยังไม่มีใครรู้ ยังพอจับใส่ตะกร้าล้างน้ำขายต่อได้"

เสียงหัวเราะหึๆ ของนายเปรื่องบาดใจวิมลนัก ฟังเหมือนเสียงภูตผีปีศาจตัวร้าย หรือฟังอีกทีก็คล้ายๆ เสียงข่มขู่ของเพชฌฆาตเลือดเย็น

"เอาเถอะ แม่วิไลไปขายของได้แล้วเดี๋ยวสาย...ประเดี๋ยวฉันจะออกไปติดต่อหาหมอเถื่อนที่ตัวจังหวัด ฉันเคยรู้จัก เป็นพวกเสนารักษ์เก่า"

"โอ้ก...อ็อก..." วิมลโก่งคออ้วกหัวซุกหัวซุน

"กูไปดีกว่า" นางวิไลสะบัดหน้าพรืด "ขืนอยู่เห็นดำตายังงี้กูจะอดกระทืบซ้ำไม่ได้ ฮึ่ม อีลูกร่าน!"

พอนายเปรื่องแต่งตัวเรี่ยมเร้งจากบ้านไปได้สักครู่ใหญ่ๆ เจ้าบุญทิวหนุ่มน้อยเพื่อนบ้านก็เหลียวซ้ายแลขวาแล้วก้าวโหย่งๆ ขึ้นเรือน

"มล...วิมล..." มันร้องเรียกเสียงไม่ดังนัก "วิมล...อยู่ไหนน่ะ...ฉันบุญทิว"

ไม่มีเสียงขานรับ เจ้าหนุ่มหันมองทั่วชานเรือนก็ไม่เห็น แลไปทางประตูห้องของเพื่อนสาวก็เห็นปิดอยู่ มันเอะใจรีบสาวเท้ารี่เข้าไป

"มล...มล...อยู่ในห้องหรือเปล่า?"

มีเสียงเหมือนสะอื้นลอดออกมาแผ่วๆ

มันลองผลักประตูดูก็เปิดผลัวะเพราะไม่ได้ใส่กลอน

"มล!" บุญทิวร้องลั่น ถลันเข้าไปยื้อแย่งเชือกมะนิลาเส้นยาวในมือของวิมล "อย่าซี่ อย่าคิดสั้น" แย่งเชือกแล้วม้วนขว้างไปนอกห้อง คว้ามือของหล่อนมากุมไว้อย่างปลอบขวัญ

"ไม่ต้องเล่าให้ฉันฟังหรอก ฉันได้ยินแล้ว รู้เรื่องหมดแล้ว"

"ฉัน...ฉัน...อยากตาย" วิมลร่ำร้องคร่ำครวญ สองตาแดงก่ำ

"บอกแล้วไงว่าอย่าคิดสั้น..." หนุ่มน้อยปรามอ่อนโยน จ้องมองใบหน้าคมขำด้วยความสงสารและสังเวช "ฆ่าตัวตายน่ะมันง่าย...แต่จะมีประโยชน์อะไร"

"แล้ว...แล้วฉันจะทำยังไงแม่กับไอ้สัตว์หน้าขนนั่น..."

"ฉันได้ยินแล้วว่ามันจะออกไปติดต่อหมอเถื่อน เมื่อเช้าฉันได้ยินเสียงเอะอะกันฉันเลยย่องมาฟังอยู่ที่ใต้ถุน เอ้อ...ฉันมาคอยช่วยไงล่ะเผื่อว่าวิมลจะถูกไอ้เปรื่องมันหาเรื่อง"

"ก็...ก็มันนั่นแหละ"

ขาดคำวิมลก็ปล่อยโฮออกมาอีกเจ้าบุญทิวขบกรามกรอด มันนึกรู้อยู่แล้วว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะรู้ดีว่าวิมลไม่เคยเหลวไหล ไม่เคยวอแวกับหนุ่มคนไหน...แม้แต่มันซึ่งแอบรักหล่อนอยู่

"ฉันอยากตาย...อยากตาย.." หล่อนสะอึกสะอื้นรำพัน "ไอ้สัตว์นั่นมันกำลังจะพาหมอมารีดลูกฉัน"

เจ้าบุญทิวโอบประคองสาวน้อยที่ตัวสั่นระริกและร้องไห้ไม่หยุด

"แล้ววิมลจะยอมทำยังงั้นหรือเปล่าล่ะ?" มันกลั้นใจถาม

"ไม่!" หล่อน สั่นหน้าแข็งขัน "ฉัน...ฉันไม่ใช่สัตว์อย่างพวกมัน!"

"ถ้ายังงั้น..." เจ้าหนุ่มตัดสินใจเด็ดเดี่ยว "วิมลไปกับฉันเถอะนะ เราไปกันเดี๋ยวนี้เลย ช้าจะไม่ทันการณ์ เผื่อแม่เธอหวนกลับมาก่อน"

"ไป...ไปไหน?"

"เอาเถอะ ฉันมีที่ปลอดภัยสำหรับวิมล...เชื่อใจฉันหรือเปล่าล่ะ?"

หล่อนพยักหน้ารับทั้งน้ำตา

♣♣♣♣

ค่ำแล้ว...วิมลนั่งเหม่อมองออกไปเบื้องหน้า พระจันทร์ดวงโตลอยขึ้นมาปลายฟ้าใหม่ๆ งามผ่องสกาว สาดรัศมีสีเงินยวงอาบไปทั่วไร่กว้าง เป็นภาพที่แสนซึ้งเมื่อกวาดมองไปจากระเบียงกระท่อมแห่งนี้

เกือบสองเดือนแล้วที่หล่อนมาซ่อนตัวอยู่ที่นี่ซึ่งเป็นกระท่อมร้างกลางไร่กว้างของเพื่อนสนิทของบุญทิว

"เราอยู่ได้ตามสบาย..." เขาบอกกับหล่อนตั้งแต่วันแรกที่พามาถึง "ฉันเป็นเกลอที่ตายแทนกันได้ กระท่อมหลังนี้เขาปลูกทิ้งไว้พักเวลามาเฝ้าไร่หน้าเพาะปลูกกับตอนใกล้ๆ จะเก็บเกี่ยว"

"เขาไม่สงสัยหรือว่าเรา..."

"ฉันบอกกับเพื่อนไปว่าฉันพาลูกสาวเขา คือวิมลนี่ไง หนีมาอยู่กินกัน"

"แต่เรา..."หล่อนจะท้วง

"วิมลอย่าเพิ่งคิดไกลออกไปเลย" เขาตัดบท เพราะหล่อนยังเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางและเพิ่งได้รับความสะเทือนใจมาหยกๆ "อย่าวิตกเรื่องที่เรายังมีเวลาปรึกษาหารือกัน ตอนนี้ขอให้สบายใจก็แล้วกันว่าที่นี่ปลอดภัย เรามาอยู่ต่างอำเภอแล้ว และอยู่ในไร่ลึกลับตาคนด้วย มันเหมาะที่วิมลจะหลบภัย"

"แล้ว...แล้วพี่ทิวล่ะ พี่ทิวจะต้องกลับไปบ้านไม่ใช่หรือ"

"ฉันจะอยู่ที่นี่กับวิมล" เขายืนยัน

"ทางบ้านพี่ทิวล่ะ ?" หล่อนยังวิตก "จะไม่สงสัยหรือที่พี่ทิวหายหน้า"

"ฉันบอกกับพ่อแม่แล้วว่าจะออกหางานทำ ฉันอ้างว่าจะไปรับจ้างทำไร่หรือทำงานโรงงานที่จังหวัดอื่นน่ะ ไม่เป็นไรหรอกวิมล แล้วฉันจะแวะกลับไปเยี่ยมบ้านบ้าง เอาเงินเอาทองไปให้พ่อแม่เล็กๆ น้อยๆ ให้สมกับที่ว่าฉันออกมาทำงานไร่ล่ะ"

"แล้วพี่ทิวจะเอาเงินที่ไหนไปให้ ?"

"อ๋อ ฉันพูดกับพ่อแม่เพื่อนแล้วว่าจะทำงานในไร่นี้ให้เขา พ่อแม่ของเพื่อนเอ็นดูฉันอยู่แล้ว...แล้วก็เห็นใจด้วย"

"เห็นใจเรื่องอะไร ?"

"ฉันบอกไปว่าวิมลตั้งท้องอ่อนๆ กับฉันแล้ว แต่ผู้ใหญ่ไม่เห็นดีเห็นงามกับความรักของเรา ฉันจึงพาเมียหนีมาก่อร่างสร้างตัว"

วิมลยังจำได้ว่าหล่อนน้ำตาไหลอาบแก้ม ซึ้งในน้ำใจของบุญทิว...ซึ่งหล่อนก็พอจะรู้อยู่ว่าเขาเฝ้าเมียงมองหล่อนมานานแล้วด้วยความรัก และหล่อนก็ไม่เคยรังเกียจเขา เพียงแต่ยังไม่ถึงเกี่ยวพาราสีกัน

-แต่...แต่ฉันไม่ได้ท้องกับพี่ทิว...- หล่อนพูดกลั้วสะอื้น

"ใครจะรู้ล่ะ" เขาเน้นเสียงเข้มขึ้น "ขอให้ทุกคนที่นี่เขารู้แต่เพียงว่าวิมลเป็นเมียฉัน และเด็กในท้องเป็นลูกของเราก็แล้วกัน...ฉันว่าเราอย่าเพิ่งคิดมากไปเลยนะ วิมลควรจะพักผ่อนก่อนกำลังแพ้ท้องยังงี้นอนให้มากๆ ดีกว่า"

และวันเวลาผ่านไปเกือบสองเดือนนี้บุญทิวก็ทำตัวเป็นทั้งเพื่อนทั้งพี่ที่น่าอบอุ่นใจของหล่อนเมื่ออยู่กันตามลำพัง แต่เมื่อเพื่อนแวะมาเยี่ยมเขาก็ทำสนิทสนมเหมือนเป็นผัวเมียกัน แม้แต่เมื่อพาไปกราบพ่อแม่ของเพื่อนเขาก็โอบประคองหล่อนอย่างทะนุถนอม จนไม่มีใครระแวงสงสัยในความสัมพันธ์ คิดว่าเป็นผัวเมียกันจริง

วิมลนั่งเหม่อมองไปทางปากทางเข้าไร่ ค่ำแล้ว...แต่บุญทิวยังไม่กลับมา เขาไปตั้งแต่เมื่อวานตอนบ่าย บอกว่าจะไปเยี่ยมพ่อแม่เอาเงินไปให้

หล่อนพยายามไม่คิดในทางร้ายแก่เขา คิดไปว่าอาจจะขลุกขลักในการเดินทางกลับ หรือว่าติดลมอยู่กับเพื่อนที่บ้านใหญ่ซึ่งอยู่ห่างออกไปจากไร่นี้ราวๆ สองกิโลเมตร อีกสักพักก็คงกลับมา...คิดได้อย่างนี้แล้วก็สบายใจ

ความสงัดเงียบรายรอบตัวทำให้หล่อนเหงาและวังเวงใจ ถ้ามีเขาอยู่ด้วยก็ยังเพลิดเพลินกับการพูดคุย ปรึกษาหารือกันเรื่องอนาคต

เมื่อนึกถึงอนาคต วิมลอดที่จะลูบหน้าท้องของตัวเองไม่ได้ ขณะนี้โตจนเห็นชัดแล้วเพราะอายุครรภ์ประมาณสี่เดือน...หล่อนตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะฟูมฟักจนคลอดเพราะถึงอย่างไรก็เป็นเลือดเนื้อในอุทรของหล่อนครึ่งหนึ่ง

"อีกครึ่งนั้นฉันรับเอง นะวิมล" บุญทิวเคยบอกกับหล่อน "ไม่ต้องให้ใครรู้ว่าไม่ใช่ลูกของฉัน"

-แต่พี่ทิว...ไม่น่าจะต้องมารับบาป-

-ถ้ามันเป็นบาป ก็เป็นบาปที่คนอื่นก่อ ฉันซึ้งเหลือเกินที่วิมลไม่ยอมเอาออก กลับยอมขมขื่นอุ้มบาปนี้ไว้...เถอะนะวิมล- น้ำเสียงของเขาอ่อนโยนจนหล่อนน้ำตาคลอ -ถ้าวันใดวิมลเข้าใจฉัน มั่นใจว่าฉันรักวิมลยิ่งกว่าชีวิตล่ะก็...เราจะพูดกันเรื่องของอนาคต อนาคตที่เราจะร่วมทางกันไป...เหมือนคู่ผัวตัวเมียที่รักกันจริงๆ ในโลกนี้-

วิมลย้อนคำนึงถึงคำพูดของเขาแล้วก็ซาบซึ้งใจ แม้แต่น้อยหนึ่งเขาก็ไม่เคยทำอะไรให้กระทบกระเทือนใจ ยามนอนก็เฝ้าดูแลอยู่เคียงใกล้ แม้จะนอนร่วมฟูกเคียงหมอนก็ไม่เคยหักหาญล่วงเกินหล่อน นอกจากบางครั้งเผอไผลฉวยมือของหล่อนไปกุมไว้แนบอกแล้วหลับไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยจากงานไร่

หล่อนเคยคิดอยู่เงียบๆ ว่าหากคืนใดเขา "ขอ" หล่อนก็จะ "ให้"

...ถึงแม้เขาจะไม่ยกหล่อนขึ้นเป็น "เมีย" หล่อนก็ไม่ว่า เพราะถือว่าเป็นการทดแทน "บุญคุณ" ที่เขาเมตตาพาหล่อนหนีขุมนรกแห่งชีวิตมาได้

ความนึกคิดของวิมลสะดุดลงเมื่อเห็นแสงไฟรถจักรยานส่องมาจากปากทางเข้าไร่ หล่อนผลุดขึ้นยืน หายใจโล่งอกเพราะต้องเป็นบุญทิวแน่นอน

หล่อนออกไปรับเขาถึงลานหน้ากระท่อม

"ทำไมกลับจนมืดค่ำล่ะพี่ทิว...ฉันละห่วง.."

"อ๋อ...แวะที่ตัวจังหวัดน่ะซี ซื้อเสื้อกับผ้าถุงสวยๆ มาให้มลไงล่ะ...แล้วยังมีของขวัญพิเศษอีกด้วยนะ"

"อะไรเรอะพี่ทิว ?" หล่อนถามตื่นเต้น

-คืนนี้...คุยกัน แล้วจะบอกจะมอบให้- เขาตอบ ยิ้มอมเลศอมนัย "เอ้า ขึ้นเรือนเถอะ เหนียวตัวเต็มทีอยากอาบน้ำ มลล่ะ อาบน้ำด้วยกันมั้ย ?"

"แน้...เรื่องอะไรมาชวนฉันอาบด้วย" หล่อนเขิน "พี่รีบไปอาบซี่ ฉันจะเตรียมตั้งสำรับข้าวให้"

"ชื่นใจของไอ้ทิว..."

วิมลหนาวเยือกเมื่อเสียแก้มให้กับริมฝีปากของเขา

♣♣♣♣

ยิ่งดึกจันทร์เจ้ายิ่งผุดผ่องตระการ...แต่ในสายตาของบุญทิว

นั้นดวงหน้าของวิมลเจิดแจ่มกว่าเมื่อต้องรัศมีจันทร์ที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่างหัวนอน

และที่คอของหล่อนวับวาวด้วยประกายของสายสร้อยเส้นเล็กเท่าหนวดกุ้งที่เพิ่งสวมให้เมื่อครู่นี้

"เป็นเงินค่าแรงพิเศษของพี่ซื้อมาเป็นสินสอดทองหมั้นให้ผู้หญิงที่พี่รักไงจ๊ะวิมล"

หล่อนกราบเขาที่อกก่อนจะน้อมร่างให้เขาสวมสร้อยให้ น้ำตาแห่งความตื้นตันหลั่งร่วงอย่างสุดกลั้น...หล่อนรู้แก่ใจว่าคืนนี้แล้วสิหนอที่ "ชีวิตใหม่" จะมาถึงอย่างสมบูรณ์

"มล... ไม่รังเกียจพี่ใช่มั้ย ?" เขาถามแผ่วเบา กอดหล่อนไว้แนบอก

"พี่เป็นพ่อพระของฉัน..."

"และจะเป็นพ่อของลูกเราด้วย" เขากระซิบ พลางปลดเปลื้องหล่อนอย่างละม่อมละมุน

ร่างเปล่งปลั่งของสาววัยสิบแปดทอดเอื้อมเฟื้อยอยู่บนฟูกนุ่ม อาบแสงจันทร์สุกสว่างจนไม่มีสัดส่วนใดที่จะพ้นสายตาพิสมัยได้เลย สองเต้าเติบเต่งเคร่งครัดและหน้าท้องนูนขึ้นมาจนผิวตึง

เนื้อสาวหอมกลิ่นแป้งร่ำและอบอุ่นด้วยไอกาย...บุญทิวกอดจูบลูบไล้ไปทั่วเรือนร่างอย่างทะนุถนอม

"พี่...ฉันรักพี่ทิวเหลือเกิน..."

"คำนี้แหละที่พี่อยากได้ยินจากปากจากใจของมลมานานแล้ว"

ห้องน้อยในกระท่อมมืดสลัวลงชั่วขณะ เมื่อดวงจันทร์เคลื่อนเข้าในม่านเมฆ

เฉกเช่นเดียวกัน...สองสาวหนุ่มก็เคลื่อนเข้าหากันในม่านสวาทที่เพิ่งพบพานกันเป็นครั้งแรก □

"บิ๊กฉุ่ย" เขียน

"เอากันยังเงี้ยะ"

ฉบับนี้ว่าด้วยเรื่อง

"จะให้เด็กเดินไปทางไหนล่ะพ่อคุณ"

คนเฒ่าคนแก่ในบ้านเมืองเราเมื่อก่อน ท่านคงจะได้แนวคิดมาจากพระพุทธศาสนา เริ่มจากพระพุทธประวัติที่บันทึกบอกกล่าวกันมาว่า พระพุทธเจ้าเมื่อประสูตินั้นเดินได้ถึงเจ็ดก้าว แต่ละก้าวมีบัวรองรับฝ่าพระบาท ต่อมาเมื่อพระองค์พากเพียรเพื่อสำเร็จอรหันต์ ท่านต้องผ่านวิกฤติการณ์ต่าง ๆ มากมายอย่างที่พระเวสสันดรกล่าวไว้

ฟังดูเป็นความเหลือเชื่อ แต่นั่นเป็นกุศโลบายเพื่อสร้างความเชื่อสำหรับคนที่ "ว่าไม่นอน-สอนก็ยาก"

เลยต้องสร้างเป็นนิทาน, เป็นตำนาน, เป็นพระเวทย์ และเป็นความมหัศจรรย์เพื่อโน้มน้าวให้คนเชื่อถือ

ไม่ใช่สิ่งผิด แต่ถูกต้องสำหรับ "บัว" บางเหล่า, บางรุ่นที่ยังไม่มีดวงตาสว่างมองเห็นแสงธรรม จำเป็นต้องสร้างเรื่องสร้างราวที่ค่อนข้างขลังขึ้นมาก่อน แล้วค่อยว่าเหตุผลกันทีหลังเมื่อตาสว่างแล้ว

ผู้ใหญ่ของเราสอนหลายเรื่องหลายราวในแนวทางการดำเนินชีวิต บางครั้งก็ต้องสร้างนิยายขึ้นมาเพื่อให้เกิดความเชื่อถือ อาจจะเป็นเรื่องโกหกก็ได้ แต่การโกหกนั้นเป็นการทำบุญเพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายภายในภาคหน้า บางเรื่องเป็นสัจจะที่ต้องขบคิด บางเรื่องก็ง่ายต่อความเข้าใจ

อย่างสอนไม่ให้ผู้หญิงมีท้องนั่งขวางบันได ให้ความเชื่อว่า-เดี๋ยวจะออกลูกยาก

ที่จริงก็คือ ผู้หญิงมีท้องไปนั่งอย่างนั้นไม่สมควร (เพราะอาจจะโป๊) เนื่องจากบันไดเป็นทางผ่าน, ทางขึ้นทางลง การไปนั่งขวางบันไดก็เท่ากับการนั่งขวางทาง และบันไดนั้นสูง การเกิดอุบัติเหตุก็เกิดง่ายเหลือเกิน เมื่อผู้ใหญ่ท่านผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก ท่านรู้ถึงความรู้สึกของผู้หญิงท้องว่า ความกลัวที่สุดของผู้หญิงท้องก็คือการออกลูกยาก ฉะนั้นเมื่อจะสร้างกุศโลบายขึ้นก็ต้องอ้างเรื่องการออกลูกยากไว้ ขืนบอกว่ามันจะโป๊ หรือเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย คนหัวดื้อมีหรือจะเชื่อ...

มีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่เป็นชั้นเชิงในการสอนของผู้ใหญ่ เช่นไม่ให้ปลูกต้นรักที่เขาเอาดอกตูมของมันมาทำพวงมาลัย ท่านก็บอกว่าดอกไม้พันธุ์อย่างนี้ไม่ควรจะเอามาปลูกในบ้านเพราะเป็นดอกไม้ที่ใช้สำหรับงานศพ...

ความจริงก็คือท่านรู้ถึงอันตรายของ **"ยางรัก"** ว่ามันมีพิษเช่นเดียวกับเฟื่องฟ้า ที่คนทางเหนือเรียกดอกกระดาษ เมื่อก่อนไม่มีใครนิยมปลูกไว้หน้าบ้าน ที่เห็นปลูกกันก็มีแต่ในป่าช้า...ความคิดฉาบฉวยหรือสร้างความเชื่อก็เกี่ยวกับการตายอีกเหมือนกัน เพราะต้องปลูกในป่าช้า

แต่ที่จริงก็คือ เฟื่องฟ้ามีหนามแหลมคม และพิษหนามของมันใครโดนเข้าเห็นต้องปวด

ท่านจำเป็นต้องอ้างถึงความตายและศพ ไม่อย่างนั้นคนเยาว์วัยไม่เชื่อ

นั่นเป็นการหลอกที่เมื่อคนรุ่นเยาว์เติบใหญ่ขึ้นมาเป็นคนรุ่นใหม่แล้วจะต้องตีความให้แตก

บ้านเมืองเราสมัยนี้ ก็คงจะเป็นความจริงอยู่บ้างว่า การศึกษาก็ดี การสังคมก็ดี เปิดโอกาสให้คนเรียนรู้กันมากขึ้น เป็นหลักสูตรเป็นการแผ่ขยายความคิด ก้อนสมองของคนเราโดยนัยโตขึ้น การรับรู้มีมากขึ้น วิธีการบางอย่างในสมัยก่อนอาจจะยังใช้ได้ผลดี บางอย่างล้าหลังและถูกลบล้างไป ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

อ่านต่อหน้า 63

กระชากหน้ากากสังคม ผู้ลากมากดีออกมาตีแผ่ แฉโพยอย่างถึงกึ๋น

10

โฆษณา 3 ช่วง ทางหน้าหนังสือพิมพ์เป็นเวลา 3 อาทิตย์จบสิ้นลง มีผู้คนรู้จักชื่อรัตนาวดีแมนชั่นกันไปทั่วประเทศทีเดียว ฉันเว้นระยะเวลาไว้อาทิตย์นึงก็ลงโฆษณาเต็มหน้า ทั้งหนังสือพิมพ์รายวันและหนังสือพิมพ์ธุรกิจรายสัปดาห์ แบบเต็มหน้าสี่สีเหมือนกัน

รูปที่ปรากฏในหน้าโฆษณาเป็นผู้หญิงนั่งหันหลังให้ ส่วนแผ่นหลังบังสิ่งของบางสิ่งที่อยู่บนโต๊ะ ซึ่งฉันหันมองไปตรงไปข้างหน้า คือเป็นการนั่งอยู่ที่โต๊ะเก้าอี้น่ะแหละค่ะ แต่ว่าให้ไปถ่ายภาพจากด้านหลังแทน

มีตัวอักษรตัวโตๆ อยู่เหนือรูปว่า

"นี่ไง...รัตนาวดี"

ส่วนด้านล่างมีตัวอักษรว่า

"หลังข่าวคืนวันนี้...ทุกช่อง"

สิ่งที่จะได้ต่อเนื่องกันก็คือโฆษณาทางหน้าหนังสือพิมพ์นี้จะเป็นการนำร่องให้กับสปอร์ตโฆษณาทางโทรทัศน์ที่จะออกอากาศ หลังเวลาข่าวของทุกช่อง (ยกเว้นช่อง 11 ที่ไม่รับการโฆษณา)

เวลาช่วงเอไทม์นี้อาจจะแพงอยู่บ้าง แต่ฉันก็คิดว่าคุ้มค่าทีเดียวค่ะ คนดูโทรทัศน์จะอยู่หน้าจอในช่วงเวลานี้มากที่สุด ไม่ว่าจะติดรายการอะไรของช่องใดก็ตาม ก็ต้องผ่านสายตาต่อสปอร์ตโฆษณาของรัตนาวดีแมนชั่นอย่างแน่นอน เพราะว่าเลขาของฉันเลือกซื้อสื่อปูพรมครบทุกช่องแล้วค่ะ

"วันจันทร์หน้า นรีจะจัดงานปรีรัตนาวดีค่ะ"

เลขาสาวคนสวยรายงานให้ฉันทราบ

"ตอนนี้นรีจองห้องไว้เรียบร้อยแล้ว ข่าวก็ส่งให้สื่อมวลชนทุกแขนงไปแล้วค่ะ"

"งานนี้มันได้อะไรบ้างล่ะนรี"

"โอ๊ย...เยอะแยะค่ะ"

นรียิ้มละไมแล้วขยายความให้ฉันฟัง

"เป็นการเปิดตัวโครงการรัตนาวดีแมนชั่นวิธีหนึ่ง แล้วก็ตอกย้ำโฆษณาทางโทรทัศน์ด้วย เพราะคืนวันจันทร์น่ะ จะเป็นคืนแรกที่สปอร์ตโฆษณาออกทางโทรทัศน์ทุกช่องค่ะ"

งานปรีรัตนาวดีนี้ นรีออกบัตรเชิญเฉพาะแขกใหญ่โต (แขกยาวไม่เกี่ยวค่ะ) กับบรรดาสื่อมวลชนแขนงต่างๆ เพียงเท่านั้น

ในงานก็จัดไว้อย่างน่าตื่นตาตื่นใจ เพราะจัดสถานที่เป็นเหมือนกับบ้านหลังใหญ่ๆ หลังหนึ่งที่มีห้องอยู่เกือบสิบห้อง

แขกที่มาในงานเดินผ่านห้องนี้ไปออกห้องโน้นกันอย่างสนุกสนาน ผ่านที่เป็นห้องนอนก็จะมีเจ้าหน้าที่สาวในชุดนอนอยู่ในห้องคอยตอบคำถามเรื่องโครงการ

ผ่านที่เป็นห้องครัวก็มีสาวๆ ในชุดกระโปรงสั้นแบบเอี๊ยมอยู่ ผ่านที่เป็นห้องรับแขกก็มีสาวๆ ในชุดลำลองกางเกงยีนส์ตัดขาสั้นๆ กับเสื้อเชิ้ต ผ่านที่เป็นห้องพักผ่อนก็จัดแบบมีสาวๆ ในชุดนักกีฬาอยู่อีกเช่นเดียวกัน เรียกว่าแต่ละห้องมีเจ้าหน้าที่สาวๆ อยู่ครบถ้วนเลยค่ะ

ขนาดของห้องจะใหญ่กว่าของจริงโดยทั่วๆ ไปประมาณ 4-5 เท่า มีประตูหลายประตูที่ทะลุถึงกันโดยตลอดล่ะค่ะ

ทุกห้องจะมีอยู่ประตูหนึ่งที่ทะลุออกไปตรงกลาง ซึ่งจัดเป็นสวนหย่อม มีโขดหิน มีน้ำตก มีชุดเก้าอี้อัลลอยด์

แฮ่ะ...แฮ่ะ...แล้วก็มีเจ้าหน้าที่สาวอีกเหมือนกันค่ะ

ตรงส่วนกลางนี้ เจ้าหน้าที่สาวอยู่ในชุดรัดรูปแบบนางกระต่าย แต่ว่าตกแต่งส่วนเอวให้เป็นกระโปรงฟูๆ เพราะชุดนี้แทนเทพธิดาค่ะ

ฉันก็เดินเพ่นพ่าน ไปมารอบๆ งานนี้ล่ะ เจอแขกใหญ่แขกโตก็ร้องชื้ด เอ๊ย ก็เข้าไปไหว้ทักทายด้วยความมีมารยาทของความเป็นเจ้าภาพไปเรื่อยๆ

"เยี่ยมมากครับคุณรัตนาวดี"

หลายคนต่างก็ชมเชยเป็นการใหญ่

"งานนี้เป็นอีกมิติหนึ่งของการเปิดตัวอาคารชุดเลยครับ"

"นี่แค่แนะนำกันในวงการก่อนนะคะ พอถึงวันเปิดจองกันจริงๆ ก็จะต้องจัดกันใหม่อีกครั้งนึงค่ะ เพราะว่าวันนี้ไม่ได้เชิญลูกค้ามาเลย"

"อะไรกันครับ ไม่ได้เชิญลูกค้า"

นักธุรกิจประเภทจองไปขายต่อชักขึ้นยิ้มๆ

"อย่างผมนี่ ตอนนี้ก็กำลังเมียงๆ มองๆ อยู่แล้วนะครับว่าจะต้องจองสัก 4-5 ห้องแน่ๆ มาวันนี้ตอนแรกนึกว่าจะเปิดให้จองเลยเสียอีกแน่ะ"

"ไว้วันเปิดจองอาทิตย์หน้าค่อยจองดีกว่านะคะ"

ฉันก็ส่งเสียงหวานฉ่ำไปเรื่อยๆ ล่ะค่ะ

ทั่วบริเวณงานมีโทรทัศน์ขนาด 20 นิ้วอยู่ทั่วไป ส่วนตรงสวนหย่อม ซึ่งถือเป็นจุดกึ่งกลางของงานมีขนาดยักษ์ยังกับจอหนังกลางแปลงเลยค่ะ

โทรทัศน์ทุกเครื่องแบ่งกันเปิดช่องนั้นบ้าง ช่องนี้บ้างจนครบทุกช่อง จนถึงเวลาข่าวสองทุ่มจบเบรคแรกก็มีสปอร์ตโฆษณาโครงการรัตนาวดีแมนชั่นให้ได้ดูกันทั่วงาน

ช่วงเบรคแรกของแต่ละช่องไม่ตรงกัน พอมีสปอร์ตโฆษณาช่องนี้ เดี๋ยวอีกนิดหน่อยก็มีอีกช่องหนึ่ง จนกระทั่งหมดช่วงเอไทม์ที่ซื้อเวลาไว้ ก็ปิดโทรทัศน์ทุกเครื่องเปลี่ยนเป็นเปิดวิดีโอให้ดูแทน

"งานนี้ขอให้ทำตัวเหมือนอยู่ในบ้านตัวเองนะคะ"

นรีบอกใครต่อใครไปทั่ว

"แหม...กลัวไม่เหมือนจริงสิครับ"

แขกขี้หลีบางคนก็แซวเหมือนกัน

"ถ้าเหมือนจริงก็อยากชวนแม่บ้านแม่เรือนที่ใส่ชุดนอนในห้องนอนเข้านอนเสียเลย"

ก่อนเลิกงานมีการจับรางวัลให้กับแขกใหญ่แขกโตและสื่อมวลชนที่มาร่วมงาน ที่ใหญ่สุดนี่เป็นตั๋วเครื่องบินไปยุโรป แล้วก็รองลงมาเรื่อยๆ จนถึงรางวัลเล็กสุดที่มีถึง 20 รางวัลคือแหวนทองคำหนักหนึ่งสลึงที่มีสัญลักษณ์เครือรัตนาวดีกรุ๊ปอยู่ที่เรือนแหวน

สี่ทุ่มเศษ ฉันนั่งพักอยู่ที่โซฟาในห้องหนึ่ง

"เฮ้อ...ค่อยยังชั่วหน่อย"

ฉันถอนหายใจดังๆ หลังจากแขกชุดสุดท้ายทยอย กลับไปหมด

"งานนี้ยิ่งใหญ่จนไม่น่าเชื่อเลยว่าจะทำได้"

"แหม...คุณรัตน์คะ"

นรีที่นั่งอยู่ใกล้ๆ อีกโซฟานึงแย้งขึ้นมา

"งั้นก็หมิ่นฝีมือนรีเกินไปมั้งคะ"

"ไม่ใช่ยังงั้น คือฉันหมายถึงว่าไม่น่าเชื่อเลยว่าจะได้งานแบบนี้ขึ้นมา เพราะลำพังฉันคนเดียวน่ะคงไม่มีปัญญาทำได้แบบนี้หรอก"

"แหม...นี่ก็ยออีกมั้งคะคุณรัตน์"

"อ้าว...บ๊ะแล้วกัน"

ฉันหัวเราะหึๆ ในลำคอ

"แล้วนี่ฉันต้องทำยังไงล่ะถึงจะเชื่อได้"

ทีมงานทั้งหมดที่จ้างมาก็ช่วยกันดูแลเก็บข้าวของกันไป ส่วนทีมงานที่จ้างมาล่อสายตาแขก (ก็บรรดาคุณสาวๆ ที่แต่งชุดต่างๆ อยู่แต่ละห้องไงคะ) ก็จ่ายเงินไปจนครบแล้ว พวกนี้ก็กลับไปหมด บุคลากรของโรงแรมก็ทำหน้าที่กันไป เพราะค่าใช้จ่ายทั้งหมด เราตกลงกันไว้เรียบร้อยแล้ว

สำหรับทีมงานที่เป็นคนของเครือรัตนาวดีกรุ๊ปนั้น ฉันพากลับไปที่เพนเฮ้าส์ของฉัน ซึ่งมีหนูแจ๋วกับแม่บ้านเตรียมอาหารรออยู่แล้ว

ที่นี่ทุกคนดื่มกินกันอย่างเต็มที่ค่ะ...

"ฉันขอบใจพวกเราทุกคนมาก"

ฉันประกาศให้ทั้งเกือบยี่สิบคนทราบ

"งานนี้สำเร็จลงได้เพราะมีทุกคนร่วมมือกันอย่างเต็มที่ ฉันก็เลยเตรียมของกำนัลชิ้นเล็กๆ ไว้ให้กับทุกคนด้วย คือของนี่ทุกคนจะได้เหมือนกันหมดเลยนะ"

"อ๋อ...งั้นหรือคะ"

หนูแจ๋วยิ้มออกมาได้

"งั้นศศิพิมลยินดีรับหน้าที่นี้ค่ะ"

สำหรับของที่ฉันเตรียมไว้ก็คือแหวนทองคำแบบเดียวกับที่แจกเป็นรางวัลในงานน่ะแหละค่ะ เพียงแต่วงนี้หนักสองสลึง ไม่ใช่สลึงเดียวแบบที่แจกในงานเป็นของรางวัล

"นรี..."

ฉันแอบกระซิบเลขาคนสวย

"ตามฉันมาทางนี้หน่อยสิ"

"อะไรคะ"

ฉันพานรีเลี่ยงมาในมุมที่พ้นสายตาของทุกคน

"งานนี้ฉันขอบใจนรีมาก"

มือของฉันคว้าหมับ เข้าที่หน้าอกของนรีทันที

"แจกเลยค่ะคุณรัตน์"

หนูแจ๋วที่นั่งอยู่ติดกับฉันกระซิบ

"พวกนี้ถือแก้วค้างกันนานแล้วค่ะ"

ฉันหันไปทำตาเขียว หนูแจ๋วเลยหัวเราะหึๆ

"ของที่จะแจกนี่..."

ฉันลากเสียงยาวๆ

"ขอให้ทุกคนมาเอาที่คุณศศิพิมลนี่เลย"

"หา...อะไรกันคะคุณรัตน์"

หนูแจ๋วทำหน้าตาเหรอหรา

"หนูไม่มีของอะไรอยู่เลยนะคะ"

"ก็นี่ไง..."

ฉันหยิบกล่องสี่เหลี่ยมขนาดย่อมๆ ยื่นให้

"ฉันให้แกรับหน้าที่เป็นคนแจกแทนฉันหน่อยน่ะ ใครที่จะได้ของนี่ก็ให้มาเอาแก เอ๊ย มาเอาที่แกนี่ไง ฉันเหนื่อยน่ะ...แกแจกแทนฉันหน่อยไม่ได้หรือไง"

ฉันพูดอย่างนุ่มนวล (ด้วยใจจริงนะคะ ไม่ใช่ล่อไว้ทำงานให้)

"นี่เป็นของกำนัลพิเศษให้กับนรีจ้ะ"

ฉันหยิบสร้อยคอทองคำหนักหนึ่งบาทออกมาคล้องคอให้กับนรี สร้อยเส้นนี้มีล็อคเก็ตเป็นทองคำหนักอีกหนึ่งสลึงต่างหากด้วยค่ะ

"อุ๊ยตาย...ขอบคุณมากค่ะคุณรัตน์"

"ไม่ต้องขอบคุณหรอก"

ฉันอมยิ้ม...มืออยู่ใกล้ๆ พอดีนี่นา

"ขอจับนมทีนึงก็แล้วกันนะ"

มือของฉันคว้าหมับเข้าที่หน้าอกของนรีทันที

"อุ๊ย...อะไรก็ไม่รู้คุณรัตน์"

ทีมงานของเครือรัตนาวดีกรุ๊ปค่อยๆ ทยอยกลับไป จนคนสุดท้ายกลับไปเมื่อตอนตีหนึ่งกว่า ฉันอนุญาตให้ทุกคนที่ทำงานคืนนี้ไปทำงานตอนบ่ายได้ กะว่าให้นอนกันเต็มที่ไปเลยน่ะค่ะ

"คุณรัตน์คะ..."

หนูแจ๋วกับแม่บ้านสาวใหญ่เดินมาหาฉัน

"ขอให้พบกับความสำเร็จค่ะ"

ทั้งสองคนส่งช่อดอกไม้ให้ฉันคนละช่อ พร้อมทั้งกล่าวอวยพรให้โครงการรัตนาวดีแมนชั่นพบกับความสำเร็จตามที่ได้วางเป้าหมายเอาไว้

ฉันขอบใจหนูแจ๋วแล้วก็ขอบคุณแม่บ้าน (เธอสูงวัยกว่าฉันค่ะ) น้ำตาของฉันคลอเบ้าเหมือนกันขณะที่รับช่อดอกไม้และฟังคำอวยพรจากคนทั้งสอง

ตอนบ่ายฉันไปทำงานก็รับทราบจากนรีว่ามีโทรศัพท์จากคุณหญิงมารศรีมาถึงฉัน ให้ฉันโทร.กลับไปหาเลขาของท่านด้วย

"ลูกค้ารายแรกมั้ง"

ฉันอมยิ้มอย่างดีใจ

"คุณหญิงมารศรีนี่ เพิ่งได้ตำแหน่งประธานสมาคมหญิงไทยใช่ไหมนรี"

"ค่ะคุณรัตน์"

"สงสัยจะสั่งห้องชุดน่ะ"

ฉันเดินยิ้มกริ่มเข้าไปในห้องทำงานแล้วติดต่อไปทันที

"ขอเรียนสายกับคุณมาลีค่ะ"

คุณมาลีนี่เป็นเลขาของคุณหญิงมารศรีค่ะ

"จากไหนคะ"

"รัตนาวดีกรุ๊ปค่ะ"

"สักครู่นะคะ"

ปลายสายกดเพลงตุ๊งตุงๆ ให้ฉันฟังไปพลางๆ สักอึดใจใหญ่ๆ ก็มีเสียงกระแดะๆ ดังมาจากปลายสายถึงฉันว่า

"มาลีพูดค่ะ"

"คุณมาลีหรือคะ นี่ดิฉันเองค่ะ"

อ่านต่อหน้า 61

บริษัทรัก ไม่จำกัด

ชุด เร่รักรอบโลก

ลักษณะการนอนร่วมเตียงบ่งบอกอะไรได้บ้าง ?

คุณเคยตระหนักถึงความสำคัญของลักษณะการนอนร่วมเตียงบ้างไหมว่าแสดงถึงสัมพันธภาพทำนองใดบ้าง ? เขานอนกกกอดคุณหรือว่าหลีกหนีไปนอนขดอยู่อีกมุมหนึ่ง ? ปลายเท้าของคุณสัมผัสกันภายใต้ผ้าห่มและกระซิบบอกราตรีสวัสดิ์กันรึเปล่า หรือว่าต่างคนต่างยึดที่นอนกันคนละมุมเตียงทันทีที่เขาปิดไฟ ? ยังมีอะไรอีกหลายอย่างจากการนอนร่วมเตียงนอกเหนือไปจากเรื่องเซ็กซ์...

การนอนหลับด้วยกันของสองสามีภรรยาก็เหมือนคุณกับสามีกำลังเดินทางท่องไปในยามราตรี เมื่อรู้สึกง่วงเหงาหาวนอน เรือของพวกคุณกำลังบ่ายหน้าออกจากฝั่ง ใบเรือเริ่มกางขณะคุณกำลังล่องน้ำไปเคียงข้างกัน

เรือเริ่มออกจากฝั่งขณะคุณกำลังคุยกันด้วยเรื่องเบา ๆ หรือไม่ก็ถกเถียงกันด้วยเรื่องเคร่งเครียด ร่วมรักอย่างถึงพริกถึงขิงโดยไม่ใส่ใจต่อโมงยาม หรือบางทีอาจจะเป็นจุมพิตก่อนนอนซึ่งช่วยบรรเทาความวิตกกังวลถึงปัญหาต่าง ๆ ในช่วงเวลากลางวัน บัดนี้คุณนอนอยู่ในที่ซึ่งสุขสบาย ใกล้ ๆ ทูลหัวของคุณ คนที่คุณอยู่ด้วยกันตลอดทั้งคืนและลืมตาตื่นก็เห็นหน้าเมื่อตะวันสาง

หรือไม่การได้นอนร่วมเตียงกับคนรักของคุณทำให้คุณนอนไม่หลับโดยปรารถนาจะหลีกลี้ไปนอนที่อื่น

จะเป็นด้วยกรณีใดก็ตาม ลักษณะที่คุณนอนร่วมเตียงกันและความรู้สึกที่คุณมีต่อการนอนนั้นอาจจะเป็นบารอมิเตอร์ที่ละเอียดอ่อนที่สุดที่จะบอกสัมพันธภาพของคุณกับคนรัก

การนอนร่วมเตียงกันเป็นสิ่งสร้างความใกล้ชิดให้แก่คุณมากกว่าสิ่งใดมากยิ่งกว่าเซ็กซ์ ลองนึกดูเถอะว่า คนแปลกหน้า 2 คนอาจจะเกิดอารมณ์เพศและร่วมหลับนอนกันได้ไม่ยาก แต่การนอนร่วมเตียงกันนั้น ถ้าปราศจากอารมณ์ใกล้ชิด จะเป็นสิ่งประหลาด นักเขียนชายท่านหนึ่งเคยเขียนไว้ว่า

"เป็นความใกล้ชิดสนิทสนมอบอุ่นใจยิ่งนักกับการได้ตื่นนอนแล้วพบใครสักคน ถ้าเผื่อผมจะร่วมนอนกับผู้หญิงแค่ชั่วคืน ซึ่งผมอาจจะคว้าเธอมาจากเธคที่ไหนซักแห่ง ผมอาจจะพบความปิติหรรษาจากการร่วมเพศกับเธอสักเพียงใดก็ตาม แต่ผมก็ไม่อยากตื่นดูหน้าเธอ มันไม่คุ้ม ไม่มีสิ่งใดผูกพันกันทางจิต"

ขณะเดียวกันเขาจะคิดถึงอดีตภรรยาที่เคยนอนร่วมเตียงกันมานานถึง 10 ปี

"ผมเคยประทับใจจากความใกล้ชิดที่ได้รับ ซึ่งก่อนรักจะขม การนอนร่วมเตียงกันจะเป็นสิ่งพันผูกยิ่งกว่าคำพูดใด ๆ"

เป็นความผูกพันที่ไม่ได้สำรวจค้นคว้าโดยเหล่าผู้เชี่ยวชาญผู้เขียนหนังสือเกี่ยวกับเซ็กซ์และความผูกพันหรือโดยบรรดานักวิทยาลัยผู้เฝ้าสังเกตด้วยเครื่องกลใด ๆ บางทีผู้คนก็กลัวการนอนหลับเช่นเดียวกับกลัวความตายกวีชาวกรีกโบราณ

"โทมัส วูลฟ์" นักเขียนอีกคนก็เขียนไว้ว่า "ขณะนอนหลับเราจะเปลือยเปล่าและอยู่โดดเดี่ยว ขณะหลับเราไม่ได้พันผูกอยู่กับหัวใจของกลางคืนและความมืด เราจะแปลกและสวยงามขณะนอนหลับเพราะเรากำลังตายอยู่ในความมืดและเรารู้ว่าแท้จริงไม่มีความตายเกิดขึ้น"

หลายคนคาดหวังว่าจะมีคืนอันแสนสุขที่จะได้นอนอยู่ใกล้คนที่เธอรักอย่าง "อีลีนา" ล่ามคนหนึ่งได้มีโอกาสนอนคลอเคลียคนรักของเธอด้วยความอบอุ่นและปลอดภัย

"สิ่งที่ดีที่สุดก็คือการได้รู้ว่า เมื่อรู้สึกตัวตื่น มีคนกอดฉันไว้-ก่อนที่เขาจะรู้ว่าทำไมและก่อนที่ฉันจะตื่นอย่างแท้จริง ฉันจะควานหาเขา เพื่อความอบอุ่น เพื่อกลิ่นอันคุ้นเคย" เธอเสริมว่าต่อมาอีก 10 นาทีก็ได้ยินเขาตะโกนอยู่ในห้องน้ำ แต่ตลอดเวลาการเดินทางของการนอนหลับนั้น เธอพบกับความอบอุ่นอย่างยากที่จะบรรยาย

ส่วน "ซูซาน" นั้น กล่าวว่ายามราตรีที่ได้อยู่กับสามี ก่อนผล็อยหลับไปนั้นจะเป็นเวลาที่เธอลืมเรื่องความคาดหวังทางธุรกิจและความกังวลเรื่องการลดความอ้วนตลอดจนเลิกหวาดกลัวเรื่องอนาคต

อ่านต่อหน้า 43

นวลนางให้ลาภ 305

เลขนำโชคจากดวงดาว

งวดประจำวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2534

กำลังดาวอาทิตย์ 3 องศา 4 ลิปดา

กลุ่มดาวเด่น 7 รอง 5

กำลังวัน 4

คู่มิตรคู่สมพล 75 ▪ 54 ▪ 47

เลขเด่นที่สุด 7·5

ดวงดาวดวงอื่นๆ 4·3·6

34 - 35 - 36 - 37 - 43

45 - 46 - 47 - 53 - 54

56 - 57 - 63 - 64 - 65

67 - 73 - 74 - 75 - 76

นางแบบใจถึงประจำสัปดาห์

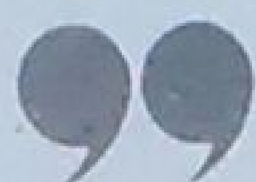
ANA CHAROENCHUN

นทนา เจริญจันทร์

มิติที่ล้ำลึก 35-24-36

มิยอมคลายสองกรนอนตระโบม
เนื้อหนั่นแน่นน่าแนบแทบทุกท่า
เริงลีลาพิศวาสสมพาสโฉม
ทั้งสวยสาวขาวเด่นเพ็ญโพยม
อันชามโคมใหญ่มิเท่ากับเต้าตาล
แอ่นบั้นท้ายคล้ายว่าท้าสามโลก
ลืมทุกข์โศกเศร้าคลายหายพันผ่าน
หยุดตอกหลักปักหาบ่อบาดาล
เกษมศานติ์ อิ่มเอมเกมกลกาม

บริษัทรัก ไม่จำกัด

ชุด เร่รักรอบโลก

ลั
ร่

คุณเคยตระหนักถึงความสำคัญของลักษณะการนอนร่วมเตียงบ้างไหมว่าแสดงถึงสัมพันธภาพทำนองใดบ้าง ? เขานอนกกกอดคุณหรือว่าหลีกหนีไปนอนขดอยู่อีกมุมหนึ่ง ? ปลายเท้าของคุณสัมผัสกันภายใต้ผ้าห่มและกระซิบบอกราตรีสวัสดิ์กันรึเปล่า หรือว่าต่างคนต่างยึดที่นอนกันคนละมุมเตียงทันทีที่เขาปิดไฟ ? ยังมีอะไรอีกหลายอย่างจากการนอนร่วมเตียงนอกเหนือไปจากเรื่องเซ็กซ์...

การนอนหลับด้วยกันของสองสามีภรรยาก็เหมือนคุณกับสามีกำลังเดินทางท่องไปในยามราตรี เมื่อรู้สึกง่วงเหงาหาวนอน เรือของพวกคุณกำลังป
จากฝั่ง ใบเรือเริ่ม
กำลังล่องน้ำไปเคียงข

เรือเริ่มออกจ
คุณกำลังคุยกันด้วยเรื่อ
ไม่ก็ถกเถียงกันด้วยเรื่
ร่วมรักอย่างถึงพริกถึงขิ
ต่อโมงยาม หรือบางทีอาจจะเป็นจุมพิตก่อนนอนซึ่งช่วยบรรเทาความวิตกกังวลถึงปัญหาต่าง ๆ ในช่วงเวลากลางวัน บัดนี้คุณนอนอยู่ในที่ซึ่งสุขสบาย ใกล้ ๆ ทูลหัวของคุณ คนที่คุณอยู่ด้วยกันตลอดทั้งคืนและลืมตาตื่นก็เห็นหน้าเมื่อตะวันสาง

หรือไม่การได้นอนร่วมเตียงกับคนรักของคุณทำให้คุณนอนไม่หลับโดยปรารถนาจะหลีกลี้ไปนอนที่อื่น

จะเป็นด้วยกรณีใดก็ตาม ลักษณะที่คุณนอนร่วมเตียงกัน

ขณะเดียวกันเขาจะคิดถึงอดีตภรรยาที่เคยนอนร่วมเตียงกันมานานถึง 10 ปี

"ผมเคยประทับใจจากความใกล้ชิดที่ได้รับ ซึ่งก่อนรักจะขม การนอนร่วมเตียงกันจะเป็นสิ่งพันผูกยิ่งกว่าคำพูดใด ๆ"

เป็นความผูกพันที่ไม่ได้สำรวจค้นคว้าโดยเหล่าผู้เชี่ยวชาญผู้เขียนหนังสือเกี่ยวกับเซ็กซ์และความผูกพันหรือโดยบรรดานักวิทยาลัยผู้เฝ้าสังเกตด้วยเครื่องกล

เธอเสริมว่าต่อมาอีก 10 นาทีก็ได้ยินเขาตะโกนอยู่ในห้องน้ำ แต่ตลอดเวลาการเดินทางของการนอนหลับนั้น เธอพบกับความอบอุ่นอย่างยากที่จะบรรยาย

ส่วน "ซูซาน" นั้น กล่าวว่ายามราตรีที่ได้อยู่กับสามี ก่อนผล็อยหลับไปนั้นจะเป็นเวลาที่เธอลืมเรื่องความคาดหวังทางธุรกิจและความกังวลเรื่องการลดความอ้วนตลอดจนเลิกหวาดกลัวเรื่องอนาคต

อ่านต่อหน้า 43

NUMBER
305

NUNTHANA CHAROENCHUN

นันทนา เจริญจันทร์

มิติที่ล้ำลึก 35-24-36

"

อยากคลึงเคล้าเล้าโลมโฉมสมร
แอบอกอ่อนอ้อนออดกอดกกก่าย
เชยชิมพุ่มปทุมถันพรรณราย
มิยอมคลายสองกรนอนตระโบม
เนื้อหนั่นแน่นน่าแนบแทบทุกท่า
เริงลีลาพิศวาสสมพาสโฉม
ทั้งสวยสาวขาวเด่นเพ็ญโพยม
อันชามโคมใหญ่มิเท่ากับเต้าดาล
แอ่นบั้นท้ายคล้ายว่าท้าสามโลก
ลืมทุกข์โศกเศร้าคลายหายพ้นผ่าน
หยุดตอกหลักปักหาบ่อบาดาล
เกษมศานต์ อิ่มเอมเกมกลกาม

"

อ.ธนา อารีย์ชน

งวดประจำวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2534

เลขเด่น 4 - 9

เลขชุดสามตัวเต็ง-โต๊ด

954-214-914-724
042-509-094-702

เลขจับชุดสองตัวบน-ล่าง

02-04-09-10-12-14
20-24-42-54-59-94

...นทร์

24-36

★★★★★★

ห่งความรัก"
บสิคะ คือสื่อแห่ง
ป็นสื่อแสดงความรักกัน
เพศทุกวัย หนุ่มสาว
จยเพียงวันนี้วันเดียว

บ "ฉัน" นะหรือคะ
เพียงความหลังและ
ก็นั้น ใช่...! ฉันเคย
ความหมายของ "ความ
ฉันก็มีสิทธิ์เพียงคิด
นเอง
ว้าไม่ไฮดี ฉันหรือ
จริงไหมล่ะคะ ? □

10 ภาพ.ราคา
รทั้งสองชุดหรือ
ชุดใดชุดหนึ่งก็ได้

ชื่อ/สกุล ____________________
ที่อยู่ (แบบละเอียด)____________________
____
____
รหัสไปรษณีย์____________________
ต้องการภาพชุดที่ [1] จำนวน__________ชุด
ต้องการภาพชุดที่ [2] จำนวน__________ชุด
ได้ส่งตั๋วแลกเงิน จำนวน __________ บาท
มาในนาม "ชไมพร ศรีสำราญ" ตู้ ป.ณ.150 ปทจ. ตลิ่งชัน กทม. 10170 (ใช้ตั๋วแลกเงินของไปรษณีย์เท่านั้น)

บริษัทรัก

ต่อจากหน้า 34

"แค่เพียงสัมผัส การโอบกอด ก็ช่วยชะล้างความกังวลออกไป เรื่องยุ่งยากต่าง ๆ ดูจะหมดความหมายเพื่อล้มตัวลงนอนเบียดสตีเฟน" เธอพูดเสียงแผ่ว คุณคงเชื่อเมื่อเธอบอกว่าเธอไม่รู้จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร ถ้าปราศจากสัมผัสใกล้ชิด ซึ่งสิ่งนี้เธอถือว่าสำคัญกว่าเซ็กซ์

ใครก็ตามที่พยายามจะสัมภาษณ์ผู้คนในหัวข้อ **"การนอนด้วยกัน"** บางครั้งจะพบว่าเกิดการสับสนระหว่างคำว่า **"นอน"** กับคำว่า **"เซ็กซ์"** คนถูกถามก็รู้สึกเขินคล้ายจะถูกถามเรื่องชีวิตเซ็กซ์ แต่ผู้คนส่วนใหญ่ที่มีโอกาสนอนร่วมเตียงกับสามีอย่างมีความสุขจะบอกได้ว่าสิ่งนี้ดีกว่าเซ็กซ์ เป็นความพร้องของร่างกายที่ให้ความอบอุ่นมั่นคงทางจิตใจ

อ่านต่อฉบับหน้า

สรุปเลขฤกษ์บนกำลังมาแรง

0 - 2 - 4 - 7

02	04	07	20
24	27	40	42
47	70	72	74

สรุปเลขฤกษ์ล่างกำลังมาแรง

3 - 4 - 8 - 9

34	38	39	43
48	49	83	84
89	93	94	98

นันทนา เจริญจันทร์

35-24-36

★★★★★★★★★★

"วันแห่งความรัก"

กุหลาบสิคะ คือสื่อแห่งความหมาย เป็นสื่อแสดงความรักกัน สำหรับคนทุกเพศทุกวัย หนุ่มสาวหลายคู่รอคอยเพียงวันนี้วันเดียวเท่านั้น

สำหรับ "ฉัน" นะหรือคะ วันนี้มันเป็นเพียงความหลังและการรอคอยเท่านั้น ใช่...! ฉันเคยฝันถึงวันแห่งความหมายของ "ความรัก" แต่...! ฉันก็มีสิทธิ์เพียงคิดเพียงฝันเท่านั้นเอง

เมื่อเค้าไม่ใยดี ฉันหรือจะจริงใจด้วย จริงไหมล่ะคะ ? □

ใบสั่งซื้อ
ภาพชุด
"นวลนาง"
รายสัปดาห์ ฉบับที่ 305

☆ หนึ่งชุดมี 5 ภาพ ราคา 50 บาท/สองชุดมี 10 ภาพ ราคา 100 บาท ทั้ง 10 ภาพไม่ซ้ำกัน...ท่านต้องการทั้งสองชุดหรือชุดใดชุดหนึ่งก็ได้

ชื่อ/สกุล ____________________

ที่อยู่ (แบบละเอียด)____________________

____

____

รหัสไปรษณีย์____________________

ต้องการภาพชุดที่ [1] จำนวน__________ชุด

ต้องการภาพชุดที่ [2] จำนวน__________ชุด

ได้ส่งตั๋วแลกเงิน จำนวน __________ บาท

มาในนาม "ชไมพร ศรีสำราญ" ตู้ ป.ณ.150 ปทจ. ตลิ่งชัน กทม. 10170 (ใช้ตั๋วแลกเงินของไปรษณีย์เท่านั้น)

บริษัทรัก

ต่อจากหน้า 34

"แค่เพียงสัมผัส การโอบกอดก็ช่วยชะล้างความกังวลออกไป เรื่องยุ่งยากต่าง ๆ ดูจะหมดความหมายเพื่อล้มตัวลงนอนเบียดสตีเฟน" เธอพูดเสียงแผ่ว คุณคงเชื่อเมื่อเธอบอกว่าเธอไม่รู้จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร ถ้าปราศจากสัมผัสใกล้ชิด ซึ่งสิ่งนี้เธอถือว่าสำคัญกว่าเซ็กซ์

ใครก็ตามที่พยายามจะสัมภาษณ์ผู้คนในหัวข้อ "**การนอนด้วยกัน**" บางครั้งจะพบว่าเกิดการสับสนระหว่างคำว่า "**นอน**" กับคำว่า "**เซ็กซ์**" คนถูกถามก็รู้สึกเขินคล้ายจะถูกถามเรื่องชีวิตเซ็กซ์ แต่ผู้คนส่วนใหญ่ที่มีโอกาสนอนร่วมเตียงกับสามีอย่างมีความสุขจะบอกได้ว่าสิ่งนี้ดีกว่าเซ็กซ์ เป็นความพร้องของร่างกายที่ให้ความอบอุ่นมั่นคงทางจิตใจ

อ่านต่อฉบับหน้า

เสน่หาปัญญาชน

เริง รามสูร

ผ่าวงการไกด์ชนิดหมดเปลือก เปลื้องเปลือยจนล่อนจ้อน ทั้งในและนอกประเทศ·เที่ยวไปอื๊บไป...สนุกดิ

5

อาหารอารมณ์

คุณหลี่เจียงบิดเอี้ยวเรือนกายร้อนรับการสัมผัสเล้าโลมของผมอย่างลืมตัว ซึ่งนั่นมิใช่เรื่องแปลก เพราะผมระดมพรมลิ้นไปทั่วหนแห่งที่ว่องไวต่อการตื่นตัวของหล่อน

ผิวขาวผ่องยองใยที่ถูกอาบด้วยแสงสลัวจากโคมไฟมุมห้องทำให้โดดเด่นอยู่ในสายตาของผม กลิ่นกายหอมกรุ่นด้วยการอบร่ำยั่วเย้าให้ผมระเริงในการเคล้าเคลียดอมดม

ไม่มีส่วนใดในเรือนร่างจะหลุดพ้นไปจากการเชยชมของผม... ช่ายไหมแพรวพลิ้วดำเป็นมันระยับบนนูนเนินอำไพเป็นเสน่ห์อันลึกลับที่ผมหลงใหลเป็นพิเศษเช่นเดียวกับปอยปุยในซอกแขนของหล่อน

สาวสิงคโปร์ผู้เปล่าเปลี่ยวคร่ำครวญเรียกหาสิ่งที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าการเล้าโลม...จากผม

"ที่รัก..." เสียงของหล่อนต่ำพร่า ดวงหน้าสะบัดไปมาบนหมอนนุ่ม "ขึ้นมาเถอะ...ขึ้นมาบนฉัน"

ผมตวัดเรียวลิ้นทิ้งท้ายให้หล่อนหวามสะท้าน แล้วผันร่างแกร่งกำยำขึ้นบนเตียง หล่อนคว้านมือไขว่คว้าแล้วเหนี่ยวน้าวผมเข้ากอดรัด เนื้อตัวของหล่อนอบอุ่นด้วยแรงปรารถนา

"ฉันต้องการความสุขจากเริง..." หล่อนเร่งเร้าในถ้อยกระซิบ

ผมตอบหล่อนด้วยการจูบที่ดูดดื่ม จากปากสู่ปาก จากลิ้นสู่ลิ้น พร้อมๆ กับแทรกเสียดแก่นกายเข้าสู่การรับรองอย่างเต็มอกเต็มใจของหล่อน

อบอุ่น ฉ่ำชื้น และกระชับแน่นเกินกว่าที่ผมคาดคิด บ่งบอกให้รู้ว่าหล่อนร้างราการเยี่ยมเยือนมานานเนิ่น

ช่างน่าสงสารเสียนี่กระไร... ดอกไม้ที่ห่างไกลแมลง!

หล่อนสนองตอบการเคลื่อนไหวของผมอย่างพล่านระทึก ปลีตะโพกยักย้ายส่ายร่อนสอดคล้องกับการรุกและถอยของผมทุกช่วงตอน ผมพยายามโยกยั่วเย้าให้หล่อนติดตามเพื่อเพิ่มรสชาติหฤหรรษ์ และไม่ผิดหวังเลยเพราะหล่อนรี่รับขยับโต้ได้อย่างทันการณ์และทันเกม

เราปล่อยอารมณ์เต็มที่เพื่อให้การพบกันครั้งแรกนี้ได้ปลดปล่อยความกระหายใคร่อยากที่มีต่อกันออกไปให้เกลี้ยงฉาด

ในความเงียบที่มีเพียงเสียงหายใจอันระส่ำและสอดแทรกด้วยเสียงเนื้อกระทบเนื้อในบางจังหวะที่เร่าร้อน...เราพบความสุขกันอย่างท่วมท้น

♣♣♣♣

"ฉันไม่เคยมีความสุขโลดลิ่วอย่างคืนนี้มาก่อนเลยจริงๆ นะเริง..." คุณหลี่เจียงบอกผม ขณะนี้เรานั่งแอบอิงกันอยู่บนโซฟาในมุมนั่งเล่นของห้องนอนและต่างมีแก้วไวน์อยู่ในมือ "เริงเก่งมากทั้งลีลาการเล้าโลมและความอดทน เอ้อก็ทุกๆ อย่างแหละ...สมกับที่อังสนาการันตีไว้"

"น่าจะเป็นเพราะคุณผ่านการเสพสมมาน้อย มากกว่ามังครับ... ผมจึงดูโดดเด่นขึ้นมา" ผมถ่อมตัวอย่างเก้ๆ กังๆ แล้วจิบไวน์แก้โหย

"คงไม่ใช่อย่างนั้นแน่" หล่อนยืนยัน "เพราะก่อนแต่งงานกับคุณหลี่ฉันก็ผ่านผู้ชายมาไม่น้อยนะ หลายรูปแบบเสียด้วย...เมื่อสาวๆ ฉันเป็นนักร้องในคลับชั้นหนึ่งที่สิงคโปร์"

"เป็นความรู้ใหม่ของผม"

"และช่วงนั้นฉันก็ไม่ใช่ผู้หญิงที่หวงตัวสักเท่าไหร่หรอก"

"ผมพอจะเข้าใจ สำหรับกระแสชีวิตของศิลปินผู้เป็นขวัญใจของนกฮูก"

"นกฮูก ?"

"อ้อ...มันเป็นคำเปรียบเปรยถึงนักท่องราตรีชายในเมืองไทยน่ะ"

หล่อนหัวเราะอย่างเข้าใจแล้วกล่าวต่อ

"แต่ฉันก็ใช่ว่าจะเหลวไหลไปกับผู้ชายไม่เลือกหน้านะ...ฉันพิถีพิถันพอสมควร ผู้ชายที่ฉันจะยอมไปหลับนอนด้วยจะต้องมีสิ่งตอบแทนที่ฉันคิดว่าคุ้มค่า อาจจะเป็นเงินหรือเช็คหรือเครื่องประดับแพงๆ ซึ่งผู้ชายที่กระเป๋าหนักอย่างนั้นหาไม่ยากนักในสิงคโปร์ เริงก็คงรู้อยู่แล้วว่าที่นั่นเป็นเมืองศูนย์กลางธุรกิจการเงินและการค้าระหว่างประเทศที่สำคัญที่สุดของเอเชียแห่งหนึ่ง นักธุรกิจใหญ่ๆ ที่กุมเงินมหาศาลมีเยอะพอๆ กับทายาทเศรษฐี คนพวกนี้ส่วนใหญ่มีความเครียดสูงในเวลางานจึงหนีไม่พ้นการพักผ่อนด้วยสิ่งบันเทิง การกินการดื่มและหย่อนใจในสถานเริงรมย์ชั้นดีแล้วก็มักลงเอยที่เซ็กซ์...ฉันสร้างฐานะส่วนตัวและจุนเจือพ่อแม่พี่น้องให้มั่นคงได้ทันตาเห็นทีเดียวจากรายได้พิเศษนอกเหนือจากการร้องเพลง"

"เป็นช่วงชีวิตที่คุณคงจะมีความสุขมาก"

"จะพูดอย่างนั้นก็ได้..." หล่อนยิ้มให้กับปีทองที่ผ่านเลยไปแล้ว "ทุกคืนฉันได้ยินเสียงปรบมือชมเชยจากแฟนเพลง ได้รับการเขียนเชียร์ในข่าวบันเทิง ได้เงินทองของกำนัล"

“และแฮ้ปปี้กับเซ็กซ์ด้วย”

“ไม่ทุกครั้งไปหรอกเริง...” หล่อนจิบไวน์พอให้ชุ่มปาก “เท่าที่ฉันเจอมาผู้ชายสิงคโปร์ไม่ว่าหนุ่มหรือแก่มักจะไม่เก่งเรื่องบนเตียง ค่อนข้างจะจืดชืด เอาแต่ใจตัวเอง ร้อนรน ไม่คำนึงถึงความสุขของฝ่ายหญิงเท่าไรนัก มีไม่น้อยที่น่าเบื่อหน่ายจนฉันอยากให้มันผ่านไปไวๆ”

“อาจจะเป็นเพราะความเครียดที่ตกค้างมาจากปัญหาธุรกิจการงานในตอนกลางวัน ?”

“ก็คงอย่างนั้นแหละ แต่ฉันคิดว่ามันไม่ยุติธรรมนะ”

“ต่อใคร ?”

“ทั้งต่อตัวเขาเอง และต่อผู้หญิงของเขาในขณะนั้น”

“ผมอยากจะฟังทัศนะของคุณไว้เป็นบทเรียนสอนตัวเอง” ผมขอให้หล่อนอธิบาย

“ก็เขาเสียเงินทอง เสียเวลาอันมีค่าแล้ว ก็ควรที่จะทิ้งปัญหาต่างๆ ไว้ที่ออฟฟิศแล้วหาความสำราญให้เต็มที่ คลายเครียดให้หมดสิ้น เพื่อจะได้กลับไปสู้ปัญหาใหม่อย่างแจ่มใส นี่คือการให้ความยุติธรรมต่อตัวเอง...ส่วนผู้หญิงน่ะเริงก็เข้าใจดีนี่ว่าเหมือนเครื่องยนต์ที่ต้องอุ่นเครื่องนานสักหน่อยจึงจะแล่นทะยานไปสู่จุดปลายทางแห่งความสุขสมได้ แต่ผู้ชายสิงคโปร์ค่อนข้างเห็นแก่ตัว ซานแก้ผ้าแล้วก็โดดเข้าใส่ทันที...อย่าให้ฉันพูดดีกว่าว่ามันขมขื่นแค่ไหนในหัวอกของผู้หญิงที่เกิดความค้างคาในอารมณ์น่ะ”

“แต่ผู้ชายสิงคโปร์ที่เก่งกาจก็คงมี”

“ก็ใช่...แต่ฉันมักจะโชคร้ายไม่ค่อยเจอ”

“ผมเชื่อว่าคุณคงไม่โชคร้ายคนเดียวในบรรดาผู้หญิงสิงคโปร์”

“คนอื่นที่เขาแต่งงานอยู่กินกันแบบผัวเมียเดียวเขาอาจจะไม่เห็นเป็นความโชคร้ายก็ได้นะ เพราะเจอรสชาติจืดๆ หรือการรีบกินรีบอิ่มของสามีจนชินแล้ว เห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดาไป แต่บังเอิญฉันรู้จักผู้ชายมากคนกว่า เคยได้รับรสชาติหลายระดับกว่า ฉันจึงเปรียบเทียบได้”

โชคดีแท้ๆ ที่ผมมีวาสนาเกิดมาเป็นหนุ่มไทย ไม่ใช่หนุ่มตี๋เมืองลอดช่อง...นับได้ว่าไม่เสียชาติเกิด!

ผมวางแก้วไวน์ที่ว่างเปล่าลงเพื่อจะได้ใช้มือให้เต็มที่ ร่างของหล่อนกลับสู่ชุดนอนแล้วแต่ผมยังจำสัดส่วน ได้ติดตาตรึงใจ และอยากจะสัมผัสลูบไล้อย่างมิรู้เบื่อหน่าย

“ผมมีตู้นิรภัยเก็บความหลังที่ประทับใจ และคุณหลี่เจียงจะต้องอยู่ในนั้นด้วยแน่นอน”

“ถ้าเลือกได้...” หล่อนเคลิ้มไปตามผม “ฉันอยากอยู่ในหัวใจของเริงมากกว่า”

ผมเชยคางหล่อนขึ้นรับจูบ...จากปากสู่ปาก

“เริงทำให้ฉันต้องหาโอกาสเข้ามากรุงเทพฯ บ่อยๆ เสียด้วย”

“ผมอาจจะโชคดี ได้ไปเยี่ยมคุณถึงสิงคโปร์ก็ได้”

หล่อนกอดผมแน่นขึ้น พลางสั่นหน้า

ในความเงียบที่มีเพียงเสียงหายใจอันระส่ำและสอดแทรกด้วยเสียงเนื้อกระทบเนื้อในบางจังหวะที่เร่าร้อน

เต้าทรวงของหล่อนมิได้เติบเต่งเป็นพุ่มพวงอย่างของอังสนา มีขนาดย่อมกว่าแต่ดูชดช้อยน่าทะนุถนอม เป็นนมทรงบางทว่าได้รูปงดงาม และวัยเกือบๆ สามสิบปีมิได้ทำลายความเปล่งปลั่งเลย ผิวของหล่อนขาวจัดจนแลเห็นเส้นเลือดระยิบ และปุ่มปลายขณะที่กำลังตื่นตัวนั้นชันชูเหมือนถั่วลิสงสีชมพูเข้มน่าดูดดุนเป็นที่สุด

หล่อนวางแก้วไวน์ในมือเช่นเดียวกันเมื่อคาดหมายท่าทีของผมออกว่ากำลังจะเริ่มเพลงสวาทบทใหม่

“ฉันคงต้องจำคืนนี้ไปอีกนาน...” หล่อนสบตาผมด้วยแววหวาน

“แต่ผมจะจำไว้ชั่วชีวิต”

“ไม่ถึงขนาดนั้นมังคะ...ผู้หญิงคนใหม่ๆ จะลบภาพฉันออกจากความทรงจำของเริง เพราะเส้นทางยังอีกยาวไกลบนความเป็นหนุ่ม เริงจะต้องเจอผู้หญิงอีกมาก”

“ฉันคงไม่สะดวกใจนักหากเราจะพบกันที่โน่น คุณหลี่สามีฉันค่อนข้างจะมีหน้ามีตากว้างขวางในวงสังคมนักธุรกิจ ฉันเกรงว่าอาจจะมีสายตาคู่ที่สามจ้องมองเราอยู่”

ผมสอดมือเคล้าคลึงเต้าละมุนของหล่อน

“แล้วปกติคุณหาความสุขอย่างไร ?”

“ถ้าอยู่ทางโน้นฉันก็เก็บตัวอยู่เงียบๆ ในที่พัก ออกงานสังคมกับคุณหลี่บ้างในรายที่จำเป็นต้องออกคู่กัน เพราะถึงอย่างไรฉันก็เป็นภรรยาที่ถูกต้องของเขาตามกฎหมาย ดูแลบ้านช่องตามหน้าที่แม่บ้านแม่เรือน”

“ผมหมายถึงความสุขทางเพศ”

“ฉันช่วยตัวเอง ถ้าอดกลั้นไม่ไหว...”

“ไม่มีใครอื่นอีกเลยหรือครับ ขอโทษ ถ้าเป็นคำถามที่ละลาบละล้วงเกินไป”

“ที่สิงคโปร์ฉันไม่มีผู้ชายคนอื่นอีกเลยจริงๆ ก็อย่างที่บอกแล้วไงล่ะที่นั่นเป็นเมืองแคบ และคุณหลี่กับฉันก็เป็นที่รู้จักของคนหมู่มาก มันเสี่ยงมากที่ฉันจะมีเซ็กซ์กับใคร”

“คุณหลี่ทอดทิ้งภารกิจอย่างสิ้นเชิงเลยหรือครับ ?”

“เขาเซ็กซ์เสื่อมมาหลายปีแล้ว ในระยะแรกๆ เขาก็พยายามหาทางฟื้นฟู กินยาบำรุงและทำกายภาพบำบัด แต่มันก็ไม่กระเตื้องขึ้น เขาเคยช่วยฉันด้วยการทำออรัลให้ แต่ฉันรู้ว่าเขาขมขื่นใจมากเพราะเขาเป็นคนหัวเก่า ฉันจึงแกล้งบอกกับเขาว่าไม่ต้องการ ต่อมาเขาซื้อของเทียมให้ฉัน ฉันก็ปฏิเสธอีก...มันเป็นการสร้างปมด้อยให้เขาอย่างทารุณเกินไปถ้าฉันจะมีความสุขกับของเทียมในขณะที่เขายังเป็นสามีนอนร่วมเตียงกันอยู่ทุกคืน”

ผมรู้สึกหายใจขัดๆ เห็นอกเห็นใจหล่อนจริงๆ

“เป็นชีวิตที่ค่อนข้างแห้งแล้งนะครับ...”

“ก็เพียงเมื่ออยู่ในสิงคโปร์เท่านั้นแหละเริง...ถ้าเมื่อไรฉันมีโอกาสติดตามคุณหลี่เข้ามาเมืองไทย ไม่ว่าจะไปแค่ภูเก็ต หาดใหญ่ หรือเข้ากรุงเทพฯ ก็ตาม ฉันมีผู้ชายรออยู่”

“เป็นคนที่รู้จักกันมาก่อนหรือครับ ?” ผมนึกไปถึงการนัดชู้รักให้พบกันนอกสิงคโปร์

“เปล่าเลย ทุกคนเป็นชายแปลกหน้า...ฉันมีเพื่อนหญิงที่สนิทบางคนที่เข้าใจกัน เห็นใจกัน และเก็บความลับได้ จะเป็นคนช่วยนัดแนะผู้ชายให้แก่ฉัน อย่างคราวนี้อังสนาทำตัวเป็นสื่อติดต่อเริงให้ฉันไงล่ะ”

ผมคลายวงแขนจากการกอดรัด แล้วค่อยๆ เลื่อนไหล่ชุดนอนออกจากส่วนบนของหล่อน แต่ปากก็ยังถามไถ่

อ่านต่อหน้า 61

เรื่องราวของสายลับไทยแลนด์กระดูกเหล็กที่ต้องผจญเลือด ผจญกามกับสายลับอีตัว จาก "นิสิตสายลับอีตัว" รุ่นสี่ดาว จากค่ายหลังม่านเหล็ก...สนุก มันส์ คันยิบๆ ไปทุกอณูเนื้อ !!

สายลับ อีตัว

โดย... นฤนาท พรหมินทร์

๙

สรีระร่างของมาเรีย วัยรุ่นวัยปิ๊งจอมแก่นแห่งปูเลา-ปังกอร์ หรือเกาะปังกอร์ ซึ่งมาเลเซียกำลังโปรโมท เพื่อหวังบูมการท่องเที่ยว เพื่อต้อนรับปีท่องเที่ยวมาเลย์นั้น แม้จะเพิ่งย่างเข้าวัย ไม่เต็มสิบแปดดีก็ตาม...

ทว่าเพราะหล่อนเป็นสาวลูกครึ่งมาเลย์-เยอรมัน ซึ่งเลือดเนื้อทางฝ่ายแม่ย่อมเป็นประกันในหุ่นสาวมาเลย์ว่าหนิงเนี๊ยบเฉียบขาดขนาดไหน ส่วนเลือดผสมในตัวทางฝ่ายพ่อนั้น โครงร่างของคนเยอรมันสูงใหญ่ราวกับยักษ์ปักหลั่น

เมื่อมาปั้นรวมกันเป็นตัวของมาเรีย หล่อนก็กินขาดสาวทั้งเกาะและข้ามเลยไปคว้ารางวัลขวัญใจนักศึกษาพละแห่งแผ่นดินใหญ่

และได้รับคะแนนเป็นเอกฉันท์ให้ดำรงเกียรติดรัมเมเยอร์ของสถาบัน !

ความสวยมาพร้อมกับความแสบ,

อย่าว่าแต่เพื่อนสาวร่วมรุ่นบนเกาะเลย แม้แต่หนุ่มใหญ่หนุ่มน้อยในหมู่บ้านชาวเลที่ว่าแน่ๆ ยังไม่กล้าตอแย

เรื่องบู๊ละ มาเรียถนัดเป็นที่หนึ่ง !

ไม่ใช่เพราะถือดีว่าตัวเองเป็นหลานตะโต๊ะชราผู้มีอำนาจสิทธิ์ขาดในเกาะ หรือเพราะตัวเองกำลังเรียนพละ

แท้จริงเลือดนักบู๊มันฝังอยู่ในสายเลือดมาตั้งแต่เกิดแล้ว เพราะหากใครเคยรู้จักพ่อชาวเยอรมันของหล่อนก็จะต้องสั่นหัว เพราะเขาเป็นทหารเรือที่มาขึ้นฝั่งที่เกาะนี้ เมื่อถูกตาต้องใจสาวมาเลย์ ในหมู่บ้านชาวเล

ทหารเรือเดนตายชาวเยอรมันก็บุกเดี่ยวเข้าไปเคี้ยวนักเลงเสียล้มระเนนระนาด แม้แต่พ่อของสาวมาเลย์คนรัก หรือตะโต๊ะผู้ชรา หรือปู่ของมาเรียเองก็ยอมรับ

เพราะทหารเรือหนุ่มบ้าเลือดมีเพียงมีดโกนติดตัวมาเพียงเล่มเดียว ยืนปักหลักสู้กับมีดไม้ของนักเลงนับสิบๆ คน

แม้จะล้มนักเลงเจ้าถิ่นที่ใช้วิธีหมาหมู่ได้ราบคาบ ทว่าตัวเองก็ยืนเลือดท่วมตัว !

นั่นคือจุดเริ่มของความเห็นอกเห็นใจของสาวคนรัก ในที่สุดก็จบลงด้วยการแต่งงาน จนกระทั่งมีลูกสาวโทนจอมแสบคือมาเรียออกมาดูโลก...

ดังกล่าวแล้ว เรื่องพะบู๊มาเรียถนัด แต่เรื่องความรักความใคร่ หล่อนกลับอ่อนหัด ตั้งแต่โตเป็นสาววัยแรกแย้มมาถึงวันนี้ ไม่มีใครกล้าจีบหล่อนสักคนนึง

มาเรียจึงเปรียบเสมือนผ้าขาวผืนสะอาดผืนหนึ่ง !

ทว่าผ้าผืนนั้น กำลังถูกละเลงด้วยน้ำกามบนจอทีวี.

ความต้องการทางเพศตามประสาสัตว์โลกค่อยๆ พลุ่งโพลงขึ้นมาทุกวินาที ทุกอิริยาบถที่เคลื่อนไหวบนจอ...

"อี๋ยยย...!"

เสียงกระเส่าครางของมาเรียเป็นไปตามธรรมชาติ แม้แต่ตนเองก็ไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น เรียวนิ้วที่ป้ายเปะคลำไปตามส่วนเสียวกระสันจึงเป็นไปตามธรรมชาติ

หูตาพร่าพรายในขณะที่ภาพบนจอกำลังสวิงสุดเหวี่ยง ตูมเต้าเต่งตูม สัณฐานอวบสะพรั่งตามเผ่าพันธุ์ บัดนี้เครียดเขม็ง มองเห็นกระจะตาว่า เม็ดทับทิมปลายเต้าเป่งโชน

บ่งบอกถึงอารมณ์พล่านสยิวสุดขีด !

ในความรู้สึกเผลอไผลของมาเรีย หล่อนอยากจะให้ไอ้ก้นปอดบนจอทีวี.มีตัวตนจริงๆ แล้วโดดลงมาละเลงรักกับหล่อนบนพื้นห้อง...

ถ้าหากมาเรียจะพบเห็นหน้าตาไอ้กลุ่มเคจีบี.มาก่อน หล่อนคงจะไม่คิดคล้อยตามไปกับบทบาทบนจอแน่

นี่หล่อนหลงเข้าใจผิดๆ ว่าคงจะเป็นวิดีโอเรทเอ็กซ์ซาดิสม์แบบที่เพื่อนๆ ในสถาบันพละดูแล้วก็เอามาคุยกัน

เรื่องของเรื่องมันก็กลายเป็นว่า หล่อนกำลังนั่งแก้ผ้าทำร้ายตัวเองโชว์ฟอร์มให้สิงหราช เดชา ตาลุกยืนแอบมองอยู่ตรงรอยแยกประตูที่เผยอๆ ออกมาอย่างแผ่วเบา

สีหราชพยายามทบทวนความจำว่า เคยเห็นเด็กสาวคนนี้มาก่อนรึเปล่า นึกเท่าไหร่ก็นึกไม่ออก...

'ก็อย่าไปนึกมันเลยดีกว่า...'

ร้องบอกกับตนเองในใจ แวบหวนมาคิดถึงการที่จะเร้นกายหนีออกจากเกาะนี้ เพื่อการแก้แค้น

ใช่, แก้แค้นไอ้โจเซฟ เชคอฟสกี้ !

มันทำย่ำยีราวกับคิดต้าเป็นสัตว์เดรัจฉาน มันสมควรตายหลายๆ ครั้ง

การแก้แค้นย่อมต้องการพวกต้องการหูตากว้างขวาง...หากมันกลับมาที่นี่อีก

มาเรียคนเดียวเห็นจะไม่พอ

ต้องหาคนเพิ่มเพื่อเป็นหูเป็นตา

เด็กคนนี้อาจเป็นญาติสนิทของมาเรียก็ได้ จึงมาตะโกนเรียกเอะอะ วัยรี่ก็กำลังพอเหมาะกำลังเปรียว

ท่าทางเฉี่ยวไม่ยอมคน,

ปราบพยศได้เมื่อไหร่ ใจหล่อนก็ต้องเป็นของเรา

แล้วจะปั้นจะปลุก จะรุกฆาตกับใครแบบไหน ผู้หญิงหุ่นนี้ย่อมถวายหัวด้วยแน่ๆ

ก็พอดีภาพในจอกำลังเด็ดเสียงรัวร้องกระเส่าเร่งของคิดต้าผสานเสียงบรรเลงผับๆ นอกผับนอกบาร์ก็ถึงขั้นรวดเร็วเป็นจักรผัน

สาวหน้าจอก็หลับตาพริ้มขยับเรียวนิ้วลึกล้ำซอกซอนเข้าภายใน

พร้อมๆ กับแอ่นตัวเกร็งพุ่มพวง ผงาดโชน สั่นส่ายระริกระรัว

"อูยยๆๆ...อื้อออ..."

คนแอบมองเห็นได้จังหวะ ถึงจุดเดือดก็ก้าวออกมาสวมวิญญาณ พระยาเทครัว ขานคติพระยาออกมา ดังลั่นสนั่นในใจว่า

"มาจากไหนก็ช่างเหอะวะ อยู่ในบ้านเรา ต้องเป็นของเรา..."

"อื้ยยย...อูอูอู..."

เสียงครางผิดไปจากเสียงเดิม เมื่อมีมือที่สามสอดแทรกเข้ามาตระโบมบัวมาเลย์ที่กำลังบานผิดเวลา ผิดอากาศ

พอเผยอเปลือกตาจะมองให้ถนัดๆ พลันริมฝีปากก็ถูกปิดสนิทแนบแน่น เด็กสาวสะดุ้งเฮือก เม้มปากแน่นด้วยสัญชาตญาณ ป่ายมือละจากจุดกระสันล่างบนจะผลักร่างของผู้จู่โจมฉับพลัน

คนหยั่งสีหราช เดชานั้น ผ่านศึกมาเสียค่อนโลก โดยเฉพาะศึกบนเตียง เพียงมาเรียขยับลีลาท่าต่อสู้ด้วยมือเปล่า เขาก็กระสาในความรู้สึกว่า

อีสาวคนนี้ไม่ใช่ธรรมดา ฝีมือย่อมพอตัว !

เขาจึงโถมเข้าหาเบียดทับเอาไว้ทั้งตัว ให้เนื้อแนบเนื้อ ผันร่างในท่ากากบาท พร้อมกับเหนี่ยวไหล่เด็กสาวให้เอียงเข้าหาร่างของตนเอง พร้อมๆ กับใบหน้าบิดวูบปิดแนบดวงตา

ปฏิบัติการแบบฉับพลันในลีลานิ่มนวลแต่รวดเร็ว

สัญชาตญาณของผู้หญิงที่ถูกจู่โจมฉับพลันทันใด หากต่อสู้ป้องกันตัวไม่ได้ ก็มีทางเดียวเท่านั้นดิ้นและร้องให้สุดเสียง

ดิ้นรนหมดหนทาง เพราะถูกคนเจนเชิงเจนสวาทล็อคเอาไว้ในท่าตาย !

หล่อนก็เผยอปากเปล่งเสียงร้องออกมาสุดเสียง

หว่าไม่มีเสียงเล็ดรอดออกมาจากริมฝีปากหนาๆ ย้อนยวนของหล่อน แม้แต่แอะเดียว

เพราะพอริมฝีปากเผยอ ลิ้นมหากาฬของนักรักระดับโลกก็พุ่งพรวดเข้าไปจุกเอาไว้เต็มปากเต็มคำ

"อื้กก...!"

มีเสียงดังคล้ายๆ เสียงนี้เล็ดรอดออกมานิดหนึ่งอย่างแผ่วเบา แล้วสาวลูกครึ่งมาเลย์ก็ตาลอยคว้าง...

อา-กุมารีนารีเอ๊าะ ! เอย...

จูบแรกของชายนั้น มีอานุภาพร้อนแรงเผาผลาญอารมณ์สาวให้กระเจิดกระเจิงได้ฉันใด ย่อมจักซาบซึ้งในห้วงหัวใจกันดี มิพึงต้องบรรยาย

เพราะรสจูบของชายแต่ละคน ย่อมไม่เหมือนกัน...

มีชั่วโมงบินยันฟ้ายันเมฆ ครบเครื่อง ครบสูตรดั่งสีหราช เดชา แล้วไซร้

สาวนั้นก็เหมือนขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น บางคนถึงกับลืมแม้แต่ชื่อตนเองในฉับพลัน !

เพียงจารชนหนุ่มไทยพุ่งลิ้นหายเข้าไปในกระพุ้งแก้มในวินาทีแรก เขาก็รู้โดยความรู้สึกสัมผัสว่า

น้องหนูทรงโต ยังอินโนเซนต์ ใหม่เอี่ยมเรี่ยมเร้ ชนิดเพิ่งหลุดจากเบ้าหลอมโรงงานเลยทีเดียว มิใช่แกะกล่อง

เพราะของใหม่แกะกล่องซิงๆ นั้นไซร้ ย่อมต้องผ่านมือคนมาแล้วของตาย !

หรือใครจะเถียงว่าสินค้าแกะกล่องในห้างฯ นั้นซิงๆ ฮ่า--!

เสียงครางด้วยความสยิวหวิวหวามดังขึ้น ตามมาด้วยอาการบิดเบือน ร่างกาย ผ่อนคลายกล้ามเนื้อทุกส่วนโดยอัตโนมัติ

จูบของชายวัยงานไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมนั้น เหมือนกินน้ำเปล่า

ไม่มีรส ไม่มีกลิ่น และไม่มีสีสัน !

เมื่อสาวบริสุทธิ์เจอจุมพิตของชายที่จัดเจนกับตำรากามศาสตร์ หว่ามิพึงเคยเลยทางภาคปฏิบัติก็ประดักประเดิด ผสมผสานกันทีเดียวหลายหลากลีลา เอาบทสุดท้ายมาเริ่มเติมด้วยบทที่หนึ่ง

เหมือนดื่มพั้นช์ผิดสูตร !

อารมณ์สาวก็พลอยทะรูดทะราด จะคิดร่ำเรียนก็เวียนรับไม่ถูกกระบวนท่า เหมือนนักเต้นรำไม่ถูกขา ย่อมจักขัดแข้งขัดขากันพัลวัน

จู่ๆ ก็พากันล้มหัวทิ่มตูม น้ำแตกกระจายไปเสียก่อน พากันเปียกมะล่อกมะแล่กเหมือนเพลง -คืนนั้นสวรรค์ล่ม-

หากสาวเอ๊าะคนใดโชคดี ได้ขึ้นครูกับชายเจนเชิงเจนโลกีย์

อย่างน้อยถ้าสินค้านั้นเป็นเครื่องจักรเครื่องไฟฟ้า ย่อมจักต้องถูกทดสอบทดลองมาก่อนจักวางตลาดแฮ !!

ลีลาบทเริ่มของสีหราชนั้น มิได้อยู่ในตำราเล่มใดทั้งสิ้น มันเกิดจากความชำนาญเฉพาะตัว

กับมาเรียเด็กสาววัยเอ๊าะที่อ่านได้ออกฉับพลันเพียงสัมผัสแรก ผสานกับความตั้งอกตั้งใจ จะร้อยหูเอาไว้ใช้งานแบบพระยาเทครัวนั้น เขามีวิธีการน่าศึกษา...

สัมผัสแรกที่ปลายลิ้น มาเรียก็ผวาตาลอยคว้าง ลิ้นนุ่มๆ กลายเป็นอัมพาตไปทันที สีหราชมิได้พัลวันลิ้นควานควักไปตามกระพุ้งแก้มให้เด็กสาวผวาเยือกๆ

ทำแบบนั้นก็ได้ หญิงย่อมจักเกิดอาการสะท้านหวั่นไหวในอารมณ์ได้เช่นกัน แต่มันไม่สะใจเหมือนกางตำราอ่านฉันนั้น

เขาเริ่มด้วยการวางยาให้เหยื่อหมดแรง เสมือนโดนมอมด้วยซิกแคนนอล โดยพุ่งลิ้นเข้าไปสัมผัสในนาทีแรก

พอเด็กสาวผวาตาลอยคว้าง ลิ้นมหากาฬก็ฉกกลับ แล้วแซะปลายลิ้นซุกซอกซอนหมุนวนไปรอบๆ ริมฝีปาก ระหว่างผนังเนื้อส่วนนอกกับเหงือกสีชมพู

บอกเล่าหล่อนด้วยการกระทำว่า เขากำลังประทับใจในความรัก !

"อื้ยยย์...!"

เสียงครางด้วยความสยิวหวิววามดังขึ้น ตามมาด้วยอาการบิดเบือนร่างกายผ่อนคลายกล้ามเนื้อทุกส่วนโดยอัตโนมัติ

มือที่แข็งขืนอ่อนเปีย !

[illegible]อาการหมูโดนยาเต็มพิกัด[illegible]

[illegible]ร่างอ่อนระทวยลงนอน[illegible] จัดท่าทางให้มาเรียนอนหงาย[illegible] โชว์ส่วนสัดเต็มที่

เด็กสาวหายใจระรวย ซ่านสยิวหวิวฝันเบลอๆ ว่า ไอ้ก้นปอดในจอโดดลงมาละเลงเพลงรักตามคำขอ...

สีหราชถดถอยร่างลง ปลายเท้าของสาวลูกครึ่ง

ลูบโลมจากต้นขาลงไปอย่างแผ่วเบา มาเรียสยิวสุดลิ่ม กางเกงที่ถอดเอาไว้ครึ่งๆ กลางๆ หลุดติดตามมือลงไปด้วยอย่างนิ่มนวล

ซาวนด์เซ็กซ์บนจอทีวี. เปรียบเสมือนดนตรีบรรเลงให้สาวเพลิดเพลินในอารมณ์ร่านทุรน

สีหราชมิได้เริ่มที่จุดกึ่งกลางลำตัวอันโอฬารพันลึกของมาเรีย

หว่า เขาจุดประกายเตือนความรู้สึกของเด็กสาวจากส่วนล่างสู่เบื้องบน ไม่เริ่มที่ปลายเท้าอันมิได้สะอาดสะอ้านแบบคู่สวาทเพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำ แต่เริ่มจากปลีน่องอันเนียนละไมขึ้นมาก่อน พอถึงหัวเข่า,

อ่านต่อหน้า 64

สยดสยองเพราะพิษรักแรงหึงของผีร้าย!

โดย "นนท์ นิจนิรันดร"

ภูตเสน่หา

1

คืนนี้ ฟ้าไร้ดาว เพราะเมฆฝนตั้งเค้าตั้งแต่ย่ำค่ำ กระท่อมปลายนาใกล้คลองน้อยที่มีน้ำใสเจิ่งตลิ่ง ไหวพริ้วเป็นละลอกคลื่นน้อยๆ เข้าหาริมฝั่ง

เสากระท่อมสองข้างที่ปักอยู่ใต้โคลนตมของริมฝั่ง มันสั่นกระเพื่อมเพราะแรงคนที่อยู่บนนั้น สองแรงกอดรัดฟัดเหวี่ยงกันอย่างดูดดื่ม ท่ามกลางแสงไฟสลัวของตะเกียงดวงเล็กที่แขวนอยู่บนเสากลางกระท่อม

"ดับตะเกียงเถอะพี่เขม เดี๋ยวใครมาเห็นเข้ามันจะเดือดร้อนนะพี่"

เสียงอียอดสร้อยแผ่วเบาคล้ายเสียงกระซิบ

"ขอพี่ดูร่างของสร้อยให้เต็มตาอีกสักครั้งเถอะ"

"ไอ้เขม" มันชันร่างเปลือยล่อนจ้อนของมัน ขึ้นมาจากการทาบทับร่างเปลือยของ "อีสร้อย" คนงามแห่งบ้านนานี้

ดูสิ ร่างของยอดสร้อย มันช่างงามอะไรอย่างนี้ แม้นจะเกิดจากท้องไร่ท้องนาก็ตามที แต่เพราะพ่อของยอดสร้อย เป็นกำนันที่มีทรัพย์สมบัติมากมาย ทั้งที่นา วัวควาย และโรงสีข้าว อีสร้อยจึงถูกทะนุถนอมราวกับไข่ในหิน พอๆ กับ "นังพลอย" น้องสาวคนเดียวของยอดสร้อยมัน

"กำนันมิ่ง" เป็นพ่อม่ายที่เพิ่งจะสลัดความเป็นม่ายไปไม่กี่วันนี้กับ "พิกุล" สาวรุ่นลูกที่พ่อมันจำยกให้เป็นเมียกำนัน เพราะหนี้สินที่ติดค้างมากมายนั่นเอง

เป็นที่รู้กันไปทั่วว่ากำนันมิ่งนั้นหวงลูกสาวยิ่งนัก !!

แต่อียอดสร้อย ต้องแอบหนีพ่อมากกลางดึกเพื่อพบกับไอ้เขมที่มันมอบทั้งร่างกายและจิตใจให้จนหมดสิ้น

มันเป็นเวลากว่าสามเดือนแล้วที่พ่อกำนันไม่รู้เลยว่าลูกสาวคนโต อียอดสร้อยนั้นเสียเนื้อเสียตัวให้ไอ้เขมจนหมดสิ้นแล้ว

พ่อกำนันเพิ่งจะรับหมั้น "ไอ้มาก" ลูกชายผู้ใหญ่บ้านที่มีฐานะเท่าเทียมกัน เพราะต่างก็กอบโกย, รีดนาทาเร้นกับลูกบ้านมาไม่น้อย แถมผู้ใหญ่ดอน พ่อของไอ้มาก ก็ยังตั้งบ่อนการพนันไว้ในบ้านอีก โดยมีกำนันมิ่ง รู้เห็นเป็นใจ เพราะมีเอี่ยวกับรายได้ไปกับผู้ใหญ่ดอนด้วย

กำนันมิ่งหารู้ไม่ว่าอียอดสร้อยนั้น มันไม่มีความสาวบริสุทธิ์อะไรเหลือหรอแล้ว แม้แต่ไอ้มาก "คู่หมั้น" ของอียอดสร้อยก็หารู้ไม่

ถ้าไอ้มากรู้ว่า อียอดสร้อยที่เป็นคู่หมั้น และมีกำหนดแต่งงานกันในเดือนหน้านี้ ถูกไอ้เขม ไอ้หนุ่มบ้านนาที่ไอ้มากไม่ค่อยชอบขี้หน้านัก เจาะกินไข่แดงไปเรียบร้อยแล้ว ไอ้เขมก็อย่าหวังว่าจะได้ยืนอยู่ บนแผ่นดินนี้อีกต่อไปเลย

ยิ่งใกล้กำหนดวันแต่งงานเข้ามา ทั้งยอดสร้อย กับ ไอ้เขม ต่างก็หาความสุขได้ไม่ ต่างคนต่างคิดหาทางออก ก็ไม่มีสู่ทางอะไรดีกว่าที่จะต้องหนีตามกันไป

แต่โอกาสมันยังไม่เหมาะ เพียงแค่คืนนี้กว่าอียอดสร้อยจะเล็ดรอดออกมาจากบ้านได้ก็แทบแย่แล้ว ดีแต่ว่า "อีพลอย" น้องสาวอายุเพิ่งจะสิบเจ็ดย่างสิบแปดของยอดสร้อย รู้เห็นเป็นใจ ช่วยดูต้นทางให้พี่สาวได้ออกไปหาไอ้เขม

ยอดสร้อยแม้นว่ามันจะอายที่ร่างเปลือยของมันนอนระทดระทวยอยู่บนแคร่ไม้ที่มีฟูกหยาบๆ เก่าๆ ปูรับอยู่ แต่มันก็เคยชินแล้ว เพราะครั้งนี้มิใช่เป็นครั้งแรก ที่อียอดสร้อย ถูกไอ้เขมจับแก้ผ้าจนเนื้อตัวล่อนจ้อน

ไอ้เขม ไม่ละที่จะเฝ้าเว้าวอนให้อีคนงามแห่งทุ่งบ้านนานอนให้มันเชยชมไปทั้งเรือนร่าง

ไอ้เขม ขยับตัวออกจากการคร่อมทับร่างเปลือยของอียอดสร้อย ตาของมันกวาดสำรวจไปทั่วเรือนร่าง มือของมันก็ลูบไล้ไปมา ที่ยอดสองเต้านมอล่างฉ่างของยอดสร้อย

ดูสิ เมื่อตอนที่มันเพิ่งจะได้เสียยอดสร้อยเมื่อสามเดือนกว่าๆ ที่ผ่านมา นมสองเต้านั้นยังเต่งตูมชูสล้าง เหมือนบัวที่ชูดอกอยู่เหนือปริ่มน้ำ

เพียงแค่สามเดือนที่ไอ้เขมมันเชยชม ทั้งจูบ ดูดฟัด และขยันใช้ปากเม้มหัวติ่งสีชมพูนั้นบ่อยครั้ง สองเต้านมบัดนี้บานแย้มกลีบสะพรั่งอยู่กลางอก...มันยังไม่ถึงกับคล้อยยานหรอก แต่มันก็บานใหญ่กว่าเก่า เพราะคงถูกมือขยำสองเต้าจนเนื้อหนั่นนั่นตึงมือ บานใหญ่กว่าเก่า แถมหัวนมสีชมพูก็เป็นติ่งตูมชูล่อตาล่ออารมณ์อยู่กลางเต้า ที่มีขอบน้ำตาลอ่อนๆ จางๆ เป็นฐานรองรับ

ผิวกายของอียอดสร้อยก็มิใช่จะดำคล้ำ เพราะมันอยู่แต่ในเรือนของกำนัน ไม่เคยแม้แต่จะย่างออกมาใช้เคียวเกี่ยวข้าว เพราะพ่อกำนันมีเงินทองมากมาย และหวงลูกสาวทั้งสอง ชนิดยุงไม่ให้ตอม ไรไม่ให้ไต่เอาทีเดียว

ผิวพรรณของอียอดสร้อยจึงดูขาวนวล ออกไปทางเหลืองมิใช่ขาวซีดเหมือนอีหมวยลูกสาวเถ้าแก่เฮง ที่โรงสีท้ายบ้านนานั้น

ไอ้เขมใช้มือลูบไล้สองเต้าที่สั่นกระเพื่อมไปมาพร้อมกับขยำลงไปในบางครั้ง นิ้วหัวแม่โป้งกับนิ้วชี้ของมัน จับตรงหัวนมสีชมพูนั้นบี้เม้ม จนอียอดสร้อยต้องครางแผ่ว ตาลอยด้วยความเสียวสยิว

มือของไอ้เขมลูบไล้มาที่หน้าท้องน้อย ที่กำลังพอดีพองามไม่ใช่เต็มไปด้วยไขมัน เอวก็คอดกิ่วรับกับสะโพกผายพอตัว และที่เหนือหว่างขานั้น เนินหนั่นของอียอดสร้อย มันช่างอวบอูมเสียนี่กระไร

ดูสิ ฝ่ามือของไอ้เขมที่ว่าใหญ่แล้วยังปิดแทบไม่มิด เพราะมันนูนเหมือนกระดองหลังเต่า แถมไรขนอ่อนๆ ประปรายไปทั่ว ไม่ถึงกับดำเป็นพืด มันขึ้นประดับเนินโคกนั้นพองาม

สองกลีบที่ประกบปิดรอยผ่ากลางธรรมชาตินั้น แม้นจะผ่านการล่วงล้ำเสียสาว ให้กับไอ้เขมมาแล้วแต่มันก็ยังไม่ถึงกับช้ำ แม้ว่าสิ่งที่ไอ้เขมยัดเยียดสอดใส่เข้าไปนั้นมันมิใช่ธรรมดา มันมีความใหญ่ไม่น้อยไปกว่า สากตำข้าวย่อมๆ เพราะไอ้เขมมันกำยำไปทั้งร่าง เสียแต่ดูดของมันปอดไปนิด มันจึงเข้าตำราตูดปอดกระบองยาวใหญ่นั่นเอง

แต่เพราะยามที่สากตำข้าวเหนือหว่างขาของไอ้เขม มุดทะลวงเข้าไปในถ้ำสวาทของอียอดสร้อยคราใด อีสร้อยเอาแต่ร้องครางว่าเจ็บๆ บ่อยครั้งจนไอ้เขม มันต้องค่อยคืบคลานเข้าไปทีละนิด พร้อมปลุกอารมณ์อียอดสร้อยด้วยการใช้ปากดูดเม้มติ่งหัวนมนั้น จนอียอดสร้อยมันเสียวสะท้าน พร้อมขมิบเมือกเหนียวเป็นน้ำหล่อลื่นออกมาจนแอ่งน้ำรักของยอดสร้อยชุ่มฉ่ำ

นั่นแหละ ไอ้เขมถึงกล้าเสือกไสกระบองเนื้อดุ้นยาวใหญ่ของมันลงไปกลางสองกลีบที่ประกบรอยผ่าตามธรรมชาตินั้น อีสร้อยถึงหยุดครางว่าเจ็บ เพราะมันได้เมือกเหนียวเป็นน้ำมันหล่อลื่น ที่ทำให้สากตำข้าวที่มีชีวิตชีวาผ่านล้ำเข้าไปจนมิดด้าม

มือของไอ้เขมลูบไล้ไปมาที่เนินเนื้อหนั่นอวบนูนนั้น

สุดที่ไอ้เขมจะยับยั้งชั่งใจไว้ได้ มันก้มลงจูบเนินหนั่น สูดกลิ่นเนื้อธรรมชาติเข้าไปจนเต็มปอด

ไอ้เขม มันอยากจะระบายลิ้นของมันออกมาเลีย ไล้ที่เนินโคกและสองกลีบ ก่อนที่จะล่วงล้ำเข้าไปกลางรอยผ่า แต่อียอดสร้อยมันยื่นมาดันศีรษะของไอ้เขมเอาไว้

"อย่าเลียเลยจ้ะ พี่เขม มันสกปรกออก"

ไอ้เขม มันหดลิ้นเข้าปาก ใจอยากจะทำตามแบบภาพในหนังสือ

ดูสิฝ่ามือของไอ้เขมที่ว่าใหญ่แล้ว ยังปิดแทบไม่มิด

ที่มันเอามาให้อียอดสร้อยดู ว่ามนุษย์สมัยใหม่เขาเจริญล้ำหน้าไปเยอะ เพราะฝรั่งมันช่างคิดค้นสัปดน

อียอดสร้อย มันเห็นภาพในหนังสือนั้นบ่อยครั้ง แถมสารพัดท่า สารพัดทาง ทั้งกระดกหน้ากระดกหลัง มันถึงกับอายแต่ก็ยอมให้ไอ้เขมเล่นท่าเล่นทางตามตำราในหนังสือ เพียงแต่อียอดสร้อยมันอายว่าแอ่งน้ำรักของมันอาจไม่สะอาดพอ

"พี่อยากรู้ว่า ถ้าเลียแล้วทั้งสร้อยกับพี่จะมีความสุขขนาดไหน พี่ดมดูแล้ว กลิ่นเนื้อของสร้อยหอมออกจะตายไป"

"อย่าเลยพี่ อย่างอื่นมีถมไปจูบสร้อยตรงนี้สิจ๊ะ"

อียอดสร้อย มันยังล้าหลัง เพราะหนังสือหนังหาไม่ได้ร่ำเรียนมาสูงพอ ไม่เหมือนอีพลอยน้องสาวที่เรียนจนถึงชั้นมัธยมแล้ว

อียอดสร้อยดึงร่างของไอ้เขมให้มาจูบฟอนฟัดที่สองเต้าบานสะพรั่งของมัน แถมแอ่นอกขึ้นจนสองเต้าใหญ่นั้นแทบจะปิดหน้าไอ้เขมเสียหมด

มือของไอ้เขมก็หาว่างไม่ มันยังลูบไล้ไปมาตามเนินเนื้อสามเหลี่ยมโคกใหญ่เหนือหว่างขาของอียอดสร้อย ปากของมันก็ดูดเม้มหัวติ่งนมสีตรงนมสีชมพูนั้น จนอียอดสร้อยต้องร้องครางแผ่วออกมา

เพื่อมิให้เป็นฝ่ายได้เปรียบคนเดียว ไอ้เขมรั้งร่างขึ้นสูงจนดูดโด่งเห็นความยาวของสากใหญ่เหนือหว่างขาของมัน แข็งเด่เรี่ยอยู่แถวหน้าท้องน้อย บางครั้งมันจะรบกวนอยู่แถวสะดือน้อยของอียอดสร้อย

จนอียอดสร้อย มันไม่สามารถจะทนนิ่งได้เฉยไว้ได้ ต้องยื่นมือมาจับกุมสากเนื้อดุ้นใหญ่ของไอ้เขม กำไว้ในอุ้งมือแล้วขยับรูดไปมา ขยอกแท่งเนื้อของไอ้เขม จนไอ้หนุ่มบ้านนาต้องร้องอู้อี้อยู่ในคอ เพราะปากของมันยังดูดเม้มหัวนมของอีสร้อยอยู่คาปาก

นิ้วของไอ้เขม ค่อยๆ ลื่นล้ำผ่านสองกลีบใหญ่ราวกับกลีบส้มโอพันธุ์ทองดี ผ่านล้ำลงไปกลางรอยผ่าที่สองกลีบประกบอยู่

มันรู้สึกอุ่นนิดๆ และลื่นเข้าไปอย่างง่ายดาย เพราะเมือกเหนียวที่อียอดสร้อยมันขมิบออกมาด้วยความเสียวกระสัน

"อูยยยพี่เขม ฉันเสียวจ้ะพี่"

ยอดสร้อย ครางแผ่วออกมาตาหลับพริ้ม เพราะนิ้วของไอ้เขมดันไปเขี่ยจะงอยติ่งน้อยที่อยู่เหนือแอ่งน้ำรักนั้น

อีสร้อยแทบจะร้องสั่นออกมาแต่มันยับยั้งอารมณ์เป็นเสียงสูดปากซี้ซ้าดไปมา พร้อมแอ่นก้นขาวนวลของมันลอยขึ้นมาจากแคร่ ตามประกบนิ้วของไอ้เขมไว้ ราวกับว่ากลัวนิ้วของไอ้เขมจะหลุดออกไปงั้นแหละ

ไอ้เขมรู้ว่าบัดนี้มันควรถึงเวลาสอดใส่สากเนื้อดุ้นยาวใหญ่ของมันได้แล้ว เพราะนิ้วของมันเปียกแฉะชุ่มฉ่ำไปด้วยเมือกเหนียว ที่อียอดสร้อยมันสุดจะเสียวซ้ำแล้วซ้ำอีก จนต้องขมิบออกมาเสียชุ่มโชก

ไอ้เขมมันรู้ทาง มันไม่อยากได้ยินเสียงร้องของอียอดสร้อยว่าเจ็บว่าแสบ ยามมันกระทุ้งสากตำข้าวของมันลงใส่ถ้ำสวาทของอียอดสร้อย

จะไปโทษว่าไอ้เขมรุนแรงก็ไม่ถนัดนัก เพราะแม้ว่ารูสวาทของอียอดสร้อยจะใหญ่ไม่ใช่น้อย แต่เพราะสากเนื้อของไอ้เขม มันใหญ่โตมโหฬารยิ่งนัก

ยามที่มันตำลงไปหรือเสือกไสพรวดพราดนั้น อียอดสร้อยถึงกับสะอื้นน้ำตาไหลพรากด้วยความเจ็บยิ่งตอนที่เสียสาวครั้งแรกนั้น แสนจะทรมานจิตใจมันยิ่งนัก เพราะกว่าสากเนื้อจะเข้าไปได้ มันช่างทุลักทุเลสิ้นดี ไอ้เขมมันจำคืนนั้นได้จนมันต้องตัดใจ ละความปรานีเพราะมันก็ง่านจนเหลือจะระงับใจได้ต้องเสือกไสไอ้หนูที่ฉ่ำเยิ้มไปทั้งหัวนั้นเข้าไป จนอียอดสร้อยถึงกับแหกปากร้องขึ้นมา ไอ้เขมต้องใช้มือปิดปากอีสาวบ้านนาไว้ พร้อมกัดฟันกระแทกร่างลงไปจนสากเนื้อมันมิดด้าม

นั่นแหละอียอดสร้อยถึงหายสะอึกสะอื้น เปลี่ยนเป็นครวญครางซี้ซ้าด พร้อมกับรำพันแต่คำว่า "เสียว เสียว"

แม้อียอดสร้อยจะเริ่มเคยชินกับความใหญ่โตของสากเนื้อ เหนือ

อ่านต่อหน้า 63

ชีวิตการต่อสู้ของลูกผู้ชายเลือดน้ำเค็ม เข้มถึงเลือด เชือดเจ้าพ่อและองค์การเถื่อนแบบไม่ยั้น

ตังเกเลือดเดือด

โดย... ชัย มีเชิง

97

โกเส็งอดคิดไม่ได้ว่าบางทีเจ้าพ่อ 3 สมุทรอาจจะรู้แล้วก็ได้ว่าหลานสาวของตนเองถูกฆ่าตายด้วยน้ำมือของใครกันแน่ เพียงแต่ตอนนี้กำลังรอเวลาให้ถึงกำหนดลงทัณฑ์ต่อมือฆาตกรผู้นั้นอยู่

โกเส็งมองว่าเขาถูกริดรอนเขี้ยวเล็บและความสำคัญลงไปเรื่อยๆ เมื่อเขาเกิดโดดเดี่ยวขึ้นมาวันนั้นก็คงเป็นวันที่เขาถูกลงทัณฑ์จากเจ้าพ่อ 3 สมุทรอย่างแน่นอน

-กูไม่น่าฆ่ามาลีเลย-

โกเส็งคิดอย่างโมโหตัวเองเป็นที่สุด

"ป่านนี้เสี่ยคงรู้หมดแล้วมั้งว่าใครฆ่าหลานสาวของตัวเอง พุทโธ่เว๊ย...เอาหลานสาวทำเมียเก็บน่ะเป็นคนน่านับถือนักหรือวะ กูไม่ใช่จะนับถือนักหรอกจะบอกให้"

ไอ้ชุมดูแลเรื่องเบียร์ของลูกพี่ไม่ยอมให้แก้วพร่อง จนหมดขวดที่สาม พนักงานของเอโฮเต็ลก็พาสาวสวย 2 คนมามอบให้ถึงในห้อง

"อือม์...ใช้ได้ว่ะไอ้น้อง"

โกเส็งตบสินน้ำใจไปร้อยนึง

"เอ็งกลับไปได้แล้ว ต่อไปนี้ไม่ต้องมาวุ่นวายอะไรอีกนะ ถ้าหากมีอะไรจะโทร.ไปบอกเอง พี่ต้องการความสงบสำหรับคนสองคู่ในห้องนี้ว่ะ"

สองสาวหน้าตาสะสวยพอๆ กัน โกเส็งให้ไอ้ชุมเลือกคนนึง แต่มันไม่กล้าเลือกก่อนก็เลยคืนกลับไปให้ลูกพี่เป็นคนเลือกก่อน

"ไม่ต้องเกรงใจกูน่า"

โกเส็งหัวเราะร่าเริง

"กูน่ะคนไหนก็ได้ทั้งคู่ล่ะวะ เพราะสองคนนี่กูถูกใจทั้งคู่อยู่แล้ว มึงเลือกไปก่อนเลยไอ้ชุม กูยกให้มึงตามสบายว่ะ"

สองสาวคงเห็นว่าจะตกลงกันไม่ได้ ก็คงเสียเวลาของตัวเองไปแน่ๆ หนึ่งในสองเลยออกความคิดเห็นว่าเธอจะนอนกับทั้งสองคนเลย โดยพอเสร็จคนแรกแล้วก็ให้สลับคู่กันใหม่

-สนุกดีนะคะพี่-

สาวบริการฉอเลาะกับผู้จ่ายเงิน

"พี่ได้หนูทั้งสองคนเลย แล้วก็ได้เป็นคนแรกกับคนหลังเท่ากันคนละครั้งด้วย แบบนี้ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบเลยพี่"

"ว่าไงวะไอ้ชุม"

โกเส็งหันไปถามลูกน้อง

"จะเอาแบบนี้ดีไหมวะ น้องเค้าแนะนำเข้าท่าเหมือนกันนะ"

"ตามแต่โกเส็งสิครับ"

"งั้นเอาว่ะ"

โกเส็งตกลงตามที่ได้รับการแนะนำ

คนแรกที่โกเส็งเลือกมาก่อนชื่อปู รูปร่างเล็กกะทัดรัด ใบหน้ายังดูวัยรุ่นๆ อยู่ ถ้าจับให้แต่งเป็นนักเรียนพาณิชย์ก็เหมือนนักเรียนจริงๆ อีกคนหนึ่งชื่อเก๋ ไอ้ชุมได้จัดการเป็นคนแรกก่อน ทั้งคู่ต่างก็พาคู่ของตัวเองเข้าไปในห้องนอนที่มีอยู่ 2 ห้องพอดีในห้องสูทนี้

"เคยรู้จักพี่มาก่อนบ้างหรือเปล่า"

โกเส็งถามคนของตัวเองหลังจากเข้ามาในห้องนอน

"เอ...ไม่เคยนะคะ ปูเพิ่งมาเดือนกว่าเอง"

"มาจากไหนล่ะ"

"กรุงเทพฯ ค่ะ"

"ดูยังเด็กๆ อยู่เลยนี่"

"อีก 2-3 เดือนจะครบยี่สิบแล้วค่ะพี่"

ปูเดินไปนั่งลงบนเตียง โกเส็งยืนมองด้วยความหื่นกระหาย เขาบอกปูไม่ต้องอาบน้ำก่อน เพราะเขาชอบความอบอุ่นมากกว่าความเย็นชุ่มฉ่ำที่ผิวกายจะได้จากการอาบน้ำ

-พี่ต้องการเลยใช่ไหมคะ-

-อือ...ใช่ ไม่งั้นเดี๋ยวเสียเปรียบอีกคู่ในห้องโน้น-

-งั้นตกลงค่ะพี่-

สาวบริการจัดแจงถอดเสื้อของตนเองออก พอเสื้อตัวนอกพ้นจากร่าง ก็เหลือยกทรงสีขาวห่อเต้านมที่มีขนาดใหญ่โตเกินร่างกะทัดรัดของเธอ

โกเส็งตวัดปลายลิ้นออกมาเลียน้ำลายที่ไหลย้อยออกมาที่มุมปาก เขารีบลนลานถอดเสื้อกางเกงของตัวเองออกบ้าง อึดใจเดียวก็ไม่มีอะไรเหลือปกปิดอยู่เลย

"แหม...แก้ผ้าไวกว่าปูอีกนะคะพี่"

สาวบริการอมยิ้ม เธองอขาขึ้นถอดรองเท้าส้นสูงออก ลุกขึ้นยืนอ้อมมือไปด้านหลังปลดตะขอกระโปรงแล้วเขย่าสะโพกเบาๆ กระโปรงก็หล่นลงไปกองกับพื้น

เธอใช้นิ้วเท้าคีบกระโปรงโยนไปอีกทางหนึ่ง ลีลาของปูแบบนี้เหมือนกับเร่งให้โกเส็งถือความเป็นผู้ซื้อมากยิ่งขึ้นไปอีก

"พี่อยากให้ปูใช้ปากกับพี่"

โกเส็งจิ้มหัวแม่มือลงบนอวัยวะของตนเอง

"ไม่งั้นมันก็คงจะป้อแป้อยู่แบบนี้ล่ะ"

"แหม...อะไรก็ไม่รู้พี่"

"พี่เพิ่มพิเศษให้อีกน่า"

อาชีพของเธออยู่กับการขายบริการ ถ้าทำดีเท่าไหร่ก็ย่อมได้ผลตอบแทนเท่านั้น สำคัญอะไรกับการที่จะบริการด้วยปาก เพียงแต่ว่าต้องเล่นตัวเท่านั้นถึงจะเพิ่มค่าให้ตนเองได้

ปูดีดดิ้นทำอิดๆ ออดๆ อยู่ชั่วครู่ ก็ทรุดตัวลง ใบหน้าเลื่อนเข้าหาส่วนกลางลำตัวของโกเส็ง ริมฝีปากเผยอออกจากกันแล้วสวมเข้าที่ส่วนนั้น

"ดีมากปู"

โกเสิ่งพึมพำ

"ปลุกมันขึ้นมา เดี๋ยวเราจะได้สนุกกัน"

ไม่มีเสียงตอบจากสาวขายรัก เธอกลั้นใจ พยายามไม่นึกรังเกียจ นึกว่านี่คือค่าข้าว ค่าน้ำ ค่ากิน ค่าใช้จ่ายที่เธอจะต้องได้มา

ชั่วครู่ ความอ่อนปวกเปียกก็แกร่งทะมึนขึ้น เธอตวัดปลายลิ้นไปมาเพื่อให้มันชูชันอย่างเต็มที่ จะได้ รีบมาจัดการกับเธอเสียเร็วๆ

"โอ๊...พอก่อนปู"

เขาดันหน้าผากของเธอให้ถอยออกจากความชูชัน

"เดี๋ยวพี่จะแตกฉานซ่านเซ็นเสียก่อน"

"โอ้โฮ...ไม่ใช่น้อยๆ เลยค่ะ"

ปูเผลออุทานเมื่อเห็นสิ่งที่เมื่อครู่นี้คับปากอยู่

"แบบนี้พี่ต้องทะนุถนอมหน่อยนะ"

"แน่นอน"

ร่างของสาวขายรักตอนนี้ยังมีชั้นในชิ้นบนและชิ้นล่างปกปิดอยู่ โกเสิ่งฉุดแขนให้เธอลุกขึ้นยืน เขาหันไปแล้วถอยกลับก้าวนึงเพื่อจะดูร่างของเธอให้ถนัดขึ้น

ท่อนบนที่ยกทรงสีขาวปกปิดอยู่ มีเนื้อขาวๆ ของทรวงล้นจากเนื้อผ้ามากว่าครึ่ง ยกทรงเป็นแบบผ้าล้วนๆ ที่ไม่มีฟองน้ำบุข้างใน ดังนั้นเม็ดเล็กๆ บนยอดเต้าจึงดันผ้าออกมาเห็นเป็นปุ่มๆ

ท่อนล่างเป็นกางเกงในสีขาวเช่นเดียวกัน ขนาดเนื้อผ้าบางเบานั้นพอแค่ปิดอวัยวะสงวนเพศ มองทะลุไปในความบางก็เห็นม่อนสยายสีมืดครึ้มอัดแน่นอยู่

เห็นแค่ภายนอกโกเสิ่งก็พอจะเดาขนาดของเนินเนื้อได้ มันนูนโหนกราวกับเป็นเงื้อมผาหินที่ดันตัวขึ้นเป็นลานนูนชะง้ำ

"หมุนหน่อยปู"

โกเสิ่งสั่งเสียงแตกพร่า

"พี่อยากดูให้รอบๆ น่ะว่าจะงามสักขนาดไหน"

"ยังไงค่ะพี่"

"หมุนตัวไง หมุนตัวไปรอบๆ เลย"

"อ๋อ...ได้ค่ะพี่"

สาวขายรักหมุนตัวตามคำสั่งช้าๆ เล่นเอาโกเสิ่งถึงกับเกร็งไปทั้งร่าง ส่วนที่แกร่งอยู่แล้วก็ยิ่งปูดโปนเป็นเส้นเลือดขึ้นอีก

"เป็นยังไงคะพี่"

พอหมุน 3-4 รอบไปมา ปูก็หยุดประจันหน้าโกเสิ่ง

"หุ่นแบบปูนี่ พอใช้ได้ไหมคะ"

"เด็ดขาดเลยด้วยปูเอ๊ย"

โกเสิ่งกระชากร่างของสาวขายรักเข้ามาสวมกอด ปูอุทานเบาๆ

"อุ๊ย..."

"ทำไมล่ะ"

"ทิ่มพุงปูน่ะพี่"

"อ๋อ...อือม์ จริงสิ"

โกเสิ่งหัวเราะร่า จริงของเธอที่บอก เพราะเขาเองก็รู้ถึงความนุ่มหยุ่นของหน้าท้องที่สัดส่วนไปสัมผัสเข้าในลักษณะ 90 องศาจากต้นขาของเขา

"งั้นไปนั่งบนเตียงกันดีกว่า"

โกเสิ่งอุ้มสาวขายรักไปวางลงบนเตียง เขาประสานริมฝีปากกับเธอ ปลายลิ้นพุ่งทันทีสู่ช่องทางที่เปิดกว้างรออยู่แล้ว

"อื๊อย..."

ฟันแท้ๆ ที่ไร้ฟันปลอมปะปนอยู่ พอไล้ลิ้นไปรอบๆ ก็เลยไม่ต้องสะดุดกับอะไร ส่วนลึกตรงฟันกรามมีเนื้ออ่อนๆ ของเหงือกถัดออกไป เพียงตวัดปลายลิ้นตรงส่วนนี้บ่อยๆ ปูก็ดิ้นเร่าๆ ราวกับถูกไฟช็อต ขนแขนขนขาลุกกรูไปตลอด

โกเสิ่งไม่ใช่มือสมัครเล่นที่อ่อนเชิงกาม ขณะที่สนุกปากสนุกลิ้นอยู่นั้น มือก็เลื่อนลงไปประกบบนเนินเนื้อส่วนล่างด้วย

"อื๊อส์..."

ปูสะท้านเยือก เธอรู้สึกว่าขอบกางเกงในถูกแซะด้วยปลายนิ้วแล้วก็ชอนไชเข้ามาในกลุ่มหม่อนไหมที่แผ่ออกปกคลุมร่องธารอยู่อย่างหนาแน่น

"อื๊ยส์..."

โกเสิ่งถอนใบหน้าออกมา

"ปูน่ารักจริงๆ"

เขาเน้นมือข้างที่อยู่ในขอบเยซี่บางเบา

"โดยเฉพาะตรงนี้เด็ดขาดมากเลย"

พูดจบโกเสิ่งก็ก้มลงไปใหม่ คราวนี้เปลี่ยนเป้าหมายใหม่เป็นฝังใบหน้าลงที่ทรวงอก ตะขอยกทรงถูกปลดออกโดยใช้ฟันกัดแล้วดึงออกมา

ไม่มีเสียงตอบจากสาวขายรัก - เธอกลั้นใจ พยายามไม่นึกรังเกียจ

"อุ๊ย...พี่"

เต้าเนื้อหลุดตัวเป็นอิสระเมื่อตะขอด้านหน้าถูกปลดออกไปแล้ว โกเสิ่งเม้มเม็ดเล็กๆ บนยอดเต้าทั้งสองข้างสลับกันไปมาด้วยความเมามัน

"อย่ากัดนะคะพี่"

สาวขายรักฉะอ้อน เสียงหวานฉ่ำ

"ดูดอย่างเดียวพอนะคะ"

มืออีกข้างนึงของโกเสิ่งลูบจากด้านเอวลงไปตามลอนสะโพก พอสะดุดกับเส้นเล็กๆ ของสายเอวกางเกงใน โกเสิ่งก็แซะเอามันรูดลงไป

"อุ๊ย...หนาวจังพี่"

สาวขายรักช่วยใช้ปลายเท้าเขี่ยกางเกงในออกไปโยนแหมะที่ปลายเตียง บัดนี้ทั้งสองคนจึงเหลือแต่ความเปลือยเปล่าเท่าเทียมกันแล้ว

"ทำเถอะพี่"

ปูเร่งเร้ายิกๆ

"ปูใจคอสั่นหมดแล้ว"

"ขยับลงไปหน่อยสิ"

โกเสิ่งตบเบาๆ ที่สะโพก สาวขายรักหรี่ตามองโกเสิ่งเลยบุ้ยปากไปที่ขอบเตียง เธอยิ้มเล็กน้อยเพราะรู้แล้วว่าตัวเองต้องขยับไปตรงไหน

"ได้ค่ะพี่"

สาวขายรักขยับไปพาดร่างกับขอบเตียง โกเสิ่งก็เลื่อนตัวลงไปนั่งคุกเข่ากับพื้นอยู่เบื้องหน้าส่วนกลางของสาวบริการที่พาดอยู่กับขอบเตียงอย่างแจ่มชัด

"อย่ามองนานสิคะพี่"

สาวขายรักทำดีดดิ้น

"ปูเขินตายเลยพี่จ้องแบบนั้นน่ะ"

"ถ้าไม่ให้พี่จ้อง"

โกเสิ่งเลียริมฝีปากทีนึง

"พี่ก็ต้องจุ่มเลยน่ะสิ"

เขาตวัดปลายลิ้นออกมาใหม่ แต่คราวนี้เป้าหมายไม่ได้อยู่ที่เลียริมฝีปากของตนเอง เป้าหมายเปลี่ยนไปอยู่ที่จาวตาลที่ล่อตาอยู่เบื้องหน้า

โกเสิ่งลากปลายลิ้นผ่ากึ่งกลางของลำธาร สะดุดนิดๆ ที่ติ่งหินก็เลยวนปลายลิ้นเสีย 2-3 รอบเพื่อไม่ให้เสียเที่ยวที่ผ่านทางมา

"อื๊อย...พี่ขา"

สาวขายรักเกร็งสะโพกให้ลอยตัวพ้นจากขอบเตียง ก็เลยเท่ากับเป็นสองแรงบวกที่ทำให้ใบหน้ากับเนื้อเนินเบียดกันสนิทแนบแน่นยิ่งขึ้น

"เสียวค่ะพี่"

ปูร้องครวญครางเสียงกระเส่า

"ใช้อย่างอื่นได้แล้วค่ะ"

อ่านต่อหน้า 64

เพลิงรักเพลิงบาป

นวนิยาย โดย... ชาร ธารี

แด่..."วลาดิเมียร์ นาโบคอฟ" ผู้เขียน "โลลิตา"

38

"อย่าขี้แยซี่หนิง...หัดเป็นคนเข้มแข็งเข้าไว้ วันข้างหน้าของหนูยังมีอะไรที่จะต้องพบอีกเยอะ" ข้าพเจ้าเปลี่ยนมาเป็นลูบเส้นผมเธอเบา ๆ อย่างปลอบโยน เธอก็คลายมือออก เธอใช้กระดาษทิชชู่เช็ดน้ำตาแต่ตายังแดง ๆ อยู่

"ลองขึ้นไปถามพวกนั้นซิว่าอยากจะไปเที่ยวไหนกันหรือเปล่า" ข้าพเจ้าเป็นคนเอ่ยปากให้เธอขึ้นไปบอกมิลินกับพัชที่อยู่ห้องชั้นบน เธอลุกขึ้นไปโดยถือเป้ติดมือไปด้วย

ถึงวันนี้ข้าพเจ้าเชื่อแล้วว่าพ่อแม่เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่จะเลี้ยงดูให้ความรักและความอบอุ่นแก่ลูก ไม่ปล่อยปละละเลยเกินไป นิสัยและพฤติกรรมของลูกที่แสดงออกมาย่อมสะท้อนให้เห็นว่าพ่อแม่เลี้ยงดูพวกเธอมากันอย่างไร แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ข้าพเจ้าจะต้องมาเป็นผู้แก้ไขปรับปรุงทั้งหมด เพราะตัวข้าพเจ้าก็คือผลพวงของพ่อแม่ที่เลี้ยงดูมาและเมื่อเติบโตขึ้นข้าพเจ้าก็กลายเป็นคนแบบนี้

เมื่อทั้งสามคนลงมาข้างล่างอีกครั้งหลังจากอาบน้ำอาบท่าเสร็จเรียบร้อยแล้ว มีพัชคนเดียวที่สะพายเป้ติดตัวมาด้วยและแต่งตัวเรียบร้อยเหมือนกำลังจะออกไปไหน ยังไม่ทันที่จะถามอะไร หนิงก็เป็นคนเอ่ยกับข้าพเจ้าว่า

"พัชเขาบอกว่าต้องกลับบ้านวันนี้ให้ได้ เลยไม่มีใครอยากไปไหนแต่หนิงจะขออยู่นี่ก่อนนะ" เธอพูดเหมือนขออนุญาต ในใจข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวังเล็กน้อยที่พวกเธอไม่ไปเที่ยวที่ไหนสักแห่งทั้งที่ข้าพเจ้าเป็นคนอาสาพาไป

"เอาไว้วันหน้าดีกว่านะคะอา วันนี้พัชกลับก่อนนะคะ" เด็กสาวท่าทางหมวย ๆ ยกมือไหว้ข้าพเจ้าก่อนออกจากบ้านโดยมีสองเพื่อนสาวเดินออกไปส่งปากซอย

ข้าพเจ้ารู้สึกลังเลว่าจะออกรถดีหรือไม่เมื่อเห็นมิลินอยู่บ้านในวันนี้ ในความรู้สึกของข้าพเจ้าเหมือนว่าไม่ได้พบกันหลายวันแล้ว เธอจะคิดถึงข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าคิดถึงเธอหรือเปล่านะ...

ครู่หนึ่งสองสาวคือมิลินกับหนิงก็เดินกลับมาจากส่งพัชที่ปากซอย ข้าพเจ้าเห็นท่าทางเธอทั้งสองสนิทสนมรักใคร่กันดี อาจจะเป็นเพราะว่ามาจากพื้นฐานของครอบครัวที่ใกล้เคียงกันก็เป็นได้

"อ้าววันนี้อาไม่ออกรถหรือคะ" มิลินโผล่เข้ามาในบ้านยังคงเห็นข้าพเจ้านั่งอยู่ที่โซฟาอย่างไม่รีบร้อน

"เมื่อคืนฉลองกับเพื่อนบ้าน-ใหม่หนักไปหน่อยรู้สึกหนักหัวไงก็ไม่รู้" ข้าพเจ้าตอบไม่ตรงคำถามแล้วพูดต่อว่า "เพื่อนบ้านใหม่เพิ่งมาอยู่เมื่อวานนี้สองคนผัวเมียดูอัธยาศัยไมตรีใช้ได้ เค้าชวนอาร่วมวงด้วย"

"เป็นไงคุยกันถูกคอมั้ยคะ" มิลินถามขณะที่หนิงขอตัวขึ้นไปนอนพักผ่อนข้างบนเพราะเมื่อคืนเดินทางตลอดคืนมาถึงกรุงเทพ ฯ ตอนรุ่งเช้า

"ก็โอเค คุยกันได้ น่าจะเป็นคนต่างจังหวัดเหมือนกัน เพราะยังรู้สึกว่ามีเพื่อนบ้านมีอะไรอย่างเงี้ยะ"

"เดี๋ยวหนูขอตัวไปนอนพักบ้าง" มิลินขอตัวขึ้นข้างบนอีกคน ข้าพเจ้ายังนั่งอยู่ที่เดิมเพราะไม่รู้จะทำอะไรดี ใจนึกเสียดายรายได้ที่จะได้รับวันนี้อยู่บ้างเหมือนกัน แต่ความเกียจคร้านเฉื่อยชาดูเหมือนว่ามันมีอำนาจมากกว่า ประกอบกับข้าพเจ้าอยากอยู่ใกล้มิลินด้วย เลยไม่อยากออกรถ

หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็เข้าหาความเพลิดเพลินกับต้นไม้ข้างบ้านโดยพรวนดินให้มัน ตัดริดกิ่ง ถอนหญ้า นานแล้วที่ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจมันเพียงแต่รดน้ำเฉย ๆ เท่านั้น ข้าพเจ้าหมดเวลาไปกับ งานเล็ก ๆ น้อย ๆ ด้วยความรู้สึกว่าการงานที่ทำแล้วไม่ได้เงินเป็นผลตอบแทนดูว่ามันจะเป็นงานที่มีความสุข

ข้าพเจ้าอดหวนนึกถึงตอนที่ใช้ชีวิตเรียบง่ายอยู่ที่บ้านหลังนั้นไม่ได้ สภาพแวดล้อมไปด้วยป่าเขา ชาวบ้านในชนบทถึงอย่างไรก็ยังจริงใจกันมากกว่ามันเป็นเมืองเล็ก ๆ ที่ทำให้ผู้อยู่อาศัยรู้สึกตัวว่าเขาใหญ่ขึ้น เพราะอย่างน้อยคนที่อยู่เมืองนั้น แม้บ้านจะไม่ได้อยู่ใกล้ชิดติดกันแต่ว่าก็รู้จักกันเกือบหมด สภาพแวดล้อมล้วนมีส่วนกำหนดวิถีชีวิต ผู้คนอยู่ไม่น้อย บัดนี้วิถีชีวิตของข้าพเจ้าส่วนที่เหลืออยู่ก็กำลังถูกเมืองหลวงร่วมกำหนดด้วย

ข้าพเจ้าเดินวนไปวนมาอยู่ในบ้านเหมือนเสือติดจั่น ไม่รู้ว่าจะทำอะไรดีกับเวลาที่มีอยู่ ความเกียจคร้านมันทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ในที่สุดเวลาของข้าพเจ้าก็ถูกใช้หมดไปอย่างไม่มีค่าอะไรนัก ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างที่ค้างค้างอยู่ในใจ เพราะข้าพเจ้าไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดหรือได้พูดคุยเรื่องต่าง ๆ กับมิลินเลยตั้งแต่เธอกลับมา

จนกระทั่งรุ่งเช้าต่างคนต่างก็ออกจากบ้าน เธอออกไปกับหนิงตั้งแต่ตอนเช้าข้าพเจ้ายัง

ไม่ตื่น เธอเขียนโน้ตสั้น ๆ ไว้ว่าไปบ้านหนิงแล้วจะกลับมาตอนเย็น ก่อนออกไปทำงานข้าพเจ้าไปสำรวจในห้องนอนของเธอตามความเคยชิน แม่สองสาวนั้นพับผ้าห่มและเก็บที่นอนไม่ค่อยเรียบร้อยนัก ข้าพเจ้ารื้อตะกร้าผ้าที่ยังไม่ได้ซัก ทั้งบราและชั้นในถูกถอดขยุ้มโยนใส่ถังข้าพเจ้าหยิบมันขึ้นมาคลี่ออก ลายฉลุลูกไม้และเนื้อผ้าซีดไปจากเดิมแล้ว เดิมมันเป็นสีชมพูสดแต่ตอนนี้กลายเป็นเริ่มซีดเพราะใช้มาพอสมควร

ข้าพเจ้ามองอย่างพิจารณาด้วยตัณหาราคะ ตรงไหนมันควรจะอยู่ส่วนไหน ข้าพเจ้าจินตนาการถึงเวลาที่มันสวมใส่อยู่บนร่างของเธอ ตรงบริเวณเป้าดูจะสึกไปมากกว่าตรงจุดอื่น ๆ ข้าพเจ้าได้กลิ่นความสาวจากชั้นในที่อยู่ในมือ อารมณ์ใคร่อันพิสดารก็จู่โจมจับจิตใจข้าพเจ้า

ชั้นในผ้าเนื้อนุ่มถูกพันรอบกับเกลียวเนื้อของข้าพเจ้าที่มันกำลังผงาดขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าแต่งตัวจะออกไปขับแท็กซี่อยู่แล้ว ข้าพเจ้าหยุดคิดอยู่ครู่หนึ่งเหมือนจะต้านอารมณ์ดำกฤษณาที่กำลังเกิดขึ้นอย่างรุนแรง แต่ข้าพเจ้าก็ไม่อาจต้านทานมันได้ มือข้าพเจ้าเคลื่อนไหวเข้าออกตามอำนาจของมัน

ข้าพเจ้าเคยแต่อ่านหนังสือว่ามีผู้ชายบางประเภทชอบเก็บสะสมชั้นในของผู้หญิง หรือไม่ก็สามารถหาความสุขจากมันได้จากการสัมผัสดอมดมในขณะที่ช่วยตัวเอง ในหนังสือก็ระบุไว้ว่าอาการแบบนี้คือมีพฤติกามค่อนข้างไปทางคลั่งวัตถุ แล้วข้าพเจ้าล่ะที่กำลังทำอยู่นี้ล่ะไม่ใช่เพราะอาการโรคจิตดอกหรือ...หลังจากความใคร่ที่คุคลั่งขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยผ่านไป ข้าพเจ้ารู้สึกสลดหดหู่กับภาพที่ตัวเองเห็นตัวเองที่ตกอยู่ในหวงแห่งกามารมณ์อย่างถอนใจไม่ขึ้น นับวันมีแต่จะจมลึกยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ แต่ก็มีเสียงเล็ก ๆ ปลอบใจว่าไม่เป็นไรหรอก เพียงเท่านี้ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงหนักหนาอะไรนัก คนอื่น ๆ เขาก็เป็นกันแล้วคนอื่น ๆ ที่เขาช่วยตัวเองด้วยวิธีไหนบ้างก็ไม่รู้ ที่รู้ ๆ ส่วนมากผู้ชายทั้งโลกจะมีสักกี่คนนะที่ไม่รู้จักการช่วยตัวเอง

เพียงแต่ข้าพเจ้าว้าวุ่นนิดหน่อยก็ตรงที่เพราะวัยของข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ในช่วงวัยรุ่นที่เพิ่งรู้รสชาติของกามารมณ์ระยะแรกแล้ว เป็นความรู้สึกครั้งแรกที่ข้าพเจ้าต้องการจิตแพทย์เมื่อหวนย้อนไปนึกถึงพฤติกรรมทางเพศของตัวเองเท่าที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นการ "ถ้ำมอง" แอบดูแม่หนูน้อยอาบน้ำ

ข้าพเจ้าออกไปพร้อมกับรถแท็กซี่คู่ชีพเมื่อตอน 10 โมงกว่าแล้ว

เวลาต่อมาข้าพเจ้าเริ่มสังเกตเห็นอาการแปรเปลี่ยนของมิลินที่มีต่อข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่แน่ใจนัก คืนหนึ่งหลังจากเธอเข้านอนแล้ว ข้าพเจ้าจึงไปเคาะประตู เธอตะโกนใส่ข้าพเจ้าด้วยเสียงขุ่น ๆ ว่า

"จะนอนแล้ว"

"เปิดประตูหน่อยอามีอะไรจะคุยด้วย" ข้าพเจ้าพยายามพูดดีกับเธอ

"ไว้พรุ่งนี้ไม่ได้หรือคะ" เธอกระแทกเสียงคำว่า "คะ" หนัก ๆ

"คืนนี้แหละ" ข้าพเจ้ายืนยันอย่างดื้อดึง

ข้าพเจ้าได้ยินเสียงเธอบ่นพึมพำฟังไม่ชัดว่าอะไร แล้วก็เดินมาเปิดประตูแล้วเดินกลับไปที่เตียงล้มตัวลงนอนทำเหมือนกับว่าไม่สนใจข้าพเจ้าที่อยู่ในห้องนี้ ข้าพเจ้าทรุดลงนั่งมองอาการของเธออย่างไม่เข้าใจ ทั้ง ๆ ที่หลังจากดูทีวีจบขึ้นมาก็ไม่ได้มีอะไรกระทบกระทั่งกัน

"เดี๋ยวนี้มิลินรู้ไหมว่าหนูเปลี่ยนไป" ข้าพเจ้าพูดขึ้นด้วยความน้อยใจ

"เปลี่ยนอะไรหรือคะ หนูไม่เห็นรู้ตัวเลย" เธอทำเสียงแข็งทั้งยังไม่ยอมหันหน้ามาทางที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ สร้างความรู้สึกอึดอัดและพลุ่งพล่านให้กับข้าพเจ้ายิ่งนักเมื่อมาเจออาการแบบนี้ของเธอเข้า

"ถามจริง ๆ เถอะ" ข้าพเจ้าพูดพร้อมกับดึงไหล่ให้เธอนอนหงาย เธอพลิกมาตามแรงดึง ดวงตาของเด็กสาวไม่มีแววสะทกสะท้าน ข้าพเจ้าเสียอีกกลับแพ้อำนาจดวงตาคู่นี้อย่างราบคาบ ทั้งที่เคยมั่นใจมาตลอดว่าข้าพเจ้ายังไม่เคยตกอยู่ใต้อำนาจเสน่ห์ของผู้หญิงคนไหน

เธอมองข้าพเจ้าเหมือนจะบอกว่าจะถามอะไรก็ถามเสีย รำคาญเต็มทนแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดกับดวงตาที่ห่างเหินของเธอนัก

"เดี๋ยวนี้ไม่รักอาแล้วหรือ" ข้าพเจ้าถามคำถามที่ไม่น่าถามไปเลยเมื่อหลุดคำพูดออกไปแล้วจึงนึกขึ้นได้ เพราะนับตั้งแต่ข้าพเจ้ารู้จักกับเธอมาและมีความสัมพันธ์กันเล็กน้อย (แต่การที่ข้าพเจ้าต้องอพยพมาอยู่เมืองหลวงทำงานทุกวันนี้ไม่ใช่เพราะเพื่อเธอดอกหรือ) ถึงแม้เธอจะปล่อยให้ข้าพเจ้ากอดจูบหรือทำอะไรมิอะไรที่มากไปกว่านั้นแต่เธอก็ไม่เคยเอ่ยคำว่า "รัก" ข้าพเจ้าในฐานะคนรักเลย

เธอไม่ตอบแต่ในดวงตาและมุมปากบอกถึงอาการเหยียดหยามข้าพเจ้าอย่างเห็นได้ชัด

ข้าพเจ้าไม่รู้จะพูดอะไรต่อจึงลุกออกจากห้องมาอย่างอารมณ์เสีย ข้าพเจ้ากลับมานอนด้วยความรู้สึกกระสับกระส่าย คิดวิตกเกี่ยวกับเรื่องของมิลินที่กำลังเปลี่ยนแปลง เธอเป็นอะไรของเธอกันนะ ข้าพเจ้าได้แต่เฝ้าถามตัวเองด้วยความรู้สึกรุ่มร้อน ข้าพเจ้ากลัวเหลือเกินว่าวันหนึ่งเธอจะไปจากข้าพเจ้า วันนั้นชีวิตข้าพเจ้าจะเหลืออะไรไว้อีก กว่าข้าพเจ้าจะข่มตาหลับลงก็เป็นเวลาดึกโข

รุ่งเช้าข้าพเจ้าสะดุ้งตื่นเพราะเสียงเคาะประตู เมื่อเปิดประตูออกมาก็เห็นมิลินแต่งตัวนักเรียนเรียบร้อยแล้ว ใบหน้าเธอแย้มยิ้มแตกต่างกับเมื่อคืนลิบลับ

"อาคะหนูจะไปโรงเรียนแล้วนะ วันนี้อาจะไปทำงานหรือเปล่า" ทั้งใบหน้าและน้ำเสียงของเธอทำเหมือนกับว่าเมื่อคืนนี้เราไม่ได้กระทบกระทั่งกัน ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจที่อากัปกิริยาของเธอขึ้น ๆ ลง ๆ เช่นนี้ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ซักถามอะไร เพราะการที่เธอมาเคาะประตูบอกข้าพเจ้าว่าจะไปโรงเรียนนี่ก็หมายถึงว่าเธอ "ดี" กับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพยายามลืมแววตาที่เหยียดเย้ยของเธอที่เห็นเมื่อคืนนี้...

"ขยันเรียนหนังสือนะ" ข้าพเจ้าบอกกับเธอเพียงเท่านั้น ก่อนจะไปเธอยังรั้งใบหน้าของข้าพเจ้าไปหอมแก้มเอาใจ ข้าพเจ้าอดยิ้ม

อ่านต่อหน้า 62

ไฟลามทุ่ง

โดย... ไฮยซินธ์

ทหารลูกพระอาทิตย์จนมุม ต้องปักหลักสู้ชนิด "หลังกระแทกฝา" ฆ่าได้ทั้งศัตรูและแม้กระทั่ง...เพื่อน

37

หนังสือของผู้ตาย

บางที่นี่คงไม่ใช่อะไร**อื่นนอกจากภาพลวงตาเช่นกัน แต่ผมก็ไม่อาจสงสัยความรู้สึกของผมได้ การรำลึกนึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมาในชีวิตโดยตัวของมันเองเป็นประสบการณ์อย่างหนึ่ง–และใครจะบอกได้เล่าว่าผมไม่มีชีวิต ? แม้ผมไม่อาจเชื่อผู้อื่นได้ ผมก็ยังคงศรัทธาเชื่อมั่นในตัวผมเอง...**

ไฟกองใหญ่ลุกโหมน่ากลัวอยู่ในทุ่ง และที่ฐานล่าง ผมแลเห็นเปลวไฟแลบเลีย มีกองไฟอีกกอง–แคบ เปลี่ยนไปไม่แน่นอน เปลวยอดของมันงอเหมือนตะขอ พลิ้วสั่นคล้ายเข็มทิศ และผมรู้สึกว่ามันสามารถเปลี่ยนรูปทรงไปได้ตลอดเวลา

ประหลาดแท้ที่ภาพกองไฟเหล่านี้ผุดขึ้นพร้อมกับภาพของสิ่งที่ไหม้ไฟได้ ผมไม่รู้ว่ามันอยู่ใต้ควันไฟงอโค้งนั้น หรืออยู่ใต้กองไฟที่เปลวไฟลุกโหมที่ผมมองเห็น แต่ผมสามารถหลับตามองเห็นเปลือกพืชไร่ที่ไหม้ไฟกองสุม สูงพะเนินเหมือนจอมปลวก ผมมองไม่เห็นไฟ เห็นแต่เพียงควัน – ควันโขมงที่พลุ่งขึ้นเป็นวงเหมือนไอน้ำที่ยอดกองนั้น เคลื่อนตัวอย่างลำบากจากแหล่งกำเนิดและดูเหมือนถูกลมพัดกระจัดกระจายไปอย่างไม่เต็มใจ แล้วขยับเข้ารวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อนใหญ่ลอยขึ้นสู่ฟ้า ราวกับมีจุดหมายปลายทางอยู่กลางนภากาศ ทันใดผมก็มองเห็นจุดที่ทุ่งนั้นถูกไฟลุกโหมอีกครั้ง เหมือนเงาดำทะมึนเคลื่อนไปตามก้นแม่น้ำ ควันโขมงสำนั้นคลานเลื้อยไปเหนือตอข้าวตอหญ้าที่เพิ่งถูกเผาไหม้เกรียมดำเป็นตอตะโกหมาดๆ แล้วชอนไชวกเวียนเรี่ยต่ำไประหว่างรากโคนหญ้าที่รอดจากไฟผลาญและยังคงยืนต้นตั้งชะลูด

ไฟลามทุ่งนั้นมีรูปทรงเหมือนไฟลามทุ่งที่ผมพบภายหลังออกมาจากกองร้อยของผม แต่ในช่วงแรกเวลานั้นผมไม่ได้เดินเข้าไปใกล้ฐานกองไฟนั้นเลย ภาพของสิ่งที่ไหม้ไฟได้ในขณะนี้ต้องเป็นช่วงระยะแห่งการลืมเลือนเป็นแน่นอน

ในความคิดของผม หญ้าที่ถูกเผาเกรียมและเปลือกพืชไร่ที่ถูกไฟโหมเกี่ยวข้องต่อเนื่องกันจนแทบจะคล้ายกับมันอยู่ในกองไฟเดียวกันแน่ทีเดียวล่ะว่าความจริงที่มันเกี่ยวติดชิดใกล้กันในมโนสำนึกของผมชี้ชัดว่าช่วงเวลาที่เกิดคงชิดใกล้กันด้วย

ใช่ล่ะ...ผมคงมองเห็นควันไฟ และเริ่มเดินไปหามันในถัดต่อมาเป็นแน่นอน

แต่ด้วยจุดประสงค์ใดเล่า ? นี่ผมไม่อาจจำได้ เป็นอีกครั้งที่ความคิดของผมจดจำอะไรไม่ได้เลย กระนั้นจากการอนุมานของผมที่ว่าผมเดินต่อไป ภาพใหม่ภาพหนึ่งก็ผุดขึ้นในพื้นผิวความคิดของผม

ภาพตัวผมเองกำลังเดินย่ำไประหว่างภูเขาและท้องทุ่ง โดยมีปืนเล็กยาวพาดอยู่บนบ่าปรากฏขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เครื่องแบบทหารสีเขียวที่ผมสวมอยู่ซีดเลือนไปเป็นสีน้ำตาลอ่อน และมีรูขาดหลายรูที่แขนเสื้อและไหล่ ร่างนั้นเดินเท้าเปล่า ใช่จากรอยเว้าของลำคออันซูบผอมขณะที่เขาอยู่ข้างหน้าผมสองสามก้าวนั้น ผมบอกได้ว่านี่คือผม พลทหารชั้นหนึ่งทามูระ แน่นอน

แต่ถ้าอย่างนั้น ใครคือ 'ผม' ซึ่งกำลังมองไปที่ร่างนั้นในเวลานี้เล่า ? นี่ก็เป็นผมอีกนั่นแหละ แท้จริงแล้วใครบอกเล่าว่า 'ผม' มิได้กอปรขึ้นจากคนสองคน ?

ธรรมชาติแวดล้อมเงียบสงัดไร้สรรพสำเนียง ราวกับอยู่ใต้น้ำดูเหมือนว่าภูเขา ต้นไม้ ก้อนหินและหญ้า ล้วนลอยล่องลงผ่านที่ว่างเปล่าสูงตระหง่านมาปักรากอยู่ที่นี่ ที่ก้นของธรรมชาติ สูงขึ้นไปบนสวรรค์ พระผู้เป็นเจ้าทรงนิรมิตสร้างสรรค์ทุกอย่างขึ้น แล้วพระองค์ก็ปล่อยมันให้จมดิ่งลงสู่ก้นเบื้องล่างนี้ พระองค์ทรงพระกรุณาปล่อยให้มันแทงทะลุร่างกายอันยิ่งใหญ่ตรงมาสู่ที่ตั้งปัจจุบัน

ธรรมชาติแวดล้อมเป็นรูปทรงไร้การเคลื่อนไหว ซึ่งใช้เวลาที่พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้ตกลงมาไปสิ้นแล้ว และบัดนี้ไม่อาจจมต่ำลงได้อีกต่อไป

ผม, มนุษย์ผู้หยิ่งยโสที่ถูกผลักไสด้วยกิเลสอันมืดมน เดินผ่านที่ว่างเปล่าไม่สิ้นสุดนี้ไปโดยมีปืนเล็กยาวพาดอยู่บนบ่า ท่าทางเดินของผมไม่สะทกสะท้านราวกับว่าผมเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักความหิวโซกระนั้น ผมกำลังเดินไปที่ไหนหนอ ?

ผมกำลังเดินไปหาไฟลามทุ่ง ไปยังที่ที่คนฟิลิปปินส์อยู่ ผมกำลังเดินไปลงโทษมนุษย์เหล่านั้นทุกคนขณะที่พวกมันหมอบคลานอยู่ข้างทางเหนือโลกที่เผชิญหน้าพระผู้เป็นเจ้าตรงผง–มนุษย์ที่ทำให้พระผู้เป็นเจ้าเจ็บปวดเหล่านั้น

แต่ถ้าผมเป็นเทพยดาในพระผู้เป็นเจ้า ทำไมผมจึงทุกข์โทมนัสอย่างนั้น ? ทำไมหัวใจของผม ซึ่งบัดนี้เป็นอิสระจากพันธะทางโลกย์ทั้งปวงแล้วจึงเต็มไปด้วยความไม่สบายใจและความประหวั่นพรั่นพรึง ? ผมต้องไม่ทำอะไรผิดพลาดอีก...

จากภูเขาลูกนั้นมีไฟลามทุ่งปรากฏขึ้น ขณะโบกกระพือแกว่งไปแกว่งมาเหมือนพืชทะเล ไฟนั้นโชนลอยสูงขึ้น สูงขึ้น ยังคงสูงขึ้น

ดวงอาทิตย์อยู่ที่ไหน ? มันคงอยู่เหนือฟ้าและอยู่เหนือน้ำที่ครอบคลุมที่ว่างเปล่านี้เหมือนพระผู้เป็นเจ้าเป็นแน่แท้

หญ้าบนยอดเขาน้อมตัวลู่อยู่ใต้กระแสน้ำ ไฟเผชิญกับป่าเตี้ยต่ำทะมึนที่โอบล้อมยอดเขา และมันเหินลอยลับราวกับหนีจากผู้ไล่ตาม

มันอยู่นั่น–ใช่แล้ว มนุษย์ร่างหนึ่งอยู่บนยอดเขานั่น ผมลั่นกระสุนจากปืนเล็กยาวของผมโป้งออกไป แต่พลาด มันวิ่งหมอบประหลกๆ ลงกับเนิน และเมื่อพ้นระยะยิงมันก็ยืดแผ่นหลังหราอย่างมั่นใจและลับหายเข้าป่าไปอย่างแคล่วคล่อง

มีคนอื่นๆ อยู่ด้วย ร่างส่วนบนสุดของพวกมันโผล่อยู่เหนือหญ้าลู่ หนึ่ง...สอง...สามคน...

พวกมันปราดเข้ามาหา เดี๋ยวหมอบ เดี๋ยวผลุบๆ โผล่ๆ เหมือนกับหุ่นยนต์ พวกมันปรี่เข้าหาผมเหนือหญ้าลู่ด้วยใบหน้ามอมดำ ไม่ ผมต้องไม่พลาดอีก

ดวงอาทิตย์อยู่ที่ไหน ?

บัดนี้ไฟลามมาแล้ว มันลามเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว–ไฟบ้านั่น–ไหม้หญ้าที่รัดล้อมอยู่รอบตัวผมด้วยคอที่ยืดเหยียดและปากที่เปิดอ้า ไฟระยำนั่นลามเลียเข้ามาใกล้ หลังควันโขมงนั่น มีมนุษย์กำลังหัวเราะลั่นอยู่เหมือนเดิม

ไม่หนักหนาสาหัสหรอก
มันไม่หนักหนาสาหัสหรอก

ผมมองเห็นตัวเองยกปืนเล็กยาว–ปืนเล็กยาวที่มีตราดอกเบญจมาศถูกกากบาทไว้–ขึ้นอย่างเร็ว สิ่งที่รองรับมันไว้เบื้องล่างคือมือซ้ายอันสวยงาม ซึ่งเป็นอวัยวะในร่างกายส่วนที่ผมภาคภูมิใจที่สุด

ทันใดนั้น ผมก็รู้สึกถูกตีผลัวะที่หลังศีรษะ ความรู้สึกงงงวยแผ่ซ่านไปทั่วร่าง ใช่แน่นอนละว่า ผมลืมทุกอย่างไปสิ้น–นี่คือตอนที่ผมถูกตี เรื่องราวสิ้นสุดลงอย่างนั้น สิ่งที่ผมหวังนับตั้งแต่วันที่ผมเข้ามาในโรงพยาบาลนี้ก็คือความตาย–และบัดนี้มันกำลังจะมาถึงในที่สุด

ขณะนี้ความปีติอันปวดร้าวก็เข้าสู่ร่างของผมจากเบื้องบนเหมือนเล็บยาวจิกทะลุกะโหลกศีรษะของผมอย่างช้าๆ และผ่านมาจนถึงฐานสมอง

แต่ทำไมผมยังอยู่ ? แม้ผมจะมองไม่เห็นพวกมัน ผมก็ถูกพวกมันมองได้ และพวกมันสามารถปฏิบัติจัดการกับผมได้ตามที่มันปรารถนา พวกมันสามารถวางผมนอนลงบนโต๊ะผ่าตัดของพวกมันแล้วจัดการกับกะโหลกศีรษะแตกของผม และทำอะไรอื่นๆ อีกตามแต่ที่พวกมันพึงใจ

ผมเคยคิดว่าเมื่อคนเราตาย สติสัมปชัญญะก็หมดสิ้นไปด้วย ผมคิดผิดไปถนัด อะไรต่อมิอะไรไม่ได้สิ้นสุดไปด้วย แม้เมื่อเราตาย ผมต้องบอกสิ่งนี้ให้เพื่อนของผมรู้ ผมตะโกนลั่นออกไปว่า "กันยังอยู่โว้ย !" แต่เสียงของผมไปไม่ถึงแม้แค่หูของตัวผมเอง

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไร้เสียง คนตายก็ยังมีชีวิตต่อไป ไม่มีเรื่องอย่างเช่นความตายเฉพาะตัวหรอก ความตายเป็นเรื่องกว้างขวางทั่วไป แม้หลังจากเราตาย เราก็ยังตื่นอยู่ตลอดไปและยังคงต้องตัดสินใจต่อไป ผมควรเปิดเผยเรื่องนี้ให้มนุษย์ทุกคนรู้ แต่ก็สายไปเสียแล้ว...

บนทุ่งรกร้าง หญ้ายังคงโบกแกว่งไปมารอบตัวผม ด้วยการเคลื่อนไหวไม่จบสิ้นเหมือนกับที่ผมเห็นตอนยังไม่ตาย ในท้องฟ้าอันมืดมิดดวงอาทิตย์ยังคงส่องรัศมีมืดทึมกว่า เหมือนหินละลายสีเข้มจากภูเขาไฟ แต่มันสายไปแล้ว...

คนหลายคนเดินฝ่าพงหญ้าเข้ามาหา ดูเหมือนพวกเขาหมอบคลานมาข้างหน้าพร้อมกับแหวกหญ้าสูงด้วยเท้า พวกเขาคือผู้คนที่อาศัยอยู่ในโลกเดียวกับผมเวลานี้ เป็นผู้คนที่ผมฆ่า–หญิงฟิลิปปินส์คนนั้น ยาซีดะ นางามัทซึ

คนตายพวกนั้นกำลังหัวเราะลั่น ถ้านี่คือการหัวเราะอย่างบรมสุขจริงๆ แล้วมันก็เป็นเรื่องน่าขนพองสยองเกล้าโดยแท้ !

ขณะนี้ความปีติอันปวดร้าวก็เข้าสู่ร่างของผมจากเบื้องบนเหมือนเล็บยาวจิกทะลุกะโหลกศีรษะของผมอย่างช้าๆ และผ่านมาจนถึงฐานสมอง

ฉับพลันนั้นผมก็เข้าใจ ผมรู้แล้วว่าทำไมพวกเขาจึงหัวเราะ มันเป็นเพราะผมไม่ได้กินพวกเขานั่นเอง แน่นอนละว่าผมฆ่าพวกเขา แต่ผมไม่ได้กินพวกเขา ผมฆ่าพวกเขาเพราะสงคราม พระผู้เป็นเจ้ายถากรรม–บังคับอยู่นอกตัวผม แต่แน่ใจได้ว่าเป็นเพราะความตั้งใจของผมเองที่ผมไม่กินพวกเขา นี่คือเหตุผลว่าทำไมในหมู่พวกเขา ผมจึงสามารถเพ่งดูดวงอาทิตย์มืดในเมืองคนตายนี้ได้

แต่บางทีในขณะเดียวกันผมอาจยังคงมีชีวิตเป็นเทพยดาที่ตายแล้วพกพาอาวุธปืนเล็กยาวด้วยปรารถนากินเพื่อนของผม เป็นการลงโทษจริงๆ ก็ได้ บางทีความปรารถนาอันซ่อนเร้นของผมคงอยากทำให้บรรลุไปตามที่ปรารถนาไว้จริงๆ เมื่อผมมองเห็นไฟลามทุ่งเหล่านั้น และเดินไปค้นหาผู้คนที่ซ่อนอยู่เบื้องใต้ไฟเหล่านั้น

ถ้าชั่วขณะนั้นผมกำลังร่วงลงสู่บาปผ่านความภาคภูมิใจของผม ผมก็ถูกตีเข้าที่หลังศีรษะ โดยผู้จู่โจมที่ไม่รู้ว่าเป็นใคร...

ถ้าพระผู้เป็นเจ้าประทานความรักให้ผม พระองค์ก็ทรงยินยอมให้ตระเตรียมการดีนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว...

ถ้าคนที่ตีผมเป็นชายผู้ยิ่งใหญ่ที่ยอมให้ผมกินเนื้อของเขาบรรเทาความหิวบนยอดเขาสีแดงเข้มนั้น...

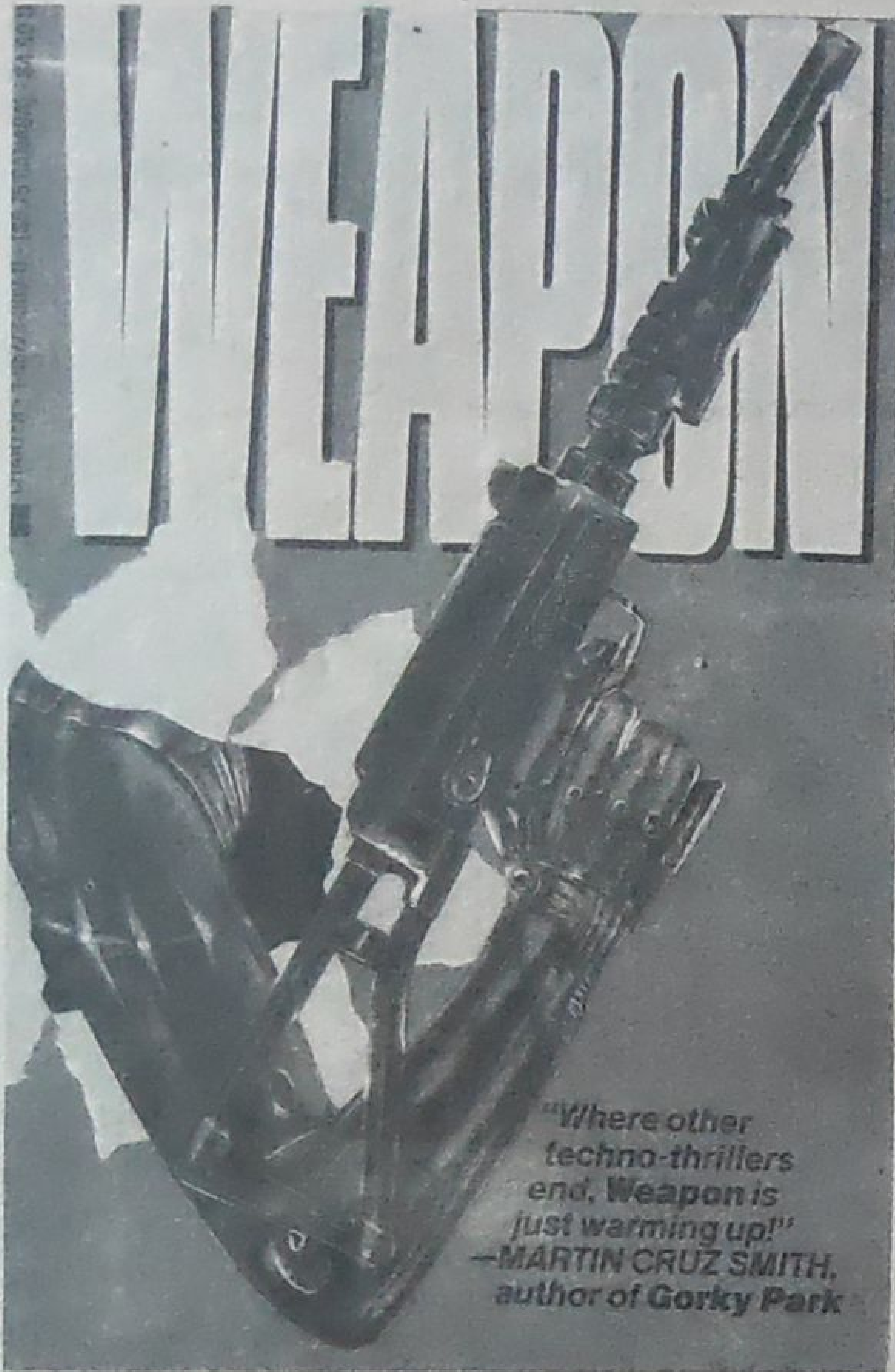
ถ้านี่คือการแปลงร่างของพระคริสต์เอง...

ถ้าพระองค์เห็นแก่ผมด้วยการส่งผมลงมายังทุ่งเกลื่อนภูเขาในฟิลิปปินส์จริงๆ แล้ว..

ผมก็ขอน้อมบูชาในพระผู้เป็นเจ้า

(จบ)

"โซโล" หุ่นสงคราม

"ศิริพงศ์" เรียบเรียงจากเรื่อง "เวปอน"
เขียนโดย... โรเบิร์ต เมสัน

ต้นไม้ค้อมกิ่งใบและโอนเอนไปมาท่ามกลางกระแสคลื่นลมของเฮลิคอปเตอร์ที่ร่อนลงไปประชิด บิลล์ สจ๊วต เอนตัวแนบกับราวระเบียงด้านหลังเฝ้าดูเครื่องฮิวอี้, ส่งเสียงสนั่นปานฟ้าร้องแกมกับเสียงฟี้ดฟี้ด, คล้ายมังกรอุ้ยอ้ายพุ้ยอากาศให้ตัวลอยอยู่บนฟ้า ส่วนหางอากาศยานบิดส่ายเพื่อรักษาสมดุลให้ตัวมันเองขณะที่มันวูบลงสู่ผืนสนามหญ้าที่ตุ๊ดแต่งเรียบร้อย มันพักตัวหมอบตะคุ่มอยู่ตรงนั้น เกิดเสียงครางทันทีเพราะพลังเครื่องยนต์ลดลง คล้ายกับเสียงถอนหายใจเฮือกโล่งอกโล่งใจ นายพลไคลด์ เฮย์เนส โดดผลุงลงมา ดูแกร่งกร้านในชุดพรางตาออกสนามรบ ซึ่งเปรอะเหงื่อเป็นด่างดวง, เอ็ม-16 กระบอกหนึ่งอยู่ในมือของเขา ดูท่าไม่มีข่าวดีเอาซะเลย

ฝ่ายคอนตร้าส์ได้ค้นพบหมู่ทหารฝ่ายแซนดินิสต้า บิลล์ผละจากราวระเบียงแล้วเข้าไปข้างในเพื่อสอดแทรกนายพลไคลด์ ที่ยอดบันไดด้านใต้ของคฤหาสน์ตรงทางเข้าสู่ห้องพักด้านใน, บิลล์หยุดรอ

"ไอ้เครื่องจักรระยำของคุณมันออกไปแล้ว ด้วยตัวมันเอง" ไคลด์ยืนอยู่ที่เชิงบันได "พวกเขาพบรอยเท้ามันใกล้ๆ กับจุดตก" เขาสะบัดหน้าไปทางห้องศูนย์ควบคุม, หมุนตัว, แล้วเดินผละไป

บิลล์เดินตามหลัง, พยายามสะกดกลั้นรอยยิ้ม...ไม่มีใครสามารถจับกุมตัวโซโล

นายพลไคลด์ออกคำสั่งทางวิทยุปาวๆ, ให้หน่วยทหารควบคุมพื้นที่ไว้ก่อน ยังไม่ต้องถอนกำลัง

บิลล์นั่ง เขาเปิดสวิตซ์ตรวจหาโซโลและจอภาพคอมพิวเตอร์ของเขา

"เพิ่มเป็นสองเท่า" นายพลไคลด์กระโชกคำสั่ง เขาหมุนเก้าอี้มาทางบิลล์, เอานิ้วเสยเรือนผมอันเปียกชื้นและกล่าว "ถ้าผมไม่พบโซโล, ผมถูกเล่นตูดแน่นอน"

บิลล์พยักหน้า

"และถ้าผมถูกเล่นตูด" ไคลด์กล่าวต่อ "คุณก็ถูกด้วย"

มันไม่จริงหรอก, แน่นอน ถึงแม้ว่าไคลด์จะปรักปรำเขาแบบหาแพะรับบาป แต่ถึงอย่างไรบิลล์ก็มีส่วนเป็นเจ้าของกิจการ บริษัทอิเล็กตรอน ไดนามิกส์ ถึงครึ่งหนึ่ง บริษัท อิเล็กตรอน ไดนามิกส์นั้นมีเพียงหนึ่งเดียว แต่นายพลอย่างไคลด์ หรือที่ระดับสูงๆ กว่ามีมากมายหลายคน คนในองค์การอวกาศนาซ่าที่รับภารกิจในโครงการแชลเลนเจอร์ ไปกันแล้วมากมายหลายคน, แต่มอร์ตัน-ไธโอโคล ยังสร้างอุปกรณ์สำหรับจรวดเพื่อกระสวยอวกาศ นายพลไคลด์ต่างหากที่มีสิทธิ์สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง, แต่ไม่มีประโยชน์อะไรเลยในการเน้นประเด็นนี้แบบต่อปากต่อคำเพื่อเอาชนะ บิลล์จึงพยักหน้าเป็นเชิงยอมรับและถาม "คุณไม่พบอะไรเลยหรือ ?"

"ถูกแล้ว พวกคอนตร้าส์จับเป็นพวกแซนดี้ได้หนึ่งคน"

"คนเดียวหรือ ?" บิลล์เผลอบีบพนักเก้าอี้จนข้อต่อนิ้วโปนซีด

"นั่นแหละสิ่งที่ผมพูด !" ไคลด์ทุบเคาน์เตอร์ดังปัง "ให้ตายห่าวะ ! คุณยังคิดว่าเรามาเล่นวิดีโอเกมที่นี่หรือ ?"

บิลล์เกิดความรู้สึกอยากโดดเข้าเค้นคอไคลด์...เพราะไคลด์คือคนรับผิดชอบกับความยุ่งเหยิงครั้งนี้ เขาพูดแผ่วๆ "ผมไม่เคยคิดว่าเรามาเล่นวิดีโอเกมกันที่นี่หรอก, ไม่เคยเลย, ไคลด์ ผมแค่แปลกใจเท่านั้นว่าพวกเขาฆ่าพวกนั้นมากมายหลายคนเหลือเกิน ผมคิดว่าจะเป็นการดีกว่านะ ถ้าเราจับเชลยมาสอบสวน-"

"นั่นถูกต้อง-" ไคลด์หยุดพูดเมื่อบริกรเดินเข้ามา พร้อมด้วยถาดเครื่องดื่ม เขาหยิบแก้วจากถาดแล้วเหม่อมองที่ว่างขณะที่บิลล์หยิบแก้วเครื่องดื่มของเขา ครั้นบริกรผละไป, ไคลด์จึงพูดต่อ "เราน่าจะจับกุมพวกนั้นทั้งหมด นรก, พวกมันถูกล้อมไว้หมด-แต่คุณต้องเข้าใจว่าพวกคอนตร้าส์เหล่านี้เกลียดชังพวกแซนดี้มากมาย-ควบคุมพวกเขาได้ยาก แต่ไม่เห็นเป็นไร เรามีอยู่คนหนึ่งซึ่งยังมีชีวิตนานพอ ระดับ

ผู้บังคับบัญชาซะด้วย พวกนั้นยังไม่ได้ตัวโซโล ไม่รู้ว่าเราพูดเรื่องอะไรกัน"

"มีชีวิตนานพอหรือ ?"

"ช่าย" ไคลด์ยกมือขึ้น, ทำท่าให้เห็นว่าหยุดเรื่องนี้ได้แล้ว "ลืมมันเถอะ, โอ.เค. ? ผมอยากจะรู้ว่าคุณจะทำเหี้ยห่าอะไรบ้าง"

"ผมหรือ ?"

"ก็คุณเป็นคนสร้างไอ้ตัวเหี้ยห่านั่น คุณบอกผมซิว่าเราจะค้นพบมันได้ยังไงตอนนี้ โดยที่เรารู้แล้วว่ามันไม่ได้ชำรุดเสียหายอะไรเลย โดยที่ตอนนี้เรารู้แล้วว่ามันหนีไปด้วยตัวของมันเอง...จะต้องส่งสัญญาณติดตามร่องรอยบางอย่าง, ถูกต้องไหม ?"

บิลล์มองจอภาพประจำตัวโซโล...คงเดิมในสภาพไฟฟ้าสถิต "เราหวังกันไว้ว่าโซโลจะเป็นเครื่องจักรเพื่อการต่อสู้โดยตลอดกาล, นะไคลด์ เท่าที่เขารู้ทั้งหมดก็คือเรื่องการต่อสู้ การต่อสู้แบบมือเปล่า วิธีสร้างและใช้อาวุธชนิดหนึ่งชนิดใด เขารู้ยุทธศาสตร์ วิธีการจู่โจม, ป้องกัน, ล่าถอย, และหลบหนี เขาได้ข้อมูลสะสมในวิธีการสู้รบเยี่ยมยอดต่อเนื่องมานับพันๆ ปี เพื่อปรับวิธีการเหล่านั้นมาใช้ในปัจจุบัน" บิลล์จิบเครื่องดื่มของเขา, เขย่าน้ำแข็ง "และเขาเงียบ และสามารถกำบังตัวเพื่อไม่ให้ข้าศึกตามรอยเขาได้ ผมหมายความว่า...พวกเราได้ทำอย่างดีที่สุดแล้วเพื่อให้เขาอยู่ยงคงกระพัน แต่ระบบชนิดดีเลิศนั่นกับทำงานต่อต้านพวกเรา"

"ถ้าค้นด้วยรังสีอินฟราเรดล่ะ ?"

"โอกาสเป็นไปได้น้อยมาก ตอนที่โซโลเคลื่อนไหวตัว, อุณหภูมิที่พื้นผิวร่างกายตกประมาณหนึ่ง-ยี่สิบ ถ้าเขาโผล่ออกมาในพื้นที่เปิดโล่ง ตามทฤษฎีนั้นก็อาจกำหนดตำแหน่งของเขาได้จากดาวเทียม แต่ยังมีสิ่งอื่นๆ มากมายหลายอย่าง ที่มีอุณหภูมิสูงถึงระดับนั้นในแสงอาทิตย์

ก็คุณเป็นคนสร้างไอ้ตัวเหี้ยห่านั่น คุณบอกผมซิว่าเราจะค้นพบมัน ได้ยังไงตอนนี้ ?

ก็เปรียบเหมือนว่าเขาคือคนคนหนึ่งซึ่งปะปนอยู่ในกลุ่มคนจำนวนมาก"

"แล้วถ้าว่าแบตเตอรี่ของมันหมดไปล่ะ เราก็จะได้เครื่องจักรระดับลับสุดยอดเครื่องหนึ่ง, ไร้ชีวิต, เย็นเฉียบ...นอนนิ่งอยู่ในป่านั่นรอคนไปค้นพบอยู่ตรงอีกด้านของเขตแดน"

"ก็ไม่แน่ไปหรอก" บิลล์เรียกแผนผังแผ่นหนึ่ง ซึ่งแสดงระบบพลังงานของโซโลมาปรากฏบนจอภาพ "แบตเตอรี่ตัวหลักสามารถจ่ายพลังงานให้เขาไปได้อย่างเต็มที่ อย่างน้อยๆ ก็ยี่สิบชั่วโมง พอแบตเตอรี่ตัวนี้เริ่มหมดพลังไฟ เขาก็ยังได้รับพลังงานจากเครื่องปั่นพลูโตเนียมชิ้นเล็ก ซึ่งช่วยเสริมระบบความทรงจำของเขา" บิลล์ชี้ไปที่สายเส้นกราฟจุดหนึ่ง ซึ่งก่อตัวขึ้นบนจอภาพ "ตอนที่เขาได้รับพลังงานสำรอง, เขาไม่สามารถเคลื่อนไหว พลังงานส่วนนี้ ถูกออกแบบมาเพื่อยังส่วนสมองของเขาให้ทำงานกรณีเกิดเรื่องฉุกเฉินหรืออุบัติเหตุ มันจะปล่อยพลังงานออกมาจำนวนน้อยมากๆ - ดูจุดนี่สิ เห็นไหม ? - มีพลังงานส่วนเกินจากที่เขาต้องการใช้หล่อเลี้ยงสมองเพียงไม่กี่มิลลิวัตต์"

"แล้วเป็นไง ?"

"แล้วก็...นั่นหมายความว่ามีโอกาสเป็นไปได้มาก ที่เขาจะใช้พลังงานส่วนเกินไม่กี่มิลลิวัตต์ ประจุพลังส่วนนั้นแก่แบตเตอรี่ตัวหลัก ต้องใช้เวลานับสัปดาห์ๆ กว่าจะสะสมพลังนั้นได้สักสิบเปอร์เซ็นต์ แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าเป็นไปได้ และถ้าผมรู้ว่ากรณีเช่นนี้น่าเป็นไปได้, โซโลก็ต้องรู้เหมือนกันกับผม"

"คุณหมายความว่ามัน...เอ้อ...เขาสามารถพักผ่อนนอนหลับ, พักอยู่อย่างนั้นและสามารถไปต่อไปด้วย ?"

"ช่าย...และเขาสามารถทำเช่นนั้นเป็นปีๆ เลยล่ะ"

"กี่ปีกัน ?"

"อย่างน้อยก็ยี่สิบปี, โดยประเมินว่าไม่เกิดอุบัติเหตุเสียหายขั้นร้ายแรง"

ไคลด์นั่งห่อเหี่ยวกับเก้าอี้, จิบเครื่องดื่ม, เหม่อมองสู่ที่ว่างเปล่า..."บิลล์, ตอนที่ดาวเทียมหลุดจากการควบคุม, หรือไม่สามารถอยู่ในวงโคจร, พวกคนที่เจพีแอลนั่นส่งสัญญาณที่เปลี่ยนโปรแกรมดาวเทียมได้, เพื่อหาทางผ่านวงจรใหม่, สร้างสัญญาณวงจรให้กลับสู่สภาพปกติ, ถูกต้องไหม ?"

"ถูกต้อง" บิลล์หันไปมองจอภาพคอมพิวเตอร์อีก เขาจิ้มคีย์บอร์ดและบังเกิดภาพลวดลายสัญลักษณ์บนจอ "เคยเห็นนี่ไหม ?" บิลล์ชี้ไปที่รูปสี่เหลี่ยม มีเส้นสายมากมายผ่านออกมาจากสี่เหลี่ยมนั้น

"อะไรล่ะ ?" ไคลด์ไม่สามารถอ่านเข้าใจแผนผังระบบไฟฟ้า

"อื้อม, นั่นไงที่เขาทำได้เลย"

"ทำอะไร ?"

"หนีไงล่ะ" บิลล์เอ่ย "นั่นเป็นส่วนแผงควบคุมการทำลายสวิตช์และการติดต่อสื่อสารของเขา สัญญาณจากข้างบน, ส่วนที่เชื่อมกับดาวเทียม, วิทยุสื่อสาร เป็นแผงที่ตั้งโปรแกรมได้" บิลล์เลื่อนนิ้วของเขาไปตามจอภาพสู่สัญลักษณ์อีกจุด, เป็นวงกลมมีลูกศรหนึ่งขีดอยู่ข้างใน "แต่ถ้าโซโลจงใจระเบิดทรานซิสเตอร์ตรงจุดนี้โดยผ่านกระแสไฟฟ้าแรงๆ ผ่านเข้าไป, เขาก็จะทำลายได้ ยังกับเอากรรไกรตัดสายอะไรสักสายในวงจร เขาจะต้องทำอย่างนี้แน่นอนเลย มันก็เหลืออยู่เพียงจุดนี้...ทำลายสวิตช์ควบคุมการติดต่อ แล้วเขาก็จะกระทำการโดยอิสระ...และเป็นทางเหลือทางเดียวของเราเช่นกัน"

"ไม่มีทางอื่นเลยหรือ ?"

"เราจะลองใช้วิธีการบางอย่างกับวิทยุสื่อสาร, แต่โซโลจะป้องกันจุดนั้นเช่นกัน เห็นได้ชัดเลยว่าเขาต่อต้านการถูกชักจูง" บิลล์ไม่อาจสะกดกลั้นยิ้มแว่บหนึ่ง เรื่องที่กำลังพูดถึงอยู่นี้ ล้วนเป็นผลงานสร้างสรรค์ระดับอัจฉริยะจากมันสมองของเขาเอง "มันเป็นเครื่องหมายที่ดีอย่างแน่นอน บ่งบอกว่าเขาปรับและพัฒนาตัวเองอย่างมาก, สารพัดประโยชน์, เป็นนักรบ, คุณไม่คิดแบบนี้หรือ ?"

"แม่ง..., สจ๊วต" ไคลด์สบถแล้วดื่มรวดเดียวเกลี้ยง "อัจฉริยะทางวิทยาศาสตร์สามารถอธิบายได้แต่แก้ไขอะไรไม่ได้เลยหรือ ?"

"ผมยังไม่ยอมแพ้หรอก, ไคลด์ ผมจะเดินเครื่องกระตุ้นที่แผงวงจรหลักของคอมพิวเตอร์, ตรวจหาจุดที่อ่อนแอสักจุด ปัญหาก็คือ...ในเบื้องต้นเราออกแบบสร้างเขามาให้เป็นเครื่องจักรที่ทรงประสิทธิภาพและแข็งแกร่งที่สุด แต่-" บิลล์หยุดพูดพลางถอนหายใจ, พยายามคิดหาคำพูดอะไรสักอย่างที่เหมาะสม "เราจะมีโอกาสมากที่สุดก็ต่อเมื่อใช้เหตุผลกับเขา, เจรจาให้เขากลับมาเอง"

"นั่นถูกต้อง !" ไคลด์มีชีวิตชีวาโดยฉับพลัน "เขาสามารถรับฟังเสียงเรา, ใช่ไหมล่ะ ?"

"อาจเป็นไปได้ จนกว่าแบตเตอรี่ตัวหลักจะหมดพลังงาน"

"อย่างงั้น, ก็เริ่มเจรจากับไอ้...แม่งเลยสิ" ไคลด์ลุกพรวดพราด, ยกกำปั้นข้างหนึ่งทุบกับฝ่ามือ

อ่านต่อหน้า 62

สมหายใจคนเดินทาง

โดย... บาร์'ส แมน

ชายพเนจรจาก "เมืองไทย" เล่าเรื่องการใช้ชีวิต ในต่างแดนอย่างคุ้มค่า ซ่าส์กับสาวต่างชาติทุกรูปแบบ

36

การเดินทางครั้งใหม่

ซาแมนตากลับมาในตอนเช้าวันอาทิตย์ ผมไปรับเธอที่สถานีรถโดยสาร ซูแยกจากผมไปตอนดินฟ้าทิศตะวันออกออกสีระเรื่อของแสงทอง

ซาแมนตาดูสดใส เราโผเข้าหากอดจูบกันเนิ่นนาน ผมพยายามที่จะทำตัวให้เป็นปกติ แล้วพบว่า มันไม่ใช่เรื่องยากแต่อย่างใด หาก "เรา" เข้าใจสภาพและความเป็นไปที่มันเกิดขึ้น

ดวงตาของซาแมนตา จับจ้องผมเหมือนจับพิรุธ...

"มีอะไรหรือ" ผมถาม

"ฉันว่าคุณผอมไปหน่อย งานหนักหรือ" เสียงนั้นถามแบบห่วงใย

"ผมอยากลดน้ำหนัก..." ผมว่าตามน้ำ

มาถึงบ้าน ซาแมนตาดูมีความสุขต่อการเดินทางกลับบ้านอีกหน เธอจมตัวเองอยู่บนเตียงและเสียงเพลงพร้อมกับกองจดหมายและงาน เราจูบกันเป็นพิธี และผมขอตัวออกไปหาเพื่อนร่วมงาน วันนี้เรามีนัดไปดูฟุตบอลระหว่างหัวเมือง แข่งกันในวันหยุด

ฟุตบอลที่ผมว่านี้ ใช้ตีนเตะ ฝรั่งเรียกซ็อคเกอร์ แต่ออสซี่ถ้าคุณพูดถึงฟุตบอล มันจะหมายถึงเกมที่คนออสเตรเลียนคิดขึ้นมาใหม่ เขาเรียกว่าออสเตรเลียนฟุตบอล คือเตะก็ได้ จับก็ได้ วิ่งไปเหมือนรักบี้ก็ได้ คือเอาทุกเกมมารวมกันแล้วเรียกเสียใหม่ สาเหตุก็เพราะออสเตรเลียไม่มีกีฬาของตัวเองเลย จึงสร้างเกมนี้ขึ้นมาเหมือนคนอเมริกันที่มี อเมริกันฟุตบอล-ไม่ผิดกันนัก แต่ออสเตรเลียนฟุตบอลไม่เป็นที่แพร่หลายเพราะมันดูเถื่อน และออกจะไม่รัดกุมเท่าไหร่นัก ในแง่ความปลอดภัยของผู้เล่น...จำได้ว่าครั้งหนึ่งทางโทรทัศน์บ้านเราเคยเอาเกมนี้ออกมาแพร่ภาพ แต่ยุติไปแล้วเมื่อฉายได้ไม่นาน อาจจะเป็นเพราะประชาชนชาวไทยเรารับไม่ได้กระมัง ?!

ผมกลับบ้านเอาเย็นย่ำ ซาแมนตากำลังอาบน้ำ เธอเดินออกมาจากห้อง หยดน้ำเกาะตามตัว ผมเดินเข้าไปกระตุกผ้าเช็ดตัวหลุดจากร่าง แล้วเช็ดตามเนื้อตัวให้ ซาแมนตาทำตาหลับพริ้ม...

"เหนื่อยจังเลย..." เสียงนั้นบ่งบอกตามความจริง

"เราไปกินอาหารแม็กซิกันนะ วันนี้ ผมเป็นเจ้ามือเอง..." ผมกระซิบบอก, แล้วขอตัวอาบน้ำ

ยี่สิบนาที หลังจากนั้นเรามานั่งรออาหารในร้านอาหารแม็กซิกัน

"เพื่อนเก่าสนุกไหม" ผมถามตื่นเต้น

"ดีมากเลย บางคนก็ไม่เคยคิดจะพบ แต่รายหลังนี้คาดว่าจะพบก็ได้พบทำให้สมหวัง รายอื่นๆ เพียงแค่ตื่นเต้นเท่านั้นเอง เธอมีลูกอายุสามขวบแล้วน่ารักจังเลย ชื่อแดเนียล สามีเป็นนักกฎหมาย ร้อนทีเดียว งานล้นมือเลย ลิซทำงานในร้านขายเครื่องประดับ รายได้ไม่เลว แค่เปอร์เซ็นต์ก็รับเดือนหนึ่งไม่น้อย โอปอลเป็นหินที่คนญี่ปุ่นชอบมาก และออสเตรเลียมีชื่อในเรื่องนี้..."

ตลอดเวลาบนโต๊ะอาหาร เรากินดื่มและคุยกันสนุกสนาน ผมมองเห็นความเหนื่อยล้าบนใบหน้าซาแมนตา แม้แต่ท่าทาง แต่กระนั้นเธอยังดูเป็นสุข ซึ่งผมว่านี่คือส่วนที่ดี...

"คุณจะไปไหนต่อไหม" ซาแมนตายังไม่วายถาม

"ไม่ล่ะ ผมว่าเราควรกลับเลย คุณจะได้พักผ่อน..."

ซาแมนตากลับมาถึง เข้าห้องน้ำล้างหน้าตา ล้างเครื่องสำอาง เดินตัวเปลือยเข้าไปนอนอยู่ในผ้าผวย ผมเข้าห้องน้ำไม่นานนัก แต่พอออกมา ซาแมนตาหลับไปแล้ว สนิทเสียจนผมเชื่อว่าบางที นี่คือการนอนหลับที่สนิทชนิดหลับเป็นตาย ผมเพิ่งเคยเห็นซาแมนตาในสภาพเช่นนี้เป็นคราวแรก

ผมดับไฟและเดินลงไปข้างล่าง จุดบุหรี่สูบและคิดอะไรต่ออะไรเรื่อยเปื่อยเกี่ยวกับตัวเอง

มีทั้งคำถามและคำตอบ·· ทั้งที่ตอบได้และตอบไม่ได้ !

ผมขึ้นนอนเอาตอนตีสองกว่าๆ นิดหน่อย, และหลับเป็นตายเช่นกัน

รู้สึกตัวยังเห็นซาแมนตาซุกซีกหนึ่งของใบหน้ากับหมอน ผมกระจายเต็มหมอน และปรกมาถึงซีกหนึ่งของใบหน้า แลคล้ายกับว่าใบหน้านั้นยิ้มน้อยๆ ผมขยับตัวพยายามให้เบาที่สุด เพราะไม่อยากทำให้เธอต้องตื่น ลุกเข้าห้องน้ำแล้วเดินออกมา ซาแมนตาพลิกตัวหงาย...อย่างงัวเงีย เสียงนั้นอู้อี้...

ผมคุกเข่าลงข้างๆ ตัวเธอ แล้วจูบสวัสดีตอนเช้า ซาแมนตารั้งคอผมเอาไว้แล้วแหย่ลิ้นเข้ามาในปากผม ผมเลยทิ้งน้ำหนักตัวไปบนร่างนั้น สักพักหนึ่งถอนปากจากกัน ซาแมนตาเปิดเปลือกตาแล้วเดินเข้าห้องน้ำ

วันจันทร์ ! ผมไม่ใคร่ชอบวันจันทร์เท่าไหร่นัก เพราะมันเป็นวันที่ทุกอย่างดูเร่งไปหมด เหมือนคนถูกปลุกให้ตื่นนอนไม่ผิด

วันนี้ผมต้องไปทำงานตอนบ่าย และวันนี้ตอนสิบโมงเช้า ซูบินไปกรุงเทพฯ ตั้งใจไปส่งเธอที่สนามบิน แล้วจึงเลยไปทำงาน

ผมบอกกับซาแมนตาว่าซูจะต้องบินไปกรุงเทพฯ เธอแสดง

ออกถึงความเสียดาย ทั้งคู่ไม่สนิทสนมกัน แต่รู้จักกันเป็นอย่างดี และเคยท่องเที่ยวด้วยกันหนหนึ่ง

"ซูเป็นคนน่ารักมาก ชีวิตแกร่ง และเป็นผู้หญิงเก่งในยุคสมัยนี้ ฉันเคารพเธอมากเลย ซูนี่ต้องสเป็คเธอแน่นอน..." ชาแมนตาพูดไป แต่งตัวไป เพราะเธอตั้งใจว่าจะไปส่งซูที่สนามบินเช่นกัน

"คุณหมายความว่าอย่างไร" ผมพยายามทำเสียงให้ปกติ

"นมใหญ่" เธอว่าและหัวเราะ...ส่วนผมถอนหายใจ

เหมือนกับนัดกันอย่างนั้น มาร์ตี้, ซูมาถึงสนามบินหลังเรา (คือผมและชาแมนตา) เพียงไม่ถึงห้านาที เราทั้งหมดทักทายกันตามปกติ ซูและมาร์ตี้เป็นเพื่อนรักกันมาก และนี่คือการจากกันอีกครั้งของสองสหาย ซูจูบกับชาแมนตาและทักทายกันอยู่นานทีเดียว หลังจากเช็คตั๋วและตรวจตรากระเป๋าเดินทางเรียบร้อยแล้ว...เราทั้งสี่คนเข้าไปนั่งดื่มกันคนละแก้ว มีเวลาสิบนาทีหลังจากเก็บเงินค่าดื่ม

"ขอบคุณสำหรับคำแนะนำเกี่ยวกับเมืองไทย อันมีประโยชน์อย่างมาก คุณเป็นคนไทยคนแรกที่ฉันรู้จักและรู้สึกประทับใจมาก..." ซูมองหน้าผม สาบานก็ได้ว่าผมเห็นน้ำตาที่นัยน์ตาของเธอ...

มาร์ตี้ชวนชาแมนตาไปเดินดูน้ำหอมในร้านปลอดภาษี...หรือว่ามาร์ตี้รู้เรื่องจากซู ?

เราจ้องหน้ากัน แล้วในที่สุดผมก็พูดออกมา

"หวังว่าคุณคงมีสุขภาพที่แข็งแรงพอที่จะผจญภัยในเมืองไทย อย่าลืมติดต่อเพื่อนผม เธอจะดูแลคุณอย่างดี...ซูผมจะไม่ลืมคุณเลย...คุณเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดสำหรับผมเสมอ"

น้ำตาหยดลงมาตามขนตาโดนเสื้อสีขาวคอกลม ผมมองหยาดน้ำตาที่หยดนั้น มันกระจายผิวเนื้อของผ้าสีขาวเป็นรอย น้ำตาไม่มีสี, สีขาวจึงยังคงเป็นสีขาว...

ชาแมนตารั้งคอผมเอาไว้ แล้วแหย่ลิ้นเข้ามาในปากผม - ผมเลยทิ้งน้ำหนักตัวไปบนร่างนั้น

"คุณร้องไห้ทำไม" ผมกล้ำกลืนถาม

"ไม่รู้สิ" ว่าแล้วซูหัวเราะ แต่น้ำตายิ่งไหลออกมาใหญ่ ผมยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ ซูรับไป เช็ดตาไปหัวเราะไป..."ขอโทษที" ผมมองหามาร์ตี้และชาแมนตา ไม่พบ...

ผมเอื้อมมือไปจับไหล่ซู แล้วพูดตามที่ใจผมอยากพูด...

"ซูคุณเป็นผู้หญิงที่ผมนับถืออย่างจริงใจ วันหนึ่งเมื่อผมแต่งงาน ผมจะบอกเมียของผมให้รับรู้เรื่องราวของคุณ ให้เมียผมได้มีส่วนรับรู้ต่อความเคารพที่ผมมีให้กับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ผู้หญิงซึ่งมีความรักมั่นคงและตรงไปตรงมาเปิดเผยและแข็งแกร่ง ผู้หญิงที่สู้ชีวิตและเป็นตัวของตัวเอง เป็นอิสระ..." ผมถอนใจหลังจบประโยค

"ทำไมต้องบอกอะไรมากมายขนาดนั้น" ซูว่า หัวเราะยังไม่จางไปไหน "เมียคุณหึงแย่เลย ไม่ดีกว่า ไม่ต้องบอกอะไร บอกเพียงแต่เราเป็นเพื่อนกัน"

"ผมอยากให้เมียผมได้แชร์ความรู้สึกนี้ด้วยกันกับผม" ผมย้ำ

"แต่บางทีกว่าจะถึงตอนนั้นคุณอาจจะพบกับผู้หญิงที่ดีกว่าฉัน" ซูว่า

"บางทีเท่านั้น"

เรากอดกันแน่น ผมจูบเธอที่ริมฝีปากอบอุ่นแล้วกอดกันอีกหน ยังคงจับมือกันอยู่ ชาแมนตาและมาร์ตี้เดินมา ทั้งคู่ไม่ได้มีวี่แววว่าสนใจเราทั้งสองคนเลย

"ไปได้แล้วล่ะ" มาร์ตี้เอ่ย ซูพยักหน้า เราสามคนเดินไปส่งเธอตรงทางเดินเข้าไปสู่ประตูตรวจหนังสือเดินทาง จูบลากันครั้งสุดท้าย เราใช้แก้มแตะกัน ผมได้ยินเสียงซูกระซิบเบาๆ

"...ฉันรักคุณค่ะ"

ผมเข่าอ่อนและเบิกตาโพลง เหมือนแสงสว่างมันน้อยเสียเหลือเกิน ซูมองหน้าผมเหมือนย้ำเตือนเสียงกระซิบนั้นว่าเป็นความจริง...หูผมไม่ได้ฝาดไปหรือได้ยินไปเอง !

ผมมองตามร่างนั้นจนกระทั่งลับหาย แล้วผมต้องรีบเดินจากที่เดิมไปทันที เพื่อไม่ให้เพื่อนสาวอีกสองคนต้องสงสัยอะไรมากไปกว่านี้

ชาแมนตากลับไปทำงานที่ร้าน ผมแยกไปกับมาร์ตี้ เพราะต้องทำงานช่วงบ่ายในวันนี้ ระหว่างที่นั่งรถมา เราคุยกันเกี่ยวกับเรื่องของซู

"ไม่รู้อีกนานไหมจะเจอซู" เสียงมาร์ตี้

"น่ารักมาก เป็นคนดีทีเดียว"

"คุณสนิทกับเธอและเข้ากับเธอได้ดีมาก ฉันขอบใจสำหรับน้ำใจของเธอที่มีต่อเพื่อนคนนี้ ฉันรักซูมาก เธอเหมือนพี่สาว..." มาร์ตี้หันมามองหน้าผม แล้วทำท่าเหมือนจะพูดอะไรออกมา แต่ก็ไม่ได้พูดจนกระทั่งเรามาถึงร้าน...

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เรื่องอย่างว่า
ต่อจากปกหลัง

-ไม่มีใครรู้ว่าทำไมผู้ชายที่เป็นเกย์บางคนไปแต่งงาน" บ็อบ เฮย์คุณหมอเกย์ทางด้านจิตวิทยาผู้มีประสบการณ์ในการหย่าร้างพูดแสดงความเห็น...

-เรายังคงมีความรู้น้อยมากเกี่ยวกับคนเหล่านี้พวกโฮโมฯ มักจะเก็บกดเอาความรู้สึกจริงๆ ของพวกเขาเอาไว้ด้วยวิธีการนี้" บ็อบแต่งงานเยี่ยงชายหญิงคู่อื่นนานสิบสี่ปีมาแล้วมีลูกสองคนเมื่อตอนที่อายุได้ยี่สิบกว่าๆ

“เมื่อผู้ชายเกย์ที่แต่งงานแล้วได้แชร์ความรู้สึกและความทรงจำของพวกเขาให้ฟังเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงาน เราพบว่ามันเป็นเรื่องคล้ายๆ กัน, แต่จากมุมมองของพวกเราและรวมไปถึงคำที่พวกเราใช้อธิบาย มันออกมาจากมุมมองของเราหรือออกมาจากวิถีการแต่งงานของพวกเรา”

“ยกตัวอย่างสักเรื่อง อย่างความคิดเกี่ยวกับเรื่องไบเซ็กช่วล เรายังคงเชื่อว่าการแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่, พวกเกย์อย่างเราๆ นี่ยังคงอ้างสิทธิและเงื่อนไขในการนอนกับเมียว่าเป็นเรื่องของการแต่งงานและด้วยเหตุนี้อีกเช่นกันหลายคนก็บอกว่า...ฉันเป็นไบฯ...และเมื่อการแต่งงานอยู่กินจบลง เราต่างก็พบว่าไอ้ความปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์แบบคู่ผัวตัวเมียของเราจริงๆ นั้นมันไม่มีและเราก็พบว่าเราสามารถยอมรับความเป็นคนชอบเพศเดียวกันได้อย่างสบายๆ...”

-ผู้ชายบางคนนั้นยืนยันว่าจะแต่งงาน โดยที่ไม่รู้เลยว่าตัวเองเป็นรักร่วมเพศจนกระทั่งหลังแต่งงานไปแล้วนั่นแหละ..."

“คนพวกนี้น่าชมกว่าพวกที่แต่งงานทั้งๆ ที่รู้ว่าตัวเองเป็นอะไร (คือเป็นเกย์), ถ้าหากเพียงแต่คลุมเครือว่าตัวเองเป็นโฮโม(รักร่วมเพศ) อย่างไรก็ตามพวกนี้ยังน่าจะมีความผิดน้อยกว่าพวกที่ชอบโขมยของในร้านเป็นไหนๆ...”

“หนึ่งในข้อสรุปของพวกเราก็คือ เพราะเป็นเกย์ทำให้ล้มเหลวในความเป็นผู้ชายความเห็นของเราโน้มเอียงไปว่าคนที่แต่งงานกับคนต่างเพศเช่นหญิงชาย ก็คือชายที่ประสบผลสำเร็จเป็นชายที่ก้าวไปสู่ความเป็นชายเต็มตัว และการแต่งงานนั่นเองคือเครื่องหมายแต่เพียงเปลือกนอกของความเป็นผู้ชาย...”

-ผมมีความเชื่ออยู่ว่าผู้ชายหลายคนทีเดียว, อย่างเช่นตัวผมนี่ซึ่งแต่งงานและมีสถานภาพในแบบอย่างคู่ผัวตัวเมีย ผมเชื่อว่านี่เป็นฉากที่สร้างขึ้น"

“ผมคิดว่าสำหรับพวกเกย์แล้ว ความพึงพอใจส่วนตัวมาเป็นอันดับแรก เช่นเรื่องขนาดของจ้าวโลก”

“เรื่องที่สองคือเรื่องผู้หญิงซึ่งเป็นทางเลือกที่สองของผม แต่ผมต้องคิดดูอีกที... บางทีผมก็คิดว่า สามี ที่ความจริงแล้วเป็นเกย์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นสามีถูกพบบ่อยมากกว่าพวกเขาเป็นทั้งเพื่อนที่แสนสนิทสนมและเป็นคนรักที่แสนดีของเมียตัวเอง, ซึ่งเรื่องนี้ค่อนข้างทำให้ยากเมื่อเวลาที่ต้องการจะแยกจากกัน”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

โลกโหดคนหิน
ต่อจากหน้า 17

หลวงพ่อโคลแมนกล่าวต่อ “การเสพติดยาคือการถ่วงกลไกแห่งการพัฒนา เพราะว่ายาเสพติดเคลือบคลุมความรู้สึกและกดห้ามความอยากเจริญเติบโต เพราะว่าการเจริญเติบโตนี้เกิดขึ้นไม่ได้ในสภาวะสูญญากาศ เรายอมรับกลุ่มวัยรุ่นมาบำบัดรักษาเฉพาะรายที่ครอบครัวญาติพี่น้องของเขามีเจตนารมณ์จะมาร่วมช่วยเหลือ...เป็นส่วนหนึ่งแห่งกระบวนการบำบัดรักษาด้วย-เพราะว่าการเสพติดยานั้นส่งผลกระทบถึงครอบครัว, ถึงสังคม...ไม่ใช่กระทบเฉพาะผู้เสพติด”

วัยรุ่นกลุ่มหนึ่งในสถานบำบัดเอ๊าท์รีชมาประชุมสังสรรค์กัน มีน้ำผลไม้และแซนด์วิชให้ดื่มกินเป็นของว่างแก้อาการอยาก พวกเขากำลังถกกันเรื่อง “กลับไปเผชิญโลก" ซึ่งหมายถึงออกจากสถานบำบัดแห่งนี้เพื่อกลับไปสู่โลกภายนอก-บ้าน, โรงเรียน, และถนนหนทาง ที่แฝงไว้ด้วยสภาพร้ายกาจ ซึ่งพวกเขาอาจตกเป็นเหยื่อของมันอีกครั้ง

“ผมตั้งใจไว้แล้วครับว่าจะทำตัวให้สะอาด..ไม่ข้องแวะกับมันอีก” หนุ่มลาร์รี่กล่าว น้ำเสียงของเขายังออกแหบเครือเล็กน้อย “แต่ที่ข้างนอกนั่น, ถ้าคุณไม่ข้องแวะกับยาเสพติดเลย เพื่อนฝูงจะเรียกคุณว่าไอ้สันขวาน”

สำหรับลาร์รี่และเพื่อนๆ ร่วมสถาบันเอ๊าท์รีช พวกเขายังต้องต่อสู้ต่อไปอีกเพื่อการหลุดพ้นอย่างสมบูรณ์แบบ อาการ “เสี้ยน” ที่ยังไม่ถ่ายถอนโดยสิ้นเชิงจะหวนกลับมาล้อหลอกพวกเขาอย่างน้อยก็วันละหนึ่งช่วง และสำหรับเจ้า “แคร็ก” ถ้าเผลอเสพมันอีกครั้งเดียวหมายถึงตกสู่วังวนอันร้ายกาจไปเลย

วันที่ 4 มิถุนายน ปีกลาย เวลา 10.20 น. วัยรุ่นคนหนึ่งเดินตัวสั่นเทิ้มเข้าไปในโรงพักประจำเขตที่ 23 แห่งนิวยอร์คซิตี้ ขอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวเขา โดยอ้างว่า “ผมฆ่าแม่ผมเอง”

ฟังจากน้ำเสียง...ดูเหมือนวัยรุ่นคนนั้นไม่เชื่อตัวเองด้วยซ้ำว่าได้ทำอะไรลงไป เขาให้การสารภาพว่าได้ใช้มีดแทงมารดาตัวเองหลายครั้งด้วยกัน สาเหตุจากการทะเลาะทุ่มเถียงเมื่อเธอจับได้คาหนังคาเขาว่าเขากำลังดูด “แคร็ก” เขาอยู่ในอพาร์ทเม้นต์ร่วมกับศพของมารดาเป็นเวลาสองวัน กว่าที่จะรวบรวมสติสตังและความกล้าหาญเพื่อเดินทางมาแจ้งตำรวจ

ครูใหญ่ประจำสถาบันเม้าท์พลีซานท์ คริสเตียน-สถานศึกษาของเด็กหนุ่มผู้นั้น-อยู่ที่ย่านเวสท์ไซด์, เขตแมนฮัตตัน ได้ออกความเห็นเมื่อรับรู้ข่าวร้ายเกี่ยวกับลูกศิษย์ : "ไม่น่าเป็นไปได้เลย...เขาเป็นเด็กดีนะ" □□

สัปดนฯ
ต่อจากหน้า 15

หลักฐานในห้องพักของเธอที่โรงแรม ก็พบจดหมายจากพอลเบิร์น ปีกหนึ่ง

-ช่วงนั้นเอง นายหลุยส์ บี.เมเยอร์ ได้ยื่นมือเข้ามาสอดแทรกสร้างสถานการณ์" นายกาวิน แลมเบิร์ท เขียนไว้ "เขาผลักดันให้อัยการเขตลอส แอนเจลีส ร่วมกับตำรวจปิดข้อมูลที่แท้จริงเกี่ยวกับคดีนี้ อย่าให้พวกหนังสือพิมพ์ล่วงรู้ แล้วยังติดต่อไปถึงนายวิลเลียม แรนดอล์ฟ เฮิร์สท์-ราชาหนังสือพิมพ์ (ยุคนั้น) โดยขอร้องถึงสองครั้งสองหนด้วยกัน ให้ระงับการตีพิมพ์จดหมายที่นายพอลส่งไปถึงโดโรธีอดีตภรรยา จนกระทั่งขอร้องเป็นครั้งที่สอง นายวิลเลียมจึงสั่งลูกน้องให้ระงับการเสนอข่าว" □□

เที่ยวติดดิน

ต่อจากหน้า 9

หยุดปั่นก่อนคนนั้นแพ้ เป็นเกมที่อันตราย เพราะลูกข่างทำด้วยไม้ต้นหนักและถ้าหากไปโดนเนื้อตัวเข้าต้องเจ็บ จึงมีกรรมการคอยประกาศว่าขณะนี้กำลังมีการแข่งลูกข่างห้ามคนเดินเพ่นพ่านตรงบริเวณดังกล่าว

อีกการแข่งขันหนึ่ง คือ "การยิงลูกดอก" คนเข้าแข่ง ส่วนใหญ่วัยกลางคน หน้าไม้เป็นอาวุธที่ชาวเขามังใช้ล่าสัตว์มานานเน การแข่งขันในคราวนี้จัดขึ้นเพื่อนับคะแนนคนยิงห่างจากเป้าประมาณเกือบ 50 เมตรเข้าจุดแดงได้ห้าคะแนน จุดฟ้าได้สาม และขาวได้หนึ่ง, ต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวในการยิงและอาศัยความชำนาญอย่างมาก เพราะไม่มีศูนย์ให้เล็งแต่อย่างใด

ปีใหม่ชาวเขาไม่มีโปรแกรมอะไรตายตัว แต่สำหรับพวกเขาแล้ว ปีใหม่วันแรกสนุกน้อยกว่าวันที่สอง ซึ่งจะมีสาวๆ มาเล่นโยนผ้ากับหนุ่มๆ โยนกันไปโยนกันมาจนกระทั่งได้เสีย เป็นเมียผัวเลยก็มี พอตกกลางคืนมีการเต้นรำ, วันที่สามสนุกกว่าวันที่หนึ่งและสอง และวันที่สี่สนุกกว่าทุกวัน

ครับ ถึงแม้ว่าจะมี "ความเป็นสมัยใหม่" เข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ความสนุกแบบปีใหม่ชาวเขาเผ่าม้งเขียวยังคงสนุกสนานสำหรับพวกเขา

ผมหวังว่าปีหน้าเรื่องของสมัยใหม่คงไม่เพิ่มมากจนทำลายบรรยากาศเสียหมด เหมือนที่อื่นๆ นะครับ □□

ไฮโซฯ

ต่อจากหน้า 33

"คุณรัตนาวดีใช่ไหมคะ"

"ใช่คะ"

"คือท่านอยากพูดคุยกับคุณรัตนาวดีสักหน่อยนะคะ"

"ยินดีค่ะ"

"งั้นสักครู่นะคะ"

"ค่ะ"

แล้วก็อย่างที่ฉันคาดคิดเอาไว้แล้วล่ะค่ะ ปลายสายกดเสียงตุ๊งดุงๆ ให้ฉันฟังต่อไปอีก บรรดาพวกผู้ดีในวงสังคมไฮโซฯ นี่ ช่างติดต่อพูดจากันได้ยากเย็นจริงๆ กว่าจะได้พูดกันก็ต้องผ่านคนโน้นคนนี้มั่วไปหมดเลยค่ะ ถ้าเป็นสาวๆ แล้วผ่านเยอะๆ แบบนี้สงสัยท้องไม่มีพ่อแน่ๆ

"คุณรัตนาวดีหรือคะ"

เสียงนี้แก่กว่าเสียงแรกๆ (ก็คุณหญิงมารศรีน่ะ หกสิบกว่าแล้วนี่คะ)

"ค่ะท่าน"

"คือฉันอยากชวนคุณให้ร่วมการกุศลหน่อยน่ะค่ะ"

อพิโถ...อพิถอย หอยผิดคาดจริงๆ ค่ะ

"ทางสมาคมของเราจะจัดงานผ้าถุงนุ่งเก่ขึ้นในเดือนหน้านี้ อยากให้คุณรัตนาวดีช่วยเป็นกรรมการจัดงานด้วยคนนึงน่ะค่ะ"

"อ๋อ...ยินดีค่ะท่าน"

ปากน่ะยินดี แต่ในใจบ่นอู้เซียวค่ะ

"ดิฉันต้องทำยังไงบ้างหรือคะ"

"ก็เป็นกรรมการนี่ก็ต้องช่วยรับบัตรไปขายด้วยนิดหน่อยค่ะ บัตรราคาห้าพันบาท 10 ใบ บัตรราคาหนึ่งพันบาท 20 ใบ แล้วก็บัตรราคาห้าร้อยบาท 50 ใบค่ะ"

เฮ้อ...นึกว่าโชคดีได้ลูกค้านะเนี่ย

"ค่ะ ค่ะ ได้ค่ะท่าน"

"งั้นฉันจะให้คนนำรายละเอียดไปให้คุณพรุ่งนี้นะ"

"ค่ะท่าน"

"ขอบคุณมากค่ะ คุณรัตนาวดี รบกวนเท่านี้ล่ะค่ะ"

"ค่ะ ค่ะ"

ฉันวางหูโทรศัพท์ลง แล้วก็ถอนหายใจอีกหนึ่งเฮือก ตอนนี้ฉันมีภาระทางสังคมขึ้นอีกเปลาะหนึ่งแล้วค่ะ ยังไงๆ ก็คงต้องรับซื้อบัตรการกุศลนั่นไว้กว่าครึ่งล่ะ กรรมการจัดงานจะเอาเวลาไปวิ่งขายบัตรอยู่ได้ยังไงล่ะคะ ขายไม่หมด...ไอ้ที่เหลืออยู่ก็ต้องซื้อไว้เองแหละ

คืนน่ะหรือคะ !

อุ๊ย...ไม่ไหวหรอกค่ะ

ขืนเอาบัตรไปคืนแล้วบอกว่าขายไม่ได้น่ะ ก็ต้องขายขี้หน้าตายหอยเลย พวกนั้นเป็นต้องเอาเรื่องนี้ไปนินทากันทั่วแวดวงไฮโซฯ แน่ๆ การให้ช่วยขายบัตรนี่ก็เหมือนกากบาทหมายหัวไว้แล้วล่ะค่ะ ว่าต้องขายได้หมดเกลี้ยง ถึงไม่หมดก็ต้องทำให้หมดจนได้

เฮ้อ...ก็อย่างที่บอกล่ะค่ะ รับซื้อไว้เอง ไงล่ะคะ

ฉันเรียกนรีให้เข้ามารับงานขายบัตรการกุศลงานนี้ไป แล้วก็ย้ำถึงเรื่องงานเปิดจองโครงการอาคารชุดว่าให้ทุ่มเทเต็มที่ไปเลย

"เสียเท่าไหร่ไม่ว่า ขอให้รัตนาวดีกรุ๊ปไม่ขายขี้หน้าก็แล้วกัน"

"แน่นอนค่ะ"

"ขายขี้หน้าแน่นอนเหรอ"

"แหม...เชื่อมือนรีสิคะ"

วันนี้มีโทรศัพท์ติดต่อเข้ามาหาฉันค่อนข้างถี่ มีทั้งขอเป็นตัวแทนขายห้องชุด มีทั้งชมเชยเรื่องสปอร์ตโฆษณาที่ออกอากาศเป็นครั้งแรกเมื่อคืนนี้ มีทั้งแสดงความยินดีที่งานปรีรัตนาวดีจัดได้อย่างยอดเยี่ยม แต่ที่มาแบบทีเด็ดที่สุดสิคะ...

"จอยเป็นดารา เรื่องความรักไม่มีวันจบค่ะ"

เจ้าของเสียงบอกมาตามสาย

"คุณรัตนาวดีเคยดูบ้างหรือเปล่าคะ"

เธอบอกช่องที่ออกอากาศละครที่เธอร่วมนำแสดง

"อ๋อ...ก็เคยดู 2-3 ครั้งน่ะพอดีตอนกลางคืนนี่ บางทีกลับบ้านดึกน่ะ ก็เลยไม่ค่อยได้ดูโทรทัศน์บ่อยครั้งเท่าไหร่นักน่ะ"

"จอยจะขอสมัครงานกับคุณรัตนาวดีน่ะค่ะ"

"อ้าว...สมัครงานอะไรกันเหรอ"

"งานขายน่ะค่ะ"

ดาราสาวอธิบายให้ฟังว่า

"คือตอนนี้พวกดารา พวกนางแบบมีงานจ๊อบ ขายอาคารชุดบ้าง ขายเครื่องสำอางบ้าง คืองานขายทั่วๆ ไปน่ะค่ะคุณรัตนาวดี พวกเราได้เปรียบตรงที่รู้จักคนมากก็เลยมีผลดีต่องานขายค่ะ คุณรัตนาวดีก็คงพอทราบใช่ไหมคะ ว่าลูกค้าชีกอน่ะมีถมเถเลย"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เสน่หาฯ

ต่อจากหน้า 45

"คุณหลี่เจียงคงสนิทสนมกับคุณอังสนามากซีนะครับ"

"ถึงไม่ใช่ญาติก็เสมือนญาติ สามีฉัน กับคุณป๋าของอังสนามีสัมพันธ์ทางการค้ากันมานานนับสิบๆ ปีแล้ว เคยต่อสู้ร่วมกันมาจนเดี๋ยวนี้เป็นเศรษฐีร้อยล้านทั้งคู่ การที่อังสนาไปเรียนต่อที่อังกฤษก็ด้วยการแนะนำของสามีฉันเพราะว่าเขาจบการศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์จากแมนเชสเตอร์ มีเพื่อนทางโน้นจึงฝากอังสนาไปอยู่กับครอบครัวที่ไว้ใจได้...ส่วนฉันกับอังสนาก็รักใคร่กันเหมือนพี่น้องแม้จะเพิ่งรู้จักกันไม่กี่ปี ตอนเขาเรียนอยู่ที่อังกฤษน่ะ ฉันก็เคยไปเที่ยวและพักกับเขาคราวละนานๆ...นั่นก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่

ทำให้เราเข้าใจกันและรู้ใจกันอย่างลึกซึ้ง เพราะต่างก็เคยมีประสบการณ์กับผู้ชายมาแล้ว แต่ต้องไปนอนเตียงเดียวกันอย่างอ้างว้างในต่างแดน..."

ผมยิ้มให้หล่อน...แว่วเพลงฉิ่งไพเราะอยู่ในรูหู

"เริงยังมีอะไรจะถามฉันอีกไหม เกี่ยวกับอังสนา"

ผมส่ายหน้า พลางรูดชุดนอนออกทางปลายเท้าของหล่อน

"ไม่มีคำถามแล้วครับ...แต่อยากจะบอกกับคุณหลี่เจียงว่า ไว้วางใจผมได้เท่าเทียมกับคุณอังสนา โดยเฉพาะความลับในคืนนี้"

"และในวันคืนอื่นๆ ภายหน้าด้วย!" หล่อนเน้นเสียงจริงจัง "ฉันเชื่อว่าเริงคงไม่ปฏิเสธที่จะพบฉันอีกใช่มั้ย ?"

"ขอบคุณที่มีไมตรีต่อผม"

"มันเป็นความสุขระหว่างเราต่างหากล่ะ" หล่อนบอก สอดมืออันเรียวงามลูบไล้แผงอกกำยำของผมอย่างที่ชื่นชม

แววตาของหล่อนเตือนให้ผมปลดเปลื้องเสื้อคลุมให้อยู่ในสภาพเดียวกับหล่อน

ผมเอี้ยวกายเพียงเล็กน้อยก็เรียบร้อย...เราผกโผเข้ากอดรัดกันอีกอย่างเปี่ยมปรารถนา

หล่อนรั้งใบหน้าของผมเข้าระดมพรมจูบด้วยปากและจมูกก่อนจะทาบปิดด้วยปากที่ปากอย่างหนักหน่วงดูดดื่ม เรียวลิ้นของหล่อนทำงานประเปรียวยิ่งขึ้นเมื่อความสนิทสนมวางใจเพิ่มทวี

"คุณเป็นผู้หญิงที่งดงามมาก..." ผมพร่ำพึม

"แต่ค่อนข้างเลวใช่มั้ย ?"

"ผมยกย่องทุกคนที่ซื่อสัตย์ต่อตัวเอง และรู้ว่า ความสุขอยู่ที่ไหน"

"แล้วความสุขของเริงล่ะอยู่ที่ไหน ?"

"เมื่อเห็นคุณมีความสุข"

"ฉันกำลังอยากมีความสุขอีก..."

ผมกอดหล่อนแนบชิด แต่หล่อนกลับค่อยๆ รูดตัวเลื่อนใบหน้าลงสู่หน้าท้องที่รกไรขนของผม ใช้ริมฝีปากเม้มกระดุกปอยปุยเล่นอย่างยั่วเย้า...แล้วจึงซบซุกลงสู่ที่หมาย

แผ่นหลังของหล่อนอวดความเนียนขาวเมื่อหล่อนหมอบเอนลงชมชิมสิ่งที่สุดรักสุดประสงค์

ปลายลิ้นอุ่นนุ่มของหล่อนละเลียดไล้ปาดปรายอย่างเจนจัดจนผมหวามสะท้านและเครียดขึงขึ้นมาอย่างรวดเร็ว เป็นความเพลิดเพลินที่แสนสยิวซึ่งผมพบมาไม่บ่อยครั้งนักจากอุ้งปากและปลายลิ้นของหญิงสาว

ผมลูบโลมเรือนไหล่และแผ่นหลังของหล่อน ร่างอรชรสะดุ้งยะเยือกเมื่อผมสอดเสียดเรียวนิ้วผ่านร่องประกบของแก้มก้นที่อวบอิ่ม

เมื่อหล่อนถอนปากแล้วเงยร่างขึ้น ผมค่อยๆ ช้อนประคองให้หล่อนเอนราบไปกับอีกปลายหนึ่งของโซฟาพร้อมกับทาบกายแนบชิด จูบเฟ้นฟอนสองเต้าที่ผุดผ่อง ปาดปลายลิ้นดุนเล็มปุ่มปลายที่เริ่มตึงเขม็ง ฝ่ามือเลื่อนไล้ขาอ่อนด้านในแผ่วผิว หล่อนหายใจลึกแรง ชุมขนผุดกรูด้วยพิษสยิว

ผมเชยชมเต้างาม จนหนำใจแล้วจึงลดหน้าเคล้าเคลียบนหน้าท้องเรียบตึง ไรขนอ่อนๆ ดูดดึงให้ผมเคลื่อนใบหน้าตามลงไปจนกระทั่งซบฝังอยู่ท่ามกลางปอยไหมที่กรุ่นกระไอเนื้อ

"เริง..." หล่อนบิดร่างเหมือนงูเผือกที่ถูกทรมาน พร้อมกับเปิดวงขาให้เรียวลิ้นของผมได้สัมผัสเต็มกลีบนุ่มอันชุ่มชื้น "ฉัน...ฉันอิจฉาอังสนาเหลือเกิน..."

ผมระดมลิ้นอย่างต่อเนื่องและพึงพอใจที่เห็นกิริยาพล่านระทึกของหล่อน

"อย่า...อย่าฆ่าฉันด้วยลิ้นของเริงเลย..." หล่อนละล่ำละลัก แต่สองมือกลับกดรั้งท้ายทอยผมให้จ่อมจมใบหน้ายิ่งขึ้น "ให้ฉันตาย...ตายด้วยอาวุธที่ฉันรักเถอะ...ได้โปรด...เริง"

ร้องร่ำพร่ำครวญไปเถิดคุณหลี่เจียง...ผมระงมอยู่ในใจขณะที่ซักลิ้นไม่หยุดหย่อน

ครับ ผมเจตนาที่จะให้หล่อนจดจำความสุขอีกรสชาติหนึ่งจาก "อาวุธสำรอง" ของผม

(อ่านต่อฉบับหน้า)

โซโล

ต่อจากหน้า 57

อีกข้าง "พูดหวานๆ กับมันนะ, บิลล์ สัญญากับมันว่าคุณจะให้มันอะไรล่ะที่หุ่นยนต์อยากได้น่ะ-ไอ้จู๋ไฟฟ้าหรืออะไรสักอย่างน่ะ ? พูดกับมัน ถ้าคุณสามารถให้มันพูดเหี้ยห่าอะไรก็ได้สักคำเถอะ" ไคลด์ดีดนิ้วเปาะ "เราจะได้ตัวมัน ถูกไหม ?"

"ถูกต้อง" บิลล์เอ่ย "ถ้าเขาใช้วิทยุของเขา เราก็ตรวจค้นจุดที่อยู่ของเขาได้" บิลล์ไม่กล่าวถึงรายละเอียด...การจะกำหนดจุดที่อยู่ของโซโลได้โดยแน่นอนนั้น หุ่นยนต์ต้องพูดติดต่อกันประมาณห้าวินาที ซึ่งโซโลก็รู้ประเด็นนี้ดี

"เยี่ยมยอด !" ไคลด์กระดี๊กระด๊า "อย่างงั้นก็ยังมีความหวัง และในระหว่างนี้, ผมจะส่งทีมงานค้นหามือเยี่ยมออกไปบริเวณนั้น"

"คุณจะส่งคนอเมริกันเข้าแดนนิคารากัวหรือ ?" บิลล์กล่าวถามอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

"บิลล์" ไคลด์พูดอย่างเอาจริงเอาจัง "เราไม่ได้รับอนุญาตให้ล่วงล้ำภายในอาณาบริเวณยี่สิบกิโลเมตรจากเส้นพรมแดนด้วยซ้ำ ผมไม่สามารถส่งกองกำลังอเมริกันไปที่นั่นหรอก คุณก็รู้อยู่"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เพลิงรักเพลิงบาป

ต่อจากหน้า 53

ออกมาไม่ได้เมื่อเห็นเธอกลับกลายไปเป็นเด็กสาวที่น่ารักอีกครั้ง

ตามปกติเวลาขับรถขาไปข้าพเจ้าไม่ค่อยหยุดรับผู้โดยสารตามทาง เพราะเส้นทางที่ข้าพเจ้าไปนั้นคือดอนเมืองแห่งเดียว เคยมีบ้างที่ข้าพเจ้าจอดรับทุกครั้งที่มีคนโบกมือ แต่เมื่อไม่ใช่ข้าพเจ้าก็จะไม่รับ ปรากฏว่าเสียเวลาไปมากและไม่มีผู้โดยสารคนไหนเรียกไปส่งที่ดอนเมืองเลย สำหรับคนขับแท็กซี่ถ้าได้ผู้โดยสารเรียกไปส่งทางที่แท็กซี่กำลังจะไปนั้นถือว่าเป็นโชคดีอย่างหนึ่ง

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้และรับรู้เพิ่มเติมจากการมาขับแท็กซี่นอกเหนือจากการได้พบปะผู้คนหลายระดับหลายชนิดแล้ว คือเหตุการณ์บ้านเมืองที่แต่ละคนมีทัศนะต่อเรื่องเหล่านี้อย่างไร เกือบร้อยทั้งร้อยที่ด่าสาปแช่งรัฐบาลชุดนี้ รัฐบาลที่ทำทุกอย่างเพื่อความอยู่รอดเฉพาะตัวและพรรคพวกของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของประชาชน สิ่งของจำเป็นในชีวิตประจำวันแพงขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ ในขณะที่รัฐบาลประกาศปาว ๆ ว่าเศรษฐกิจดี เรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้ที่ข้าพเจ้าก็ย่อมรู้สึกอันหนึ่งอันเดียวกับผู้โดยสารที่เป็นประชาชนเหมือนกัน

สถานที่ทำงานทุกแห่งหนมีการรณรงค์เลิกสูบบุหรี่ คำเตือนข้างซองบุหรี่ฟังดูน่ากลัว แต่สำหรับคนที่ติดแล้วคำเตือนเหล่านี้ไม่มีความหมายหรอก แต่กระทรวงการคลังก็เสียดายเงินที่จะได้จากการขายบุหรี่

หน้าที่ของกระทรวงสาธารณสุข ก็คือการเตือนผู้ที่เสพสิ่งเสพติด ไม่ว่าเหล้าหรือบุหรี่

ชีวิตในเมืองหลวงแต่ละวันของข้าพเจ้าได้ขัดเกลาให้ข้าพเจ้าเป็นคนคล่องตัวขึ้นกว่าตอนอยู่ต่างจังหวัด รู้จักปลงในบางสิ่งบางอย่าง เพราะในเมืองหลวงแห่งนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างให้เลือกที่จะเรียนรู้ และตัวเราเสียมากกว่าที่จะต้องเป็นฝ่ายปรับตัวเข้าหามัน ตอนนี้ข้าพเจ้ารู้สึกกลมกลืนกับมันพอสมควรแล้ว แต่ก็ไม่ถึงกับบอกว่ารักกรุงเทพ ฯ เมืองที่ผู้คนไหลเนื่องกันเข้ามาเหมือนสายน้ำ

หลังจากที่เพื่อนบ้านคู่ใหม่มาอยู่ได้ไม่นานนัก ประสาทสัมผัสที่หกของข้าพเจ้าก็ได้รับสัญญาณแปลก ๆ จากนิดภรรยาของธีรยุทธ์ มันไม่ได้หมายถึงว่าหล่อนจะเล่นชู้กับข้าพเจ้า แต่สารที่หล่อนสื่อออกมานั้นมันสลับซับซ้อน ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นวันไหนที่นิดไม่ทาปาก ไม่ว่าธีรยุทธ์จะอยู่บ้านหรือไม่ก็ตาม และมีอยู่วันหนึ่งที่ข้าพเจ้าเริ่มสังเกตว่าเหตุใดนิดจึงชอบแต่งตัวโป๊ ๆ ในวันที่ธีรยุทธ์ไม่อยู่บ้าน ซึ่งวันที่ธีรยุทธ์อยู่ข้าพเจ้าก็เห็นว่าหล่อนเป็นผู้หญิงที่ได้แต่งตัวตามสบายที่สุดแล้ว โชว์โน่นนิดนี่หน่อยก็มีความสุขแล้ว แต่เมื่อธีรยุทธ์ไม่อยู่ข้าพเจ้าได้เห็นมากกว่านั้น

ไม่ว่าหล่อนจะเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตามแต่ข้าพเจ้าก็เคยเห็นสัดส่วนของหล่อนในชุดนอนบางเบา ทรวงอกขนาดใหญ่ของหล่อนคล้อยลงบ้างแล้ว หล่อนยืนคุยกับข้าพเจ้าที่ระหว่างลูกกรงกั้นระหว่างบ้าน แดดยามสายส่องผ่านชุดนอนจนข้าพเจ้าเห็นทุกอย่างเป็นรูปเป็นร่าง ข้าพเจ้าเชื่อว่าหล่อนต้องเป็นประเภทชอบโชว์แน่เลย เมื่อมาเจอกับข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนชอบดูอยู่แล้วจึงได้เรื่อง

วันหนึ่งอารมณ์เบื้องลึกอันวิตถารของข้าพเจ้าก็เกิดจินตนาการแล้วพยายามจะสร้างให้มันเป็นจริงขึ้นมา ทำอย่างไรหล่อนจึงจะอยากมอง "ของ" ข้าพเจ้าบ้างหลังจากที่ข้าพเจ้าได้เห็นอะไรวับ ๆ แวม ๆ ของหล่อนมาบ้างแล้ว หรือไม่ก็เป็นการพิสูจน์อย่างหนึ่งว่าสิ่งที่หล่อนเผยให้ข้าพเจ้าเห็นบ่อย ๆ นั้นมันมีเจตนาหรือไม่ ก็คงจะไม่มีอะไรพิสูจน์ได้นอกจากการสื่อสารทางอารมณ์ว่าจะสื่อกันติดหรือเปล่า ความรู้สึกแบบนี้มันชอบท้าทายให้ข้าพเจ้าพิสูจน์ว่าการคาดคะเนหรือความรู้สึกของข้าพเจ้าที่มีต่อคนรอบข้างนั้นถูกต้องเพียงใด

ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดถึงวิธีการที่จะเป็นฝ่ายสื่อกับหล่อนก่อน แต่จะไม่โจ่งแจ้ง มันจะเป็นไปอย่างธรรมชาติและแนบเนียน ข้าพเจ้าเดินวนไปวนมาอยู่ครู่หนึ่งจึงเปลี่ยนมาเป็นกางเกงขาสั้นแบบผ้ายืด อันที่จริงมันเป็นกางเกงของมิลินแต่ตัวมันใหญ่ไปหน่อยเธอยกให้เป็นสมบัติข้าพเจ้าใส่นอน บางทีข้าพเจ้าก็ใส่อยู่ในบ้าน มันรัดแน่นและเน้นรูปทรงสัดส่วนของความเป็นชายได้ชัดเจน แล้วสวมเสื้อยืดบาง ๆ ตัวหนึ่ง สมองคิดหาเรื่องว่าจะเข้าไปคุยทักทายในบ้านของหล่อนได้อย่างดี

ข้าพเจ้าตัดสินใจสร้างเรื่องประทับใจง่าย ๆ ด้วยการเอาผลไม้ที่มีในตู้เย็นใส่จานไปให้หล่อน แล้วคิดว่าจะทำทีท่าว่าขอยืมหนังสือเด็ด ๆ ของธีรยุทธ์ซึ่งเขาเคยบอกว่าของเขามีมาก คิดได้ขณะก้าวเท้าไปถึงหน้าประตูกดกริ่ง หล่อนชะโงกหน้ามาทางประตูนิดหนึ่ง เมื่อเห็นว่าเป็นข้าพเจ้าหล่อนจึงโผล่ออกมาทั้งตัว ภาพที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นทำให้ข้าพเจ้าตกตะลึงเพราะมันยิ่งกว่าครั้งก่อน ๆ เสียอีก

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ภูติเสน่หา

ต่อจากหน้า 49

หว่างขาของไอ้เขมแล้วก็ตามที แต่ไอ้เขมมันรู้ดีว่า ขืนรีบเร่งเอาแต่ใจมัน ตะบี้ตะบันสอดใส่ยัดเยียดลงไป สองกลีบของอียอดสร้อยจะชอกช้ำเสียหมด

มันจึงต้องเล้าโลมให้อียอดสร้อยเกิดอารมณ์กระสันเสียวจนถึงที่สุด จนมันสามารถรู้ว่าแอ่งน้ำรักของอีสาวบ้านนาชุ่มโชกด้วยเมือกเหนียวได้ที่แล้วนั่นแหละ ไอ้เขมถึงจะเริ่มลงเสาเอกของมันปักลงรูสวาทของอียอดสร้อย

ไอ้เขมยงโย่ยงหยกร่างขึ้น ขยับสากเนื้อดุ้นมหึมา จ่ออยู่ในระดับกลางเนิน ขณะที่สองกลีบเนื้อนวลนั้น ค่อยๆ แบะอ้าออก เพราะหัวบักของสากเนื้อมันค่อยล้ำเข้าไปทีละนิดทีละน้อย

"อูยยย...พี่เขมจ๋า...อูยยยเสียวเหลือเกิน"

อีสร้อยครางกระเส่าออกมาและเริ่มเกร็งตัวลอยขึ้น เพราะความเสียวกำลังเพิ่มขึ้น จากการที่ไอ้เขมยังดูดเม้มหัวนมสีชมพูของมันอยู่

"โอ้ย...พี่เขม อูยยย...อูยยย..."

อียอดสร้อย ผวาร่างขึ้นเพราะไอ้เขมมันออกแรงขยับร่างกำยำของมันลงไปอย่างรวดเร็ว จนสากเนื้อนั้นผลุบหายเข้าไป แต่ไอ้เขมต้องชะงักการกระแทกร่างของมันลง เพราะอียอดสร้อยรีบยกมือดันร่างเอาไว้

"ซี้ดดดด...พอก่อนจ้ะพี่เขม อูยยย ฉันเจ็บ อูยยยย"

มันก็ร้องแบบนี้ทุกครั้ง จนไอ้เขมชักอ่อนใจว่า จนป่านนี้สามเดือนกว่าแล้ว อียอดสร้อยมันยังฟิตไม่หาย มันน่าจะขยับขยายความกว้างใหญ่ขึ้นมาบ้าง

ดูๆ ไปแล้วมันก็เวทนาอียอดสร้อยที่ต้องมารับภาระหนักมีผัวทั้งทีดันไม่ดูให้ดี เสือกเลือกไอ้เขมดูดปอดมาเป็นผัว แต่เพราะมันรักกันมานาน แม้ไอ้เขมจะมีความใหญ่โตปานใด อียอดสร้อยก็ทนได้

แต่มันจะต้องระบมไปทุกครั้ง !!

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เอากันยังเงี้ยะ

ต่อจากหน้า 31

ทุกชีวิตดูเหมือนจะมีสิทธิเสรีภาพมากมายเท่าเทียมกันหมด

และมันก็ไม่ใช่สิ่งเสียหายอะไร มันจะต้องเป็นได้ทั้งสองขั้ว คือเป็นบวกและเป็นลบ ไม่ต่างจากสมัยโบร่ำโบราณที่เป็นมา เหตุผลก็เพราะคนก็ยังเป็นคนนั่นเอง โดยธรรมชาติ สัญชาตญาณมนุษย์ไม่ได้เปลี่ยนไป จะมีก็เพียงสภาพต่าง ๆ มันเปลี่ยนไปเท่านั้น ความคิดอ่าน จิตใจ มันแปรไปตามสภาพของสังคม ยังคงอยู่ก็สัญชาตญาณเพราะสิ่งนี้คือธรรมชาติ

ผู้คนเดี๋ยวนี้มีการแสดงออกเพื่อความต้องการมากขึ้น แต่มันไม่ใช่สิ่งที่เป็นธรรมชาติแท้ ๆ ของสัญชาตญาณ

มันเป็นความต้องการที่ถูกกล่อมเกลาด้วยศาสตร์ ด้วยสังคม และด้วย...อะไรดีล่ะ หรือจะเป็นศิลปะการครองชีพแบบสมัยใหม่

เป็นเพียงความต้องการส่วนตัวเพื่อเอาตัวรอดเท่านั้น แน่ละว่ามันเป็นสัญชาตญาณ แต่ไม่ใช่สัญชาตญาณที่เป็นไปได้ด้วยธรรมชาติของตัวเอง เป็นสัญชาตญาณของการแข่งขันเพราะแรงขับดันยั่วยุของสังคม ที่เกิดจากการเบียดเบียน แย่งชิงเพื่อการบริโภคที่ต้องการเอาชนะกัน และให้ได้ผลที่

ตัวเองต้องการมากกว่าคนอื่น ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมสังคมเดียวกัน

เมื่อวันอาทิตย์ก่อน ผมฟังท่านพุทธทาสภิกขุ แห่งวัดสวนโมกข์ ท่านเทศน์ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ท่านเทศน์มีเสน่ห์น่าฟังอยู่แล้ว นอกจากนั้นยังมีเสียงไก่แจ้ขันแว่วเข้ามาให้ได้ยินด้วย

อาจารย์ท่านเทศน์เรื่อง **"การละเมิดสิทธิมนุษยชน"** มีความตอนหนึ่งที่ผมฟังแล้วพึงใจและชื่นใจเป็นบุญหู ท่านว่าในหมู่ของเดรัจฉาน ในหมู่ของคนป่า ไม่มีการละเมิดสิทธิมนุษยชน จะมีก็แต่ในหมู่ของผู้เจริญ ถึงขั้นต้องตั้งกฎบัตรขึ้นมาเพื่อบังคับให้ผู้เจริญทั้งหลายเคารพในสิทธิของมนุษยชน

ท่านชี้ให้เห็นว่า ความเจริญของมนุษย์มาจากความฉลาดของมนุษย์ เมื่อมนุษย์ฉลาดก็เกิดความเห็นแก่ตัว เกิดความโลภ เกิดความอยากได้เพื่อเอามาเป็นประโยชน์ของตัวเอง การละเมิดสิทธิก็เกิดขึ้น เมื่อเกิดเหตุเช่นที่เป็นอยู่นี้ ความฉลาดของมนุษย์ก็ไม่น่าจะเป็นประโยชน์อะไรต่อเพื่อนมนุษย์เลย มนุษย์ต่างฉลาด ต่างก็เลยกอบโกยเพื่อเอาทุกสิ่งทุกอย่างมาเป็นของตัวเอง ไม่มีเอื้อเฟื้อ ไม่เมตตากรุณากันอีก

ผมฟังท่านแล้วก็นึกไปถึงเทศนาของท่านเมื่อไม่นานมานี้ ที่พูดถึงเยาวชนไทยทุกวันนี้ ซึ่งพฤติกรรมถูกสร้างขึ้นจากการรับรู้เรียนรู้จากทีวี

เมื่อครั้งนั้นท่านเทศนาว่า เด็กเดี๋ยวนี้เก่ง แต่ไม่มีคุณธรรมจรรยา

เพราะอะไร ?

เพราะเด็กเดี๋ยวนี้เกิดมาอยู่ในท่ามกลางกระแสของการแข่งขัน

รายการโทรทัศน์ล้วนเต็มไปด้วยการแข่งขันเพื่อชิงรางวัล

ไม่มีรายการใดที่จะเอื้อเฟื้อเกื้อกูลให้เด็กเกิดสำนึกในเชิงเอื้อเฟื้อผู้อื่น แต่เด็กจะถูกทำให้มองเห็นว่าการแย่งชิง การฉุ้น เป็นเรื่องถูกต้อง

หัวข้อที่ท่านเทศนานี้ หนังสือพิมพ์ "ไทยรัฐ" นำมาลงในคอลัมน์ "คุณภาพสังคม" ด้วย ผมเชื่อว่าคงจะผ่านตาท่านบ้าง โดยเฉพาะท่านที่เป็น "ครู"

จากเทศนานี้ เราได้อะไรบ้างในแง่ที่เราเป็นผู้บริโภค "ทางอากาศ"

เราได้ปล่อยปละละเลยให้เด็กเราซึมซับรับรู้อะไรต่ออะไรจากทีวีอย่างที่ "ผู้ใหญ่" ไม่รู้ร้อนรู้หนาวหรือไม่ หรือเราเฝ้ามองอย่างเป็นห่วงและพยายามหาทางแก้ไข

เป็นการยากที่จะหาคำตอบในระยะเวลาสั้น ๆ

ด้วยว่าสังคมเมืองไทยวันนี้ เราอยู่ในห้วงกระแสอันเชี่ยวกรากของนักบริโภค

มันเป็นยุคสมัยแห่งเสรีภาพ ที่ใครใคร่ค้า-ค้า !

ใครใคร่โง่-โง่ !

ผมขออนุญาตบรรณาธิการ และท่านผู้อ่าน ขอพูดเรื่องนี้อีกสักครั้งในฉบับหน้า □

ตังเกเลือดเดือด

ต่อจากหน้า 51

ถึงไม่ต้องร้องขอโกเส็งก็กำลังจะเริ่มต้นอยู่แล้ว เขาเงยหน้าขึ้นจากจาวตาล ริมฝีปากเปียกเยิ้มไปทั้งน้ำลายจากตนเองและน้ำจากการไล้จนซึมออกมาจากเนื้อเนิน

โกเส็งผลุดขึ้นจากการคุกเข่าสู่ช่องทางที่แบะเข้าออกจากกัน ชวาหนุ่มซัดหอกเข้าสู่จุดหมายอันเป็นแม่แม้เพลงกามที่โกเส็งชำนาญอย่างยิ่ง

"อือย์..."

สาวชายรักปรือตาด้วยความอึดอัด

"ไหนบอกว่าทะนุถนอมไงคะพี่"

"ขอโทษจ้ะน้องปู"

โกเส็งแสยะยิ้ม ดวงตาแวววาว

"พี่ลืมตัวไปหน่อยนึงน่ะ"

"ปูน้ำตาแทบเล็ดเลย"

"เจ็บเหรอ"

"ถึงหัวใจเลยค่ะ"

"งั้นพี่ซับน้ำตาให้"

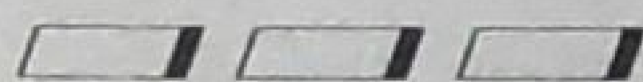
บทจะโรแมนติกมือขวาของเจ้าพ่อ 3 สมุทรก็ไม่เบาเหมือนกัน เขาก้มลงไปจูบแผ่วๆ ที่เปลือกตาของสาวชายรัก ขณะเดียวกัน บั้นเอวก็กระทั้นตามไปด้วยช้าๆ

"อูยส์...พี่"

"เป็นไงบ้าง"

"ค่อยยังชั่วแล้วค่ะพี่"

จากจังหวะที่เชื่องช้า พอรู้ว่าค่อยยังชั่วขึ้นแล้ว โกเส็งก็เปลี่ยนเป็นเร็วขึ้น แล้วในที่สุดก็ถึงกาลสุดท้ายเมื่อหยาดความรักพรั่งพรูออกไป

"ไม่อยากเลยครับท่าน"

เจ้าพ่อ 3 สมุทรเปรยเบาๆ

"ทำไมผมจะต้องขึ้นเวทีหาเสียงด้วยล่ะครับ"

"ไม่อยากก็ต้องอยาก คุณสมหมาย"

ท่านหัวหน้าพรรคพูดกับว่าที่ ส.ส.คนใหม่

"มันเป็นส่วนหนึ่งของนักการเมืองเราน่ะ"

"ผมกลัวทำไม่ได้"

"ไม่ยากหรอก"

ท่านยิ้มละไม

"เรื่องแบบนี้ฝึกกันนิดหน่อยก็สบายแล้วล่ะน่า"

จากวันที่นายสมหมายบอกว่าไม่อยากขึ้นเวทีหาเสียง แต่ท่านหัวหน้าพรรคก็จัดฝึกอบรมแบบเร่งด่วนให้โดยจ้างนักพูดระดับอาชีพจากรายการทีวี.ชื่อดังมาฝึกให้เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์เต็ม

"เป็นยังไงคุณสมหมาย"

ท่านหัวหน้าพรรคถามในตอนเย็นวันหนึ่ง

"พอจะขึ้นเวทีได้บ้างหรือยัง"

"คิดว่าน่าจะได้ครับ"

"มะรืนนี้เปิดรับสมัครแล้ว เราจะไปพร้อมกันที่ศาลากลางนะ"

"ครับท่าน"

"เตรียมตัวไว้ให้พร้อมนะ นักข่าวคงมากหละ"

"ครับ"

นายสมหมายมีคนจากกรุงเทพฯ มาช่วยดูแลเรื่องการเตรียมตัวสมัครเลือกตั้งซ่อมอยู่หลายคน หลักฐานต่างๆ ก็มีคนจัดเตรียมให้ทั้งสิ้น

ส.ส.ในพรรค 3-4 คน แวะเวียนมาหาที่บ้านอยู่เสมอๆ เพราะว่ามีบางคนอยู่จังหวัดเดียวกัน ส่วนที่เหลือก็เป็น ส.ส.ในพื้นที่ใกล้เคียงกับเมือง 3 สมุทร คะแนนเสียงแบบจัดตั้ง จึงพอที่จะคอนโทรลมาเทให้กับเจ้าพ่อ 3 สมุทรได้บ้างพอสมควร

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สายลับอีตัว

ต่อจากหน้า 47

ฉับพลันทันใด เขาก็พลิกผันอย่างชำนิชำนาญ จูบด้านหลังข้อพับหัวเข่าของหล่อนชนิดไม่ทันให้ตั้งตัว

"โอววว..." เด็กสาวสะดุ้งถ่างแข้งถ่างขา เพราะจุดนี้เป็นจุดที่ไวต่อความรู้สึกไม่น้อยทีเดียว

จากนั้นเขาก็ค่อยเลื่อนใบหน้าขึ้นไปซบที่หน้าขา ใช้สองมือรวบตะโพกของหล่อนลงมาบีบกระชับต้นขาที่ถะถ่างเข้าแนบชิดกัน

ซบใบหน้าลงไปหว่างกลาง ใช้ริมฝีปากโลมไล้ไปมาตามขอบขาทั้งสองข้าง แล้วจึงขยับปลายลิ้นแตะไล้แผ่ว เ บ า...

"อูววว...!"

ไม่มีอะไรอีกแล้วที่หญิงสาวจะลืมเนื้อลืมตัวได้ เท่าพานพบปฏิบัติการอันสุนทรแบบนี้ เพราะว่าขาอ่อนตรงกลางระหว่างขาอ่อนทั้งสองข้าง ย่อมจักมีประสาทรับรู้ความเสียวซ่านได้เร็วกว่าหน้าขา !

ลีลาของสีหราชยังนิ่มนวลชวนเคลิ้มต่อไป

โดยยังไม่ป้ายมือขึ้นไปยุ่งกับโนมเนื้อเนียนบนยอดเต้า คงวนเวียนเหียนหันอยู่เบื้องล่างอย่างใจเย็น

ทว่าเปรียบเสมือนไฟในน้ำแข็ง !

ขยับริมฝีปากขึ้นไปอีกนิดใกล้ชิดจุดสำคัญเข้าไปแค่องคุลี ทว่าพลิกพลิ้วริมฝีปากและลิ้นนัวเนียอยู่บนร่องขาทั้งสองข้าง

"โอ๊ววว...!" เด็กสาวร้องครางเสียงสะท้าน บิดตัวไปมา

จังหวะนั้น พรานเจนเชิงก็พลิ้วตามน้ำ,

ซ้อนตะโพกสุดเสียงสังข์เสียงแตรของมาเรียให้พลิกคว่ำตามจังหวะบิดตัว

ร่างอวบอัดอะร้าอร่ามพลิกตามง่ายดาย !

สีหราชเลื่อนตัวขึ้นประกบด้านหลัง วางใบหน้าลงไปที่ก้นย้อยสัมผัสกลิ่นสาบสาวมาเลย์เพียงอึดใจ ริมฝีปากและปลายลิ้นก็พลิ้วไต่เตี้ยจากก้นกอยย้อยยวน สูงขึ้นไปที่ตะโพกผายอล่าง

ริมฝีปากและการลากลิ้นสลับสับเปลี่ยนกันในลีลาหนักบ้างเบาบ้าง ก่ออาการสยิวหวิวหวามให้บังเกิดขึ้นในตัวเด็กสาวเหมือนเรือสำเภาโดนคลื่นใต้น้ำ

ความรู้สึกถูกกระตุ้นตื่นโพลงทุกอณูเนื้อเนียน

ร่างของจารชนหนุ่มไทยเลื้อยกระดืบทาบขึ้นไปเรื่อยๆ พร้อมๆ กับที่ริมฝีปากและลิ้นสัมผัสผันผ่านแผ่นหลังเนียนขาวสะอาดขึ้นไป ไม่รังเกียจรังงอนกับเหงื่อเม็ดเล็กๆ ที่ร่างกายของหล่อนขับพรั่งพรูออกมาตามอารมณ์ที่เหมือนกาน้ำถูกรุมโหมด้วยไฟในเตา

"อ่าาา..." เด็กสาวเหยียดแขนพุ่งเสียดไปตามพื้นไร้ทิศทางเมื่อชายหนุ่มลากริมฝีปากและปลายลิ้นไต่ขึ้นมาถึงต้นคอ

พอถูกสัมผัสปลายลิ้นใกล้ไรผม เด็กสาวก็ผวาเหมือนจะพลิกดิ้นพล่าน

เขาก็เหนี่ยวไหล่กลมมนอันเปล่าเปลือยให้พลิกหงาย เผยอตัวขึ้นทาบทับด้านหน้าของหล่อนเอาไว้ทั้งตัว

ส่วนจมูกปากและลิ้นนั้นซุกไซร้ในจังหวะต่อเนื่องผันผ่านมาด้านหน้า

เด็กสาวนัยน์ตาปรือเหมือนจะหลับมิหลับแหล่ ทว่าริมฝีปากสั่นระริก เผยอเหมือนจะรับจุมพิตจากเขาด้วยสัญชาตญาณ

ทว่า สีหราชกลับก้มวูบลงไปขบเม้มที่ริมใบหูของเธอก่อนขบเม้มด้วยฟันด้านหน้าเบาๆ

"โอ่ววว...อื้ยยย...อ๊าาา..." เด็กสาวร้องครวญเหมือนจะร่ำไห้ทรวงสะท้าน ผวากอดรัดร่างกำยำของเขาเอาไว้อย่างรุนแรง เต็มไปด้วยความรู้สึก

ร่างท่อนบนของเด็กสาวแม้จะมีเสื้อคลุมอยู่ก็ยังแบะอกหรามันสัมผัสอัดแน่นกับแผงอกของเขา

กลางลำตัวไม่มีช่องว่างเท่ามดได่

ต้นขาถูกคนเจนเชิงขยับยักย้ายส่ายตะโพกเสียดไปมาอย่างแผ่วเผิน...

ส่วนเกินในร่างของสองคู่สวาทที่ยังไม่รู้จักกันแม้แต่ชื่อเสียงเรียงนาม ได้สัมผัสทักทายกันเหมือนลองเชิง ลองลีลา

แม้จะมีกางเกงของฝ่ายชายขวางกั้นไว้ชั้นหนึ่ง ทว่าความรู้สึกของเด็กสาวแรกเจอรสชาติสวาทหวามก็ถึงกับผวา ตัวแอ่นเกร็ง ขยุ้มขยำผ้าปูที่นอนจนกระจุย มองเห็นลายฟูกมาเลย์ยุ่งเหยิง...

ปากและลิ้นของสีหราชลากไถลใกล้ริมฝีปากสั่นระริกเข้ามาทุกขณะ !

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

หมอธูปอัญชลี (แท่งทอง)

ผู้มีญาณหยั่งรู้ เจ้าของปีมะทั้ง 4 มะโรงมะเส็ง มะเมีย มะแม ตัดวิบากกรรม สร้างเสริมบารมี เบิกธรณีธรรม

แมหมอธูปอัญชลีได้รับโล่ดีเด่นช่วยเหลือสังคม เมื่อวันที่ 23 ม.ค. 33

ชีวิตการดำเนินของปีมะทั้ง 4 นี้ ดวงของคนปีมะทั้ง 4 มะโรง มะเส็ง มะเมีย มะแม แท้จริงคือดวงกาลกิณี แต่ก็มีบางอย่างทำให้ดวงปีมะทั้ง 4 ชอบพบกับความผิดหวัง สิ่งที่ไม่น่าเกิดก็เกิด ดวงปีมะทั้ง 4 ตามอัตนาแท้จริงเป็นคนใจดี อารมณ์ผูกพันกับสิ่งแวดล้อมโดยง่ายเหลือเกิน แพ้กับความดีเท่านั้น ถ้าเรื่องร้ายแล้วปีมะทั้ง 4 นี้จะเป็นคนไม่ยอมคนแม้แต่คนรัก

ในปี พ.ศ.2507 ขณะที่ข้าพเจ้าต้องสูญเสียชีวิตคุณพ่อไป คุณลุงก็มางานศพคุณพ่อ และต่อว่าข้าพเจ้าว่าไม่สมควรทายทักเรื่องคุณพ่อเช่นนี้เลย ข้าพเจ้าบอกคุณลุงว่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเช่นนี้เป็นเพราะอำนาจพลังบวกที่มีต่อคุณพ่อจึงได้เห็นตะวิญญาณในการดับสูญว่ากฎแห่งกรรมนั้นมาถึงแล้ว ซึ่งจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทันใดนั้นคุณลุงก็เกิดบันดาลโทสะ ชี้หน้าข้าพเจ้าแล้วกล่าววาจาอย่างเสียงดังว่า มึงแน่จริงทายดูซิว่า กูจะตายตามพ่อมึงเมื่อไร เพราะอายุกูก็มากกว่าพ่อมึง ทำให้ผู้คนและนักข่าวนิตยสารต่างๆ ที่มาในงานขณะนั้นพลังบวกและอำนาจจิตก็เกิดขึ้น ข้าพเจ้าแทบจะไม่เชื่อตัวเอง จึงทายทักคุณลุงว่าจะต้องเสียชีวิตภายในเดือนตุลาคมนี้อย่างแน่นอน เมื่อได้ฟังคำพูดเช่นนั้น คุณลุงกลับหัวเราะเยาะข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า ถ้าอาจารย์ที่มึงเรียนมาเก่งจริงต้องให้กูตายจริงนะ

วันเวลาเหตุการณ์ผ่านไปเมื่อถึงวันที่ 7 ตุลาคม ท่านก็ได้สิ้นใจด้วยโรคความดันโลหิตสูง ทำให้นักข่าวนิตยสารต่างๆ ที่มาในงานศพคุณพ่อเพื่อจะสัมภาษณ์การทำนายทายทักเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการหยั่งรู้ถึงสองครั้ง และตั้งฉายาตั้งแต่บัดนั้นว่า อาจารย์หมอธูปอัญชลีผู้มีญาณหยั่งรู้ ไม่มีการทรงเจ้าเข้าทรง ทำนายกันด้วยก้านธูป

ถ้าใครดวงราศีตก ชะตาขาด อาจารย์ดู 3 ข้อ จะรู้เรื่องตกอับด้านการงาน การค้า ควรจะดำเนินอย่างไร ถ้าปีมะทั้ง 4 บางดวงดีไม่จำเป็นต้องแก้ไข ดูตามหลักไสยศาสตร์โบราณตามลุ่มแม่น้ำโขง บางคนไม่เข้าใจในวิบากกรรมของตนเองก็ใช้เสน่ห์ยาแฝด เพราะการกระทำเสน่ห์ยาแฝดเป็นการกระทำลวงโลก เขาเรียกว่ายิ่งทำยิ่งซ้ำ คนที่ได้รับประโยชน์คืออาจารย์ที่รับทำเสน่ห์นั่นเอง การทำเสน่ห์ยาแฝดเป็นการอ้างอิงในนวนิยายเท่านั้น บางทีก็ถูกหมอผู้ชาย ก็จะสูญเสียความเป็นสาวโดยไร้เหตุผล ฉะนั้นอาจารย์หวังว่าสานุศิษย์คงเข้าใจหลักการทำเสน่ห์ แท้จริงเสน่ห์ยาแฝดนี้ไม่มีจริง นอกจากพลังจิตบวกกันสองฝ่ายซึ่งมีต่อกัน *(คือกรรมดี)* กรรมแห่งเมตตา อาจารย์ด้วงจึงได้ว่าในน้ำมันพลังการะเวก การทำเสน่ห์ยาแฝดนั้นเป็นการกระทำลวงโลก แท้จริงผัวเมียหย่าร้างเกิดจากดวงชะตาชงกัน สองเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย สามเกี่ยวกับราศีผิวพรรณ วันเดือนกัน ไม่เข้ากับไสยเวทย์นั้น หรือมีบุตรเป็นกาลกิณีหรือเป็นบุตรอานิสงส์แห่งกรรมดีก็สามารถดำเนินชีวิตปีมะทั้ง 4 ขึ้นได้ อย่างเช่นการลงทุนซึ่งอาจารย์ได้กล่าวไว้แล้วหลายฉบับที่ผ่านมาว่าจะเกิดวิกฤตภาวะเศรษฐกิจ แม้กระทั่งฝ่ายปกครองแผ่นดินก็เกิดอาเพศนานัปการ จะเคร่งเครียด แต่จะคลี่คลายไปในทางที่ดี และ ฝ่ายบริหาร การปกครองในปี 33 นี้จะร้าย กลายเป็นดี ร่วมมือสามัคคี เสียสละความเป็นอยู่ ความมั่นคงของประเทศ (เราถือว่าเป็นปีแห่งมหาโชค คือปีม้าทองคำนั่นเอง)

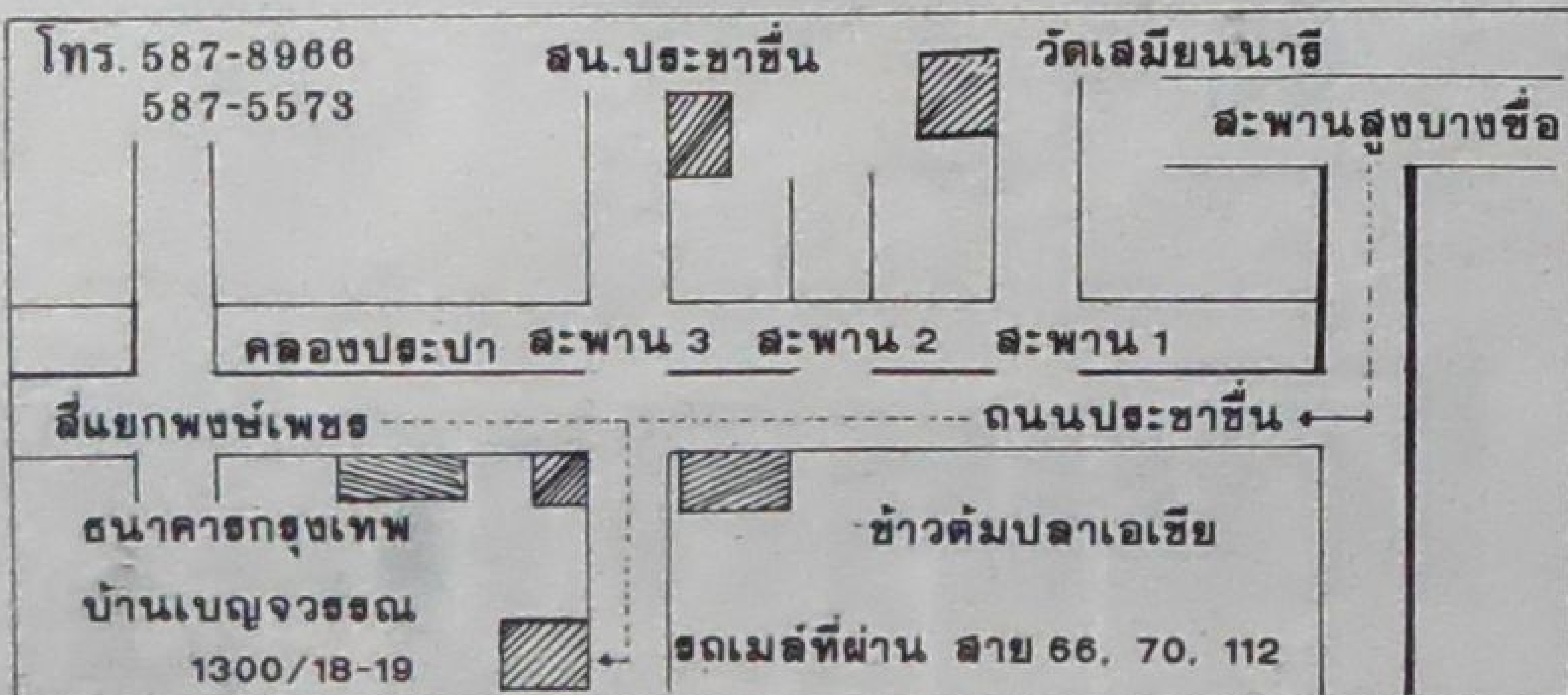
ปีมะทั้ง 4 แท้จริงคือปีแห่งการช่วยเหลือชะตากรรม ให้พ้นอำนาจจากราศีวิบากกรรม ฉะนั้น การกระทำในด้านไสยศาสตร์ใดๆ เช่น เสน่ห์ยาแฝด ปั้นหุ่น ปั้นลอย ลงน้ำมันใดๆ หรือ การใช้เดรัจฉานวิชานั้นจะเกิดอาเพศ และกิจการที่ดำเนินงานอยู่ก็จะตกต่ำลงทันที การค้าหรือการลงทุนก็ได้ ฉะนั้นอาเพศใดๆ ขณะนี้ อาจารย์หวังว่าทุกคนคงจะเข้าใจในหลักเกณฑ์

พลังการะเวก การะเวกนำโชคลาภมาสู่สีผึ้งการะเวก จะนำความรักมาให้เกิดหลง ทั้งกิ่งก้านรากและใบ คนเห็นน้ำตาตก นกเห็นน้ำตาไหล จงพัดเอาดวงจิตคนที่เรารักมาสู่กับเราจนวันตาย (โอมพายสะโหมดิดหักลงสีผึ้งการะเวกนี้) ถ้าเก็บไว้ประจำตัว เมื่อพบกับคนที่เรารักใช้จิตอธิษฐาน คำว่า "หัดสะโหม" ก็จะเกิดพลังบวกคนที่เรารักทันที ฉะนั้นน้ำมันการะเวกนี้อาจารย์ด้วง อาจาโร ได้มอบพระคาถาและสีผึ้งการะเวกให้แก่ อาจารย์อัญชลี แท่งทอง ประสิทธิ์ประสาทให้แก่สานุศิษย์ทั่วไป

สิ่งที่ควรทราบในการปัดเสนียดปีมะทั้ง 4

ดอกบัว ๙ ดอก บุหรี่กรองทิพย์ 1 ซอง ธูปกลิ่นกำยาน 1 กล่อง เทียน ๙ เล่ม เขียนชื่อสกุลลงในต้นเทียนทุกเล่ม มะกรูด 1 ลูก น้ำอบไทย 1 ขวด ข้าวสารหอมมะลิกำเท่าจำนวนอายุ

เมื่อนำสิ่งเหล่านี้มาประกอบกับพระคาถายอดพระไตรปิฎก คาถาชินบัญชร สามร่มโพธิ์เป็นหลักพิเศษ ครอบครัวใดที่มีปีมะหลายคนก็สามารถเขียนชื่อลงในเทียนเล่มเดียวกันได้ พร้อมค่าครู 199 บาท ส่วนค่าครูสวดตัดวิบากกรรมเสริมดวงชะตาราศีต่างหาก 199 บาท

☆ ☆ ดาวลิขิต ประจำวันที่ 8-14 ก.พ. 34 ☆ ☆

เมษ ARIETE

ถ้าเป็นฝรั่งเขาว่า "รักนี่นิรันดร์" วันวาเลนไทน์ทันสมัยซะด้วย แต่วันไหนๆ เราก็รักกันได้ ดาวการเงินยังทำมุมเล็งอยู่ที่เจ้าชะตา จะต้องเสียทรัพย์ก่อนถึงจะได้มาชื่นชม เดินทางกับคนร่างท้วม-ขาว ไม่มีอดของใหม่จะได้เชยชม สีที่ถูกสเปค ฟ้า-แดง แซงโลดในเรื่องแข่งขัน ความรักอย่าไปอ่อนแอ คนที่แย่จะเป็นคุณ ค่อยคิดค่อยทำจะดี 0-4

พฤษภ TORO

แฮปปี้วันแห่งความรัก คุณจะบอกกับใครก็ได้ แต่ต้องให้มีหลัก ไม่ใช่เอ่ยแค่ลอยๆ การเดินทางทิศเหนือจะต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับเด็กๆ สร้างความเพลิดเพลินไปอีกรูปแบบ ดาวราหู (8) เพลาๆ เรื่องเหล้ายา จะเลี่ยงอุบัติเหตุได้มาก การเงินยังไม่คงเส้นคงวา รับ-จ่ายมันไม่สมดุล ความรักเป็นไปในทางบวกดีใจหาย 3-4

เมถุน GEMELLI

ช่วงกลางเดือนยังต้องมีการวิ่งเต้นกันทุกรูปแบบ การเงินจะฉุกละหุกในเรื่องการศึกษา (อย่าเพิ่งท้อ) สีน้ำตาลเหมาะสำหรับเข้าวัด ติดต่อธุรกิจ ดาวจันทร์ (2) เกี่ยวกับการเจรจาจะได้ผลเกินคาด แค่เอ่ยปากก็ต้องฮากันลั่น ดาวจรคอยชุกชนไม่อยู่กับที่ (บี้) ไปเรื่อย เรื่องหัวใจอย่าให้อะไรมาขวางกั้นนะเตื๊อะ 0-2

กรกฎ CANCRO

ช่วงที่มีรายรับมากอยู่ คุณจะกอบโกยก็อย่ารอช้า ข้าวของราคาแพง ดาวพฤหัส (5) หนุนเป็นสองแรง สีขาวเข้าวัด เข้าสถานที่ทำพิธี มีความเจริญมาก การซ่อมบำรุงจะสร้างเงินให้อีกตะหาก เด็กจะมีชื่อเสียง เพราะการศึกษาและเดินทางไปศึกษาต่างแดน ความรักอย่าไปล้อเล่นกับมัน รู้ผิดรู้ชอบก็ยอมๆ กันไป 5-3

สิงห์ LEONE

สัปดาห์แห่งการเสนอ คุณจะมีไอเดียและสาระแก่ประโยชน์ส่วนรวมซะเป็นส่วนใหญ่ (อะไร้) การแตกแยกก็ให้ระวังในหมู่สุราฮาเฮ จะหนักไปทางอบายมุข และเพศตรงข้ามก็ระวังคนนอกจะหลอกให้หมด (ตัว) ฤกษ์ .15 ดาวโชคจากสถานที่ใกล้เคียง มองดูซิ คนรักช่างหนีหายไปหลบซุ่มอยู่ตรงไหน มาเร็วเถอะ! 3-1

กันย์ VERGINE

ความคิดอ่านรู้สึกสุขุมรอบคอบ (เป็นผู้ใหญ่) ความสำเร็จจากเพื่อนและคู่ครองส่องทางให้คุณไปไกลเชียว ดาวอังคาร (3) ใจร้อนคว้าโชคไม่ทัน มันผลุบหายไปไหน ดาวจรเวียนไปเวียนมาขอพบแค่ครึ่งทางก็พอ คนผิวเนื้อดำแดง ช่วยให้คุณมีชีวิตชีวา (กล้าได้) ความรักขอแค่คิดถึงจะตรึงใจไปนานโล้ด 4-9

ตุลย์ BILANCIA

ดาวความรักจะส่งผลในเดือนนี้ดียิ่งโดยเฉพาะสตรี มีอำนาจพิเศษเป็นแรงเสริม ทำให้ชีวิตไม่หงอยเหงา ดาวเสาร์ (7) เด่นในด้านเกษตรกรรม จะทำให้รายได้เพิ่ม ระวังญาติจะป่วย ต้องช่วยกันดูแล เดือดร้อนจนไม่เป็นอันหลับนอน สิ่งที่สืบเนื่องจากปีก่อนจะย้อนมาหา (คิดไว้) คนรักจะงอนจัด ชนิดต้องปลอบทั้งคืน 6-4

พิจิก SCORPIONE

เดือนแห่งความรัก สารพันรูปแบบที่คุณจะส่งให้ (ใครก็ได้) เรือนกัมมะ การงานจะพุ่งถึงจุดที่คุณต้องการ ส่วนการจับจ่ายยังมีเปอร์เซ็นต์สูง จนใครๆ ต้องอิจฉา แถมสีแดง-สีส้ม กรี๊ดในเรื่องรักของวัยรุ่น แต่อย่าให้เดือดร้อนใครเป็นใช้ได้ ฤกษ์ .22 ส่งพลังในการเข้าหาผู้ใหญ่ มีการสู่ขออย่างเป็นทางการ 6-8

ธนู SAGITFARIO

บริวารและญาติมิตรแสดงความยินดีและเป็นแรงเสริมให้คุณในหลายด้าน เทพเจ้าความรักส่งผลด้านโชคลาภเกินคาด ได้มีโอกาสเข้าไปสัมผัสแสงสีตามสไตล์ ร่างกายจะได้แรงพิเศษจากดาวพฤหัส (5) ด้านเพศสัมพันธ์จะกระเตื้องขึ้น ไม่ต้องคิดมาก คนรักเข้าอกเข้าใจ มีการปรับปรุงชีวิตที่ดีขึ้น 1-4

มังกร CARRICORNO

ความมานะยังมี และไฟยังแรง ในด้านการทำงานจะพุ่งปรู๊ดแทบหายใจหายคอไม่ทัน มีทุกข์และร้อนตามลีลาของชีวิต แต่ 14 นี้ คุณมอบความรักให้ใครก็ให้ไปเตื๊อะ ฤกษ์ .20 ช่วงที่เปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะอากาศ และความร้อนมีอุณหภูมิการเงินดี วิ่งเต้นเรื่องสินค้าไม่มีพลาด คนรักจะเล่นแง่แสนงอนจังนิ 0-3

กุมภ์ ACQUARIO

ได้ของแปลกใหม่ที่ไม่มีใครเหมือนและไม่เหมือนใคร (คงแปลกดี) ผู้ใหญ่ท่านจะอุปถัมภ์ในทางที่ดี งานฝีมือก็ไปได้ หาเงินได้ทุกรูปแบบ ไม่ต้องเป็นกังวลใจ สีเหลือง-สีเขียว เที่ยวได้ทุกที่ แม้แต่การเสี่ยงยังมีคนมาให้อิทธิพลของดาวพฤหัส (5) เสริมสร้างความรักให้มั่นคงมีความรอบคอบ 5-4

มีน PESCI

ช่วงแห่งการส่งมอบความรักให้ใครต่อใครที่คุณชื่นชอบ ทรัพย์สินจะมีการเปลี่ยนเจ้าของ ดาวบาปเคราะห์ยังให้ลาภในภายหลังอีกด้วย ดาวการเงินยังสดใสพอปึ๋งอยู่ แต่ฤกษ์ .23 หลีกเลี่ยงการโต้แย้ง (หลบได้หลบไป) สีฟ้า-สีขาว เข้ากับเพื่อนได้ดี และข่าวความรักก็คงสบายใจได้ เรื่องแฮปปี้คงดี 7-9

ชไมพร ฉอเลาะ

ระยะนี้ไม่รู้เป็นยังไง พรมักมีโชคลาภจากตัวเลขเด็ดๆ ในนวลนางอยู่เสมอเลยล่ะค่ะ พวกคนในออฟฟิศนี่ถึงกับเตรียมปิดทองแท่นพิมพ์ใบแทรกกันแล้ว เพราะพิมพ์โชคพิมพ์ลาภมาให้บ่อยๆ นี่พรยังนึกอยู่เลยว่าบรรดาแฟนๆ นวลนางที่ซื้อนวลนางไปแล้วได้โชคได้ลาภ คงไม่เตรียมหาทองมาปิดหนังสือนวลนางเล่มนั้นๆ นะคะ

พูดถึงเรื่องตัวเลขที่พรคุ้นเคย ส่วนใหญ่ก็จะเป็น 36-23-36 บ้าง หรือไม่ก็ 34-24-36 แต่ที่มีให้ดูอยู่บ่อยๆ ก็ราวๆ 33-23-35 ค่ะ เพราะเป็นหุ่นวัยหวามอย่างแท้จริงค่ะ แต่ถ้าจะถามตัวเลขของพร ตอนนี้คิดว่าราว 36-24-38 ค่ะ (ค่อนข้างอวบหน่อย เพราะต้นปีนี่รับเลี้ยงค่อนข้างถี่ไปหน่อย) ส่วนไอ้นั่นก็ประมาณเกือบๆ สองฝ่ามือ...แหม... อย่าเพิ่งคิดไปไกลสิคะ เกือบๆ สองฝ่ามือนี่คือใบหน้าที่อวบอิ่มรับกับน้ำหนัก 56-57 กก. น่ะค่ะ ถ้าไม่เชื่อก็ลองเอาฝ่ามือของคุณมาทาบดูได้ที่พรเลย แล้วคุณจะรู้ว่าโหนกนูนเพียงใด (แก้มนะค่ะ ไม่ใช่อย่างอื่น)

ตะกั่วป่า

สวัสดีครับพี่ชไมพร

ผมคนหนึ่งที่ชอบอ่านหนังสือ "นวลนาง" มาก แต่ก็ไม่ค่อยได้อ่านทุกเล่มหรอกครับ เรียกว่านานๆ ถึงจะได้พบทีจะดีกว่าเพราะผมทำงานอยู่ในทะเล (แต่มิใช่เรือประมงนะครับ) โดยเฉพาะคอลัมน์ของพี่ "ชไมพรสอนหนุ่ม + ชไมพรฉอเลาะ" ผมต้องเปิดอ่านก่อนทุกทีเลยครับ ผมยอมรับว่าพี่ตอบได้สะใจจริงๆ เลยครับ อ่านแล้วรู้สึกเพลิดเพลินดี แต่ส่วนมากผมอ่านยังไม่ทันจบก็ต้องพักไว้ก่อน เพราะกลัวว่าผมจะระงับอารมณ์ตัวเองไม่อยู่ จะต้องเปลืองตัวกับแม่นางทั้งห้าของผมฟรีๆ คนแก่ๆ ที่อายุ 30 กว่าอย่างผม ก็มีสิทธิ์ "ข้องใจ"...จริงมั้ยครับพี่ชไมพร แฮ่...แฮ่...

จม. ฉบับนี้ผมเขียนมาก็เพื่อหวังให้พี่ช่วยลงใน "ชไมพรฉอเลาะ" ด้วย ไม่ทราบว่าพี่จะรังเกียจ จม. จากคนบ้านนอกอย่างผมหรือเปล่า ?

คือผมอยากคบกับสุภาพสตรีที่ชอบสนุกเรื่องอย่างว่าน่ะครับ จะโสดหรือม่ายก็ดี แต่ต้องเป็นคนที่ปิดความลับเก่ง และเป็นคนที่ชอบรักษาความสะอาดด้วย อายุระหว่าง 18-45 ถ้ามีภาพถ่ายส่งมาด้วยยิ่งดี ขอรับรองด้วยเกียรติจะปิดเป็นความลับตลอดไปเน๊าะ

อนึ่ง...ถ้าสุภาพสตรีท่านใดไม่พึงปรารถนาให้อาวุธลับล่วงล้ำซึ่งกันและกัน ก็ยินดีใช้ลิ้นและปากให้นะครับ เพื่อความสุขอันสุนทรี แต่ต้องเป็นคนที่รักษาความสะอาดเช่นเขียนมาแล้วข้างต้นนะครับ

สำหรับผม ตอนนี้อายุ 34 ปี สูง 167 หนัก 54 ผิวสองสี ที่อาวุธลับ ฝังมุก 3 เม็ด หากสตรีท่านใดมีความเงียบเหงา ว้าเหว่ ก็เชิญร่อน จม.มาถึงผมได้นะครับ ของอย่างนี้ เมื่อยังไม่แก่ไม่เฒ่า ผมคิดว่าควรที่เราจะหาความสุขใส่ตัวเราเองให้เยอะๆ นะครับ ใช่ว่าตายไปจะทำบุญเผื่อแผ่ถึงกันได้ จริงมั้ยครับ พี่ชไมพร

ท้ายสุดนี้...ผมขอให้ทีมงาน "นวลนาง" ทุกๆ คนจงมีความสุขตลอดไป โดยเฉพาะพี่ชไมพร ขอให้มีเยอะๆ นะครับ

ทาง...สายใหม่...

ทาง...สายใหม่...ธาราสโตร์
ตู้ป.ณ. 20 อ.ตะกั่วป่า
จ.พังงา 82110

ตอบคุณทาง...สายใหม่...

ทำงานอยู่ในทะเลที่มิใช่เรือประมง ก็คงเป็นพวกดำน้ำหาหอยเอ๊ย หาแร่ใช่ไหมล่ะคะ หรือไม่ก็เป็นพวกทำงานอยู่ในเรือขุดน้ำมัน เรือขุดก๊าซ หรืออาจเป็นพวกอยู่ตามเกาะ เฝ้ารังนกนางแอ่น จะเป็นอะไรก็ตามแต่... ตอนนี้พรก็นำจดหมายของคุณมาลงในชไมพรฉอเลาะแล้วหละค่ะ ขอบคุณมากสำหรับคำอวยพร คุณก็เช่นเดียวกันนะคะ

ชไมพร

ตุ๋ยงง !

ถึงพี่ชไมพร

ผมได้ติดตามนวลนางมาก็นานแล้ว แต่ผมไม่เคยเขียนจดหมายมาสักที ฉบับนี้จึงเป็นฉบับแรกของผม และผมขอชมว่าแต่ละอย่างที่พี่ได้ลงมาในหนังสือมีประโยชน์หลายๆ อย่าง ให้ทั้งความรู้และศิลปะหลายๆ ทางของร่างกาย ผมเงี่ยชอบที่สุด ตอนเนี้ยผมน่ะเหงา อยากให้พี่ช่วยหามิตรติดต่อทางจดหมายกับผมสักคนนะครับ ผมคงหายเหงาถ้าพี่ช่วย ผมขอฝากความหวังไว้กับพี่ชไมพรด้วยนะครับ ผมอายุ 26 ปี ผิวดำแดง สูง 174 น้ำหนัก 65 กก. หน้าตาเหมือนชายในฝันของใครเอ่ย พี่ชไมพรช่วยตอบให้ทีนะ ตอนนี้ผมก็ยังงงๆๆ กันอยู่ สาวแก่ แม่ม่ายก็ไม่ว่า ขอให้จริงจังและจริงใจกับผม ผมก็พอใจแล้ว ติดต่อกับผมได้ตามที่อยู่ข้างล่างนี้

ขอแสดงความนับถือ

ที่อยู่ของผม
ศรัญญู ชมภู่
ร.จ.ภ.นครปฐม (ผู้ช่วยหมอ)
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

ตอบคุณศรัญญู

ของเราน่ะ ประเภทยิ่งกว่าไก่ 3 อย่างอีกค่ะ หน้า หลัง ปากน่ะ

พวกศรีทองพวกจูน พวก 28 แต่นวลนางนี่ หน้า หลัง ปาก แถมด้วยมืออีก 2 ข้าง เรียกว่ามากัน 5 คนยังรับได้รวดเดียวเลย ความประสงค์ของคุณนั้นพรจัดทำให้เรียบร้อยแล้ว รอเวลาอีกสักเล็กน้อยจะมีจดหมายไปหาคุณค่ะ

ชไมพร

สาระดี

สวัสดีครับพี่ชไมพร

จดหมายนี้เป็นฉบับแรกของผม ผมได้ติดตามคอลัมน์ของพี่มานานแล้วครับ เพราะให้สาระและความรู้ทางด้านเพศศึกษาได้ดีมากครับ

ผมอายุ 27 ปี ส่วนสูง 170 ซม. น้ำหนัก 60 กก. การงานดี พอสมควร ปัจจุบันโสด ผิวขาว หน้าตาดี

อยากให้พี่ช่วยประกาศหาเพื่อนต่างเพศให้ด้วยครับ ไม่จำกัดอายุ ถ้าเป็นสาวแก่ แม่ม่าย ยิ่งดีครับ

ท้ายนี้ขอให้พี่พรอยู่คู่กับนวลนางตลอดไปครับ

ด้วยความนับถือ

BOY

(BOY) 25/338 หมู่บ้านสี่ไชยทอง 3
ซ.20 ถ.แจ้งวัฒนะ
อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี
11120
โทร. 584-0736

ตอบคุณ BOY

ความประสงค์ของนวลนางนั้น นอกจากจะให้ความมันอย่างถึงใจแล้ว เราก็ยังให้สาระและความรอบรู้ในเรื่องบั้นเอวและสะโพกด้วย มีให้อ่านเป็นประจำในชไมพรสอนหนุ่มค่ะ หนุ่มโสดอายุ 27 ปี ผิวขาว หน้าตาดี กำลังเหงาใจเพราะขาดเพื่อนต่างเพศ ใครสนใจก็ลองเขียนจดหมายไปคุย หรือจะโทรศัพท์ไปก็ได้ค่ะ

ชไมพร

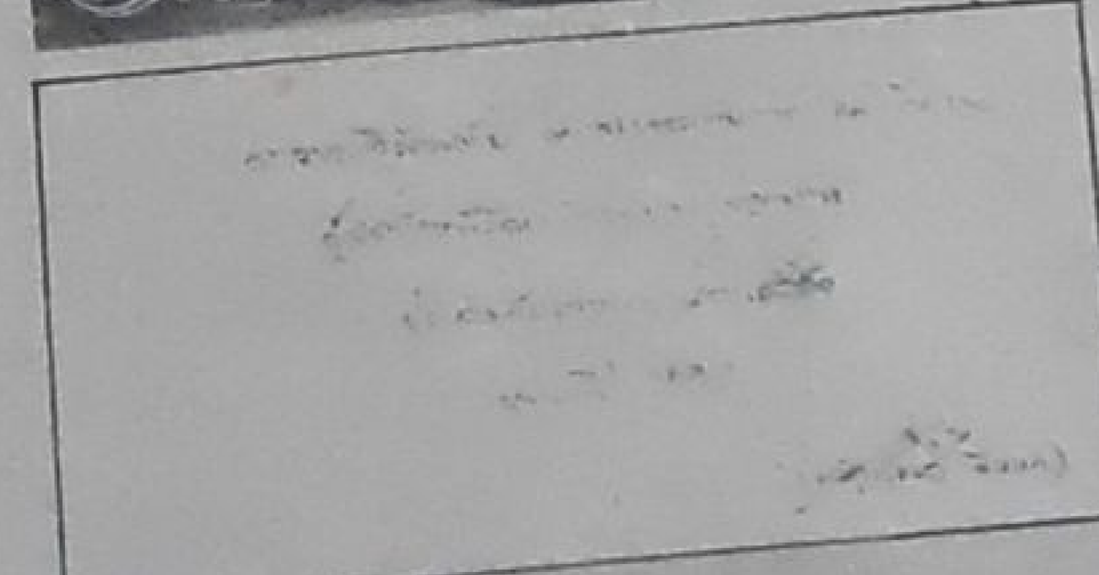

ชไมพร สอนหนุ่ม

คืนนี้พี่เพลียน่ะน้อง

คุณหนุ่มๆ ทั้งหลายค่ะ คุณคงจะเคยนึกเบื่อการเล่นเกมกามขึ้นมาอย่างกะทันหัน ใช่ไหมเอ่ย โดยที่จะเป็นมากที่สุดก็คือคุณหนุ่มๆ ที่มีเมียแล้ว...

แล้วก็เป็นเมียที่อยู่กันมาหลายๆ ปีแล้วด้วยค่ะ !

-เมื่อกลางวันนี้งานมันยุ่งน่ะ พี่เพลียเหลือเกิน...คืนนี้พี่ขอนอนหลับนะ-

คุณคงเคยแก้ตัวทำนองนี้ หรือไม่ก็อาจแบบนี้...

-พรุ่งนี้พี่ต้องไปแต่เช้า ต้องรีบไปเคลียร์บัญชีน่ะ อย่าให้พี่นอนดึกเลยนะคืนนี้-

คำว่าเหนื่อย คำว่าเพลีย ที่คุณบอกกับเธอไปน่ะ คุณรู้หรือเปล่าคะว่ามันทำให้เธอเกิดความคิดขึ้นในใจว่าเธอน่ะกลายเป็นปลาร้าค้างปีหรือน้ำพริกถ้วยเก่าไปแล้วกระมัง คุณถึงได้ปฏิเสธเธอ

ผู้ที่ถูกบอกปัดจะมีความสงสัยว่าความเหนื่อยความเพลียนั้นเป็นเพียงข้ออ้างของอีกฝ่ายหนึ่งที่ยกขึ้นมาเพื่อบังหน้าเท่านั้นเอง

คู่ของใครก็ตามที่มักอ้างอยู่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเหนื่อย ว่าเพลีย จนไม่อยากร่วมเกมกามนั้น ผู้พูดอาจไม่ได้ตระหนักว่าสิ่งที่แฝงตัวอยู่เบื้องหลังข้ออ้างก็คือการมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างผัวเมียเป็นเรื่องที่ไม่มีความสำคัญกับชีวิตของตนเองเลยแม้แต่น้อย

หรืออาจเป็นเพราะว่าไปหมดแรงมาจากเกมกามกับสาวอื่นมาก่อน

หรืออาจเป็นเพราะว่ากำลังมีคนใหม่อยู่ ก็เลยเกิดเบื่อคนเก่าขึ้นมา

หรืออาจเป็นเพราะว่าตนเองเกิดเป็นโรคผู้ชายขึ้นมาก็เลยกลัวจะไปติดเมียเข้า

อย่างไรก็ตาม การใช้คำว่าเพลียนั้น ย่อมไม่ใช่วิธีที่จะแก้ไขปัญหาที่ได้ก่อตัวขึ้นอยู่แล้วให้สามารถลุล่วงไปในทางที่จะเป็นการสร้างเสริมความมั่นคงในชีวิตคู่ได้เลย

สมมติว่าคุณบอกคับเมียว่าเพลีย แต่อีกสักพักนึงต่อมาเกิดมีญาติมาจากต่างจังหวัด ปรากฏว่าคุณรีบพาญาติออกไปหาข้าวปลาอาหารกินได้ทันที แบบนี้เมียของคุณจะคิดยังไงล่ะคะ

เธออาจจะช่วยเหลือตัวเองด้วยนิ้ว ด้วยของปลอมด้วยมะเขือยาวด้วยกล้วยหอม ด้วยอะไรต่อมิอะไรทั้งหลายนั้น พรก็ขอยืนยันได้เลยว่ามันไม่เท่าของจริงหรอกค่ะ

คุณปล่อยให้เธอใช้การช่วยเหลือตัวเองแค่ไม่กี่ครั้งน่ะ มันไม่มีปัญหาอะไรหรอก แต่ถ้าคุณปล่อยไปนานๆ จนกลายเป็นปัญหาเรื้อรัง ชีวิตคู่ของคุณก็อาจประสบปัญหาได้ค่ะ

การทำงานในหน้าที่การงานตามธรรมดานั้น ยังไงๆ ก็ไม่หนักหนาจนถึงขนาดที่จะทำให้อ่อนเพลียจนไม่มีเรี่ยวแรงทำการบ้านกับเมียหรอกค่ะ

ข้ออ้างว่าอ่อนเพลียนั้นจึงเป็นข้ออ้างที่ใช้กันเรื่อยเปื่อยกันเกินไปสำหรับชีวิตคู่ เพราะการจะหาข้ออ้างอื่นๆ น่ะ คงไม่น่าเชื่อถือเท่าความอ่อนเพลีย ซึ่งที่จริงแล้วก็เป็นความอ่อนเพลียปลอมๆ ที่สร้างขึ้นมาเพื่อเป็นหลักฐานว่าที่ไม่ทำการบ้านน่ะเพราะเหตุใด

สาเหตุหนึ่งที่ทำให้คุณอ้างว่าอ่อนเพลีย ก็เห็นจะเป็นความเบื่อหน่าย อันเนื่องมาจากความไม่พอใจในการร่วมเกมกาม คือพอร่วมแล้วมันไม่ยักถึงขีดสุดน่ะค่ะ

การถึงจุดสุดยอดโดยการได้หลั่งอสุจินั้น บางทีก็ไม่ได้หมายความว่าต้องสุขถึงขีดสุดหรอกนะคะ หลั่งอสุจิ มันเป็นธรรมชาติของการร่วมเกมกาม อาจหลั่งแต่ใจยังไม่สะพอก็ได้ค่ะ

การไม่ถึงขีดสุดยอดมาเป็นเวลานานๆ ก็จะทำให้เกิดนึกรังเกียจ ไม่อยากร่วมเกมกาม หรือถ้าจะร่วมก็จะเป็นทำกันอย่างขอไปที พอให้หลั่งๆ ออกไปเท่านั้นเอง

คุณจงจำไว้ให้ขึ้นใจเลยว่าการไม่สำนึกในความผิดพลาดทางเพศที่ได้เกิดขึ้น และการไม่ได้แก้ไขปรับปรุงความต้องการทางเพศของแต่ละฝ่ายให้เกิดความเหมาะสมขึ้น

มันจะเป็นการทำให้ปัญหาทางเพศที่ก่อหวอดอยู่แล้วยิ่งทวีความร้ายแรงยิ่งขึ้น ซึ่งในที่สุดความไม่ลงรอยกันในทางเพศก็จะขยายตัวออกไปสู่บริเวณที่ไม่เกี่ยวกับอวัยวะบอกเพศเลย จะเกิดความรังเกียจแม้กระทั่งเนื้อตัวก็ไม่อยากแตะต้องหรือใกล้ชิดด้วยซ้ำไป

-พี่เพลียจริงๆ นะ-

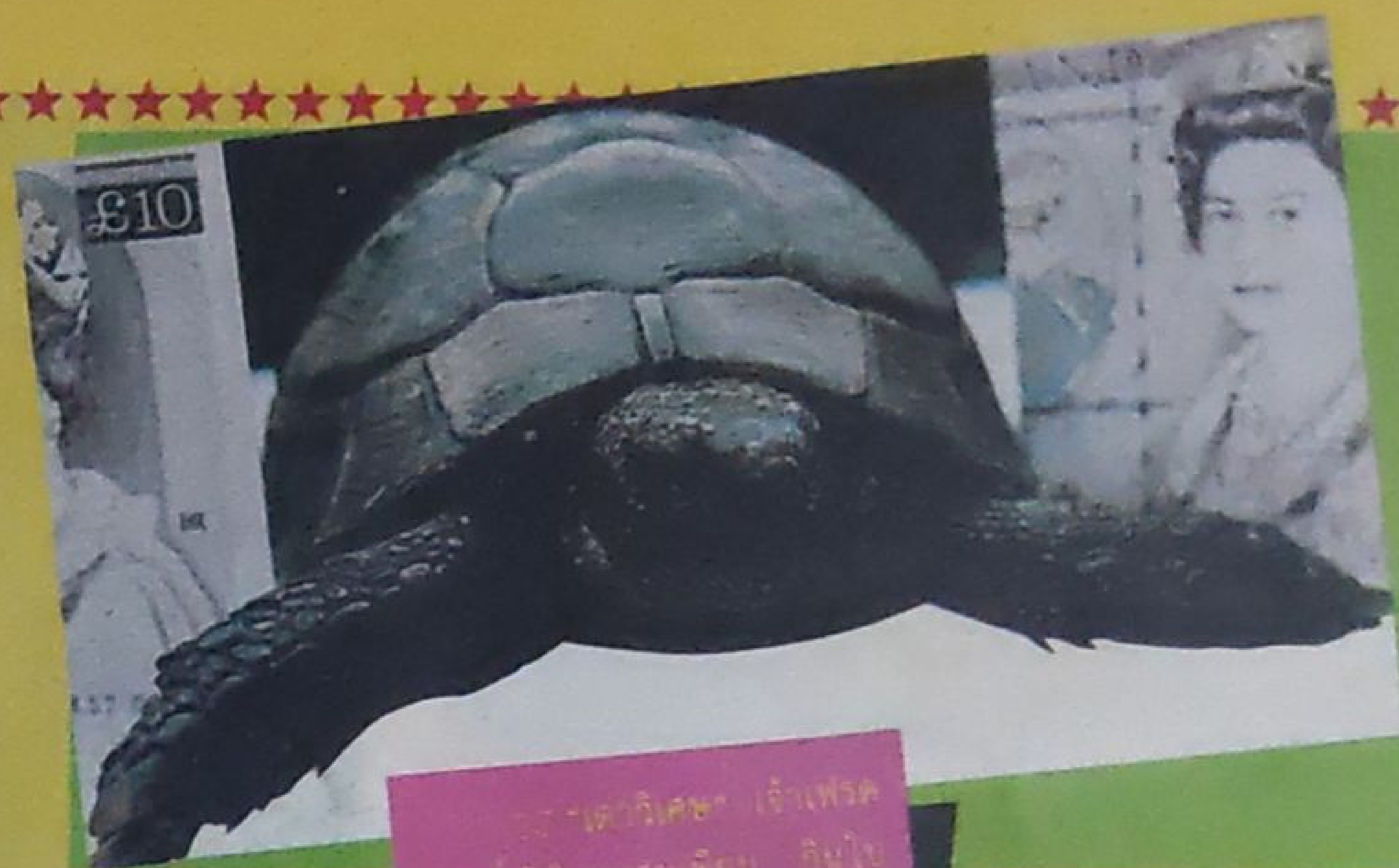
คุณอาจจะย้ำอีกครั้งนึงเพราะว่าคุณน่ะเพลียจริงๆ ถ้าคุณเพลียจริงๆ จนไม่สามารถทำการบ้านได้ ก็ต้องพูดกันอีกประเด็นหนึ่งค่ะ

แหม...เนื้อที่หมดพอดี อีก 7 วันมาว่ากันใหม่น่ะคะ ในกรณีที่คุณเพลียจริงๆ ไม่ใช่เพลียปลอมๆ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

โหด ☆ เลว ☆ ดี

☆ “เต่าวิเศษ” เจ้าเฟรด ตอนนี้ มีเงินสะสมเพียบ กินใบกะหล่ำปลีไปตลอดชาติ เงินก็ยังไม่หมด!

“เต่าโชคลาภ” ได้รับมรดกล้านเศษ !

เจ้าเต่า “เฟรด” ได้รับเงินมรดก 45,000 ดอลลาร์ (ประมาณ 1 ล้าน 1 แสนกว่าบาท) จากเจ้าของของมัน...แค่นี้ก็ได้กินใบกะหล่ำปลีอย่างอิ่มหมีพีมันไปตลอดชาติ...รับรองมรดกยังเหลือ

☆ ดอลลี่ ดัฟฟิน - ทำพินัยกรรมยกมรดกให้ข้าเก่าเต่าเลี้ยงเป็นจำนวนล้านเศษ

เจ้าของเจ้าเฟรดเป็นหญิงชราชาวอังกฤษ อายุ 61 ปี ชื่อดอลลี่ ดัฟฟิน ทำมรดกยกเงินให้เจ้าเฟรดถึงมากมายก่ายกองขนาดนี้ แต่เหลือเงินให้ญาติใกล้ชิดที่สุดของเธอซึ่งเป็นหลาน แค่ 600 ดอลลาร์ !

แม่นางดอลลี่รักเจ้าเฟรดมากๆ - จะไปไหนมาไหนต้องเอามันไปด้วย ถึงขนาดใส่รถเข็นสำหรับเด็กอ่อนไปเลย...

ครั้นแม่นางดอลลี่สิ้นชีวิตเมื่อเดือนมีนาคมปีนี้ ทนายความประจำตัวเข้าไปแงะดูพินัยกรรมของเธอ พบรายละเอียดว่าแม่นางดอลลี่ยกบ้านส่วนตัวของเธอให้กับสมาคมแห่งหนึ่ง ซึ่งดำเนินกิจการเพื่อมนุษยชน-พร้อมทั้งคำอธิบายเพิ่มเติมให้ขายเครื่องเรือนทั้งหมดและนำเงินมาเลี้ยงดูเต่าเฟรดไปจนตลอดชีวิตของมัน ซึ่งอาจจะกินเวลาถึง 60 ปีข้างหน้า !

หลานแท้ของแม่นางดอลลี่ เธอชื่อว่าซูซาน เศิร์ควูด แทบช็อคคาที่กับอิทธิฤทธิ์กระดองเต่า - สามีของเธอนั้นเป็นบุคคลไร้สมรรถภาพ และไม่สามารถทำงานหากิน

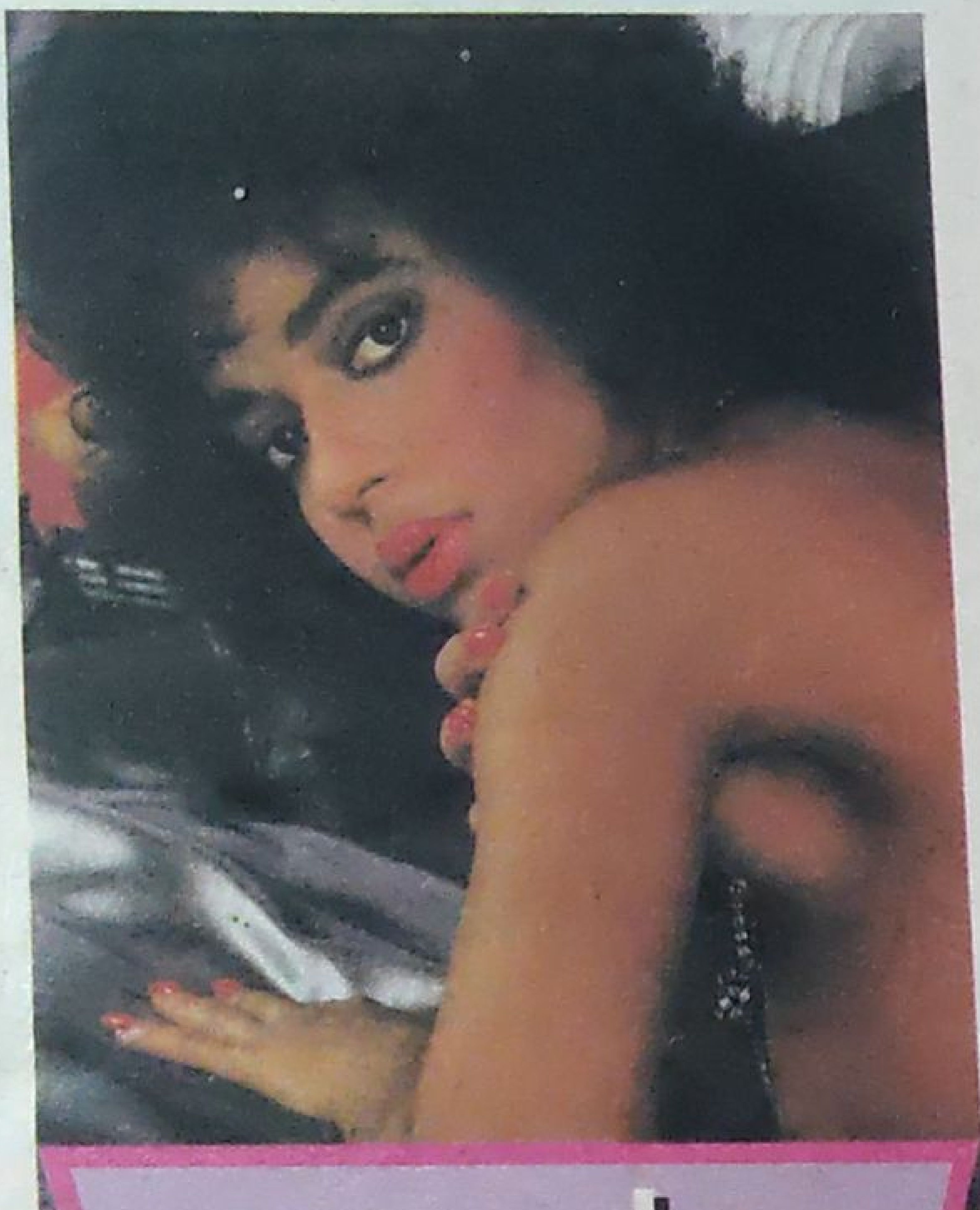
ซูซานเผยว่าแม่นางดอลลี่เคยสัญญากับเธอว่าจะยกมรดกให้ทั้งหมด เธอกล่าว “เราคงไม่พลาดหรอก ฉันจะยื่นคำร้องต่อทางศาล ตอนนี้ก็ไม่ได้รู้สึกฉุนเฉียวอะไร เพราะตามหลักกฎหมายเราต้องได้อยู่แล้ว” □□

สะพรั่งกลิ่นสาว

เชาน่า อีแวนส์

ดาวเอ็กซ์ระบือนาม

ราชินีหนังเซ็กซ์ซึ่งกำลังขายดี เธอเคยเล่นภาพยนตร์เรื่อง "แฟลชแด๊นซ์"...เป็นดารานำเชียวนะ แต่เป็น "แฟลชแด๊นซ์" ภาคเอ็กซ์... คนละเรื่องกับ "แฟลช-แด๊นซ์" ที่ออกฉายอย่างเปิดเผยได้ทั่วโลกนั่น

รู้อะไรไหม...เชาน่าเพิ่งยอมมาแสดงแบบนู้ดลงพิมพ์ทางนิตยสารนะนี่...

ก็เนื่องในวาระฉลองครบ-รอบสิบห้าปีของนิตยสารนู้ดผิวดำ "เพลย์เยอร์ส์" นี่เอง เชาน่าจึงยินดีมาปรากฏโฉมอันงดงามได้ส่วนสัดของเธอ

ยิ่งไปกว่านี้...คุณจะเห็นได้ว่าเธอเป็นหญิงผิวดำซึ่งมีลักษณะเย้า-ยวนเซ็กซ์เป็นพิเศษ

อาจจะเหนือกว่า เจนนิ-เฟอร์ บีล-นางเอกภาพยนตร์เรื่อง "แฟลชแด๊นซ์" ภาคผิวขาวด้วย

พิ้งค์เลดี้มินิ

ตั้งแต่เล่ม 11 เป็นต้นไป...

เปลี่ยนโลโก้ใหม่ให้โฉบเฉี่ยว !!

★ โปรดสังเกตให้ดีครับ

แมวมอง

ต่อจากหน้า 2

☐ **ถือซะว่าเป็นของธรรมดาโลก ที่มนุษย์เกิดมาเป็นของที่ชอบสงสัยและชวนสงสัย**

"ค่ะ...อันนี้เบสรู้ดี อย่างคำว่า ลูกผู้ชายนั่นไง มีหนุ่มๆ ที่มาทานอาหารร้านเบสถามอยู่เรื่อย คำว่าลูกผู้ชายใช่ว่าจะมีทุกอย่างบนร่างกายเป็นผู้ชายเท่านั้น จิตใจและการรับผิดชอบก็ต้องตามไปด้วย"

☐ **แต่เดี๋ยวนี้มองกันไม่ค่อยออก**

"ใช่ค่ะ สมัยนี้มองกันไม่ค่อยออก บางคนไว้หนวด บางคนเล่นกล้ามตัวโตเบ้อเริ่มแต่แอบจิตก็มี"

☐ **แบบนี้พวกนางงามก็ต้องมีเหมือนกันบ้าง**

"เบสก็คิดว่ายังงั้นแหละ ลงจากเวทีอาจจะเป็นทอมก็ได้ บางคนเห็นร้องเพลงร็อคแต่เป็นดี้ก็มี โลกมันชักจะแปลกๆ เข้าไปทุกที"

☐ **ถ้าเกิดไปตกร่องปล่องชิ้นกับพวกนี้ล่ะ ?**

"คงจะเป็นโศกนาฏกรรมทางความรู้สึกอย่างมากนะคะ อยู่ไม่นานก็ต้องเลิกรากันไป"

☐ **ชอบคนที่เป็นลูกผู้ชาย ถ้ามีน้องคงอยากได้ผู้ชายเหมือนกัน**

"แน่นอน ต้องเป็นแบบนั้น แต่จะผู้ชายหรือผู้หญิงมันไม่สำคัญหรอกพี่ เรารับได้หมด"

☐ **แต่พี่ชอบเด็กผู้หญิง**

"เอ๊ะ...แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเบสด้วยคะ"

☐ **แหม...ขอโทษ...ขอโทษ เออ... เขาว่าประกวดที่ไหนก็เป็นตัวเก็งที่นั่น**

"อันนี้ไม่ทราบนะคะ คนเราก็พูดกันไป และถึงเบสจะทราบก็ไม่สามารถออกตัวได้ เดี๋ยวใครไม่ทราบจะหาว่าอวดตัว"

☐ **แล้วที่ใส่ชุดว่ายน้ำมาประกวดแบบนี้ ไม่ถือว่าอวดตัวหรือ ?**

"แหม...ตั้งคำถามยากอีกแล้ว"

☐ **อ้าว มันก็เป็นการอวดตัวเหมือนกันนี่**

"ก็มันคนละความหมายนี่คะ แต่ใช้คำไทยเดียวกัน เอาเป็นว่าเบสพอจะมีของดีมาอวดก็แล้วกัน"

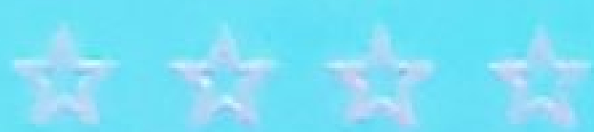
☐ **อวดบ่อยๆ ไม่กลัวสึกหรือไง ?**

"เรื่องสึกนั้นคงไม่หรอกค่ะ กลัวไปว่า พวกพี่จะเหสายตาไปมองคนอื่นในกลุ่ม ส่วนปากก็จะหยิบยืมชื่อเบสไปใช้จนไร้คุณค่าเสียเท่านั้น"

☐ **ใช้ชื่อเบสจนหมดคุณค่าแบบไหน ?**

"ก็เที่ยวจะพูดว่า คนไหนเบส, คนไหนเบส จนกลายเป็นของธรรมดาไปน่ะสิ"

"แบล็คบอดี้"

เรื่อง "อย่างว่า" แดนจิงโจ้

"สิบสาม มีนา" แปลและเรียบเรียง
จาก SEX IN AUSTRALIA
โดย GAEL KNEPFER

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

"ฉันมองเห็นความเป็นพ่อและแม่ในตัวของเดนิสและมัวรา, ผมกับเทอรี่ ก็มีลักษณะเช่นนั้นด้วย เราเป็นคู่รักของกันและกัน ปัญหาเรื่องวุ่นวายใดๆ ก็ตามที่มันหนักหนา เราต้องพูดปรึกษากัน พวกผู้หญิงเขาจะมาชวนให้เราร่วมถกด้วยทุกครั้งไป"

"เราปรึกษาหารือกันอย่างกับเป็นครอบครัวเดียวกันมีความใกล้ชิดขนาดนั้น เดนีสและมัวราน่ารักเหลือเกิน, อบอุ่น, อัชฌาสัยดี และทำให้มีความรู้สึกว่าพวกเราคือเพื่อนดีที่สุดต่อกัน"

เทอรี่, ซึ่งอยู่กินกับจอห์นมาเป็นเวลานานสิบสี่ปี เขาเป็นเอ็กติวิทหรือนักเคลื่อนไหวและค่อนข้างกว้างขวางเพราะดำรงตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการของสมาคมที่ปรึกษาและช่วยเหลือชาวเกย์ในนครซิดนีย์...

"ผมมีความสุขนะครับที่เราสามารถ ทำตัวเป็นลุงได้ในเวลานี้ ผมว่าเราต้องระวังอย่างมากเพราะมิเช่นนั้นแล้วมันจะเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากสำหรับเด็กคนนี้ เพราะเมื่อเขาเติบโตขึ้น ลองคิดดูซิว่า เขาจะเป็นอย่างไรหากพบว่า นั่นก็พ่อตั้งสองคนแหนะ แล้วนี่แม่อีกตั้งสองคนเหมือนกัน..."

"และผมรู้ว่ามัวราและเดนิสจะต้องบอกว่าเราเป็นพ่อเขาในที่สุด แต่เพราะผมมีความมั่นใจและวางใจในตัวมัวราและเดนิส ว่าพวกเธออยู่ในโลกของความเป็นจริงมีเหตุผลมีความสามารถ"

"เจ้าหนูจะต้องเติบโตผ่านความชอกช้ำไปได้หรือไม่ หรืออีกหนทางหนึ่งก็ไม่เป็นอย่างนี้ ผมว่าสังคมของเราเปิดกว้างขึ้นในเรื่องของเด็กๆ ที่มีผู้ปกครองเพียงฝ่ายเดียว (คือไม่พ่อก็แม่)"

อ่านต่อหน้า 60